

A. T. JONES

PORUKA TREĆEG ANĐELA

BILTEN GENERALNE KONFERENCIJE 1897

„BOŽJI NAČIN JE DA ČOVEKA UČINI NEČIM ŠTO ON NIJE.“

Ono što treba da učinimo jeste da tražimo Boga svim srcem tako da Bog učini sve što treba da se učini. I On će to učiniti ako Mu dopustimo. Dajte Bogu priliku.

– Predavanje #1

Spasenje nije samo nauka, nije jednostavno neka nauka. Ono je glavna nauka, ključ, centar svih nauka.

Reč „nauka“ doslovno znači znanje (poznavanje)... „Proizvod razmišljanja.“ ...Astronomija je proizvod razmišljanja sveta o predmetu astronomije... Spasenje je poznavanje Boga: ...Ali, ovo poznavanje (znanje) nije proizvod *ljudskog* razmišljanja. Ono je proizvod *Božjeg* razmišljanja..

– Predavanje #3

Um mora da se preobrazi, obnovi. Moramo da imamo potpuno drugi um. Svaka misao treba da bude dovedena u poslušnost, u pokornost Hristu. To je delo spasenja...

„Hristov krst biće nauka i pesma otkupljenih kroz beskrajne vekove večnosti.“

A šta je ta tajna Božja? – „Hristos u vama, nada slave“ (Kol. 1,27). Hristos Božja sila i Božja mudrost, jevanđelje, sila Božja na spasenje – to je tajna Božja, to je nauka spasenja. To je naučna istina, središte za sve druge nauke. Ovu Božju silu na spasenje mora imati svaki čovek da bi ga sačuvala od zla koje je u njemu. Zlo koje je urođeno u svakom čoveku odvešće ga u propast uprkos svoj nauci, svoj književnosti, svoj umetnosti, svoj religiji, svemu što svet može da pruži ili što je ikad mogao da pruži, ukoliko se ne uhvati Božje sile na spasenje koju čovek prima verom u Isusa Hrista.

Bez te sile u srcu (umu), čak i nauka koju je Bog podučavao – da ne spominjemo književnost, umetnost, religiju i sve što su neznabošci podučavali – ne može čoveka da sačuva da ne sagreši. Bez nje pokazaće se svaki trag zla koji živi u čoveku, uprkos svim ovim drugim stvarima. Zato je Božja sila na spasenje. Ona spasava čoveka od svakoga zla.

Tajna Božja, koja je Hristos u vama, nada slave; Hristos sila Božja i mudrost Božja; Hristos i to raspeti; jedino to, sve u svemu i iznad svega, u svemu i kroz sve, sada i u večnosti – to je nauka spasenja, najvažnija od svih nauka. Ona prednjači nad svim naukama i vodi ih bilo kojem u proučavanju. Neka tako bude zauvek.

– Predavanje #4

Čovek nije stvoren da vlada sobom, nezavisno od Boga. On je stvoren da bude svoj sa Bogom; a bez Boga ne može da bude svoj. Čovek je stvoren da postoji sa Bogom.

Mi imamo primer šta čovečanstvo može da bude i šta svako ko veruje u Isusa *treba* da bude. Božji Sin je došao na ovaj svet da vama i meni pokaže šta znači držati zapovesti i kako se to radi.

Sve što se javlja u idolopoklonstvu jednostavno je odraz (izraz) onog što je u srcu (umu). A Bog mora biti u srcu – svim srcem, svom dušom, svim umom i svom snagom: U protivnom tamo je idolopoklonstvo. Sredine nema.

Kada neko voli Boga svim srcem svojim, dušom, umom i snagom, nije mu potreban nikakav drugi zakon ili autoritet da ga održi na ispravnom putu u svetu. Ko je njegov upravitelj? Bog. Da li je Bog u stanju da upravlja ako Ga volimo iznad svega? Da. Ali, kad čovek napusti Boga i pređe na idolopoklonstvo, da li je u stanju da upravlja sobom? Nije.

– Predavanje #5

David je dvadeset godina bio osvedočen da će biti car Izraela. Ali, on uopšte nije mario za vreme kada će postati car Izraela. On ništa nije požurivao. I kad je sve bilo u njegovim rukama, on nije ni prstom mrdnuo da sedne na presto. Imao je osvedočenje koje je bilo tako snažno da ga je držalo dvadeset godina, a kad ga je Gospod iskušao i mogao da se pouzda u njega, On ga je sam doveo na presto.

Nismo *mi* ti koji to činimo već *Bog* čini *kroz* nas.

– Predavanje #6

Isak je bio obećano seme. Zamislite! Isak nije nikad bio u Egiptu. Sećate se toga... Avram je bio u Egiptu. Sara je bila u Egiptu, Izrael je bio u Egiptu, ali Isak nikad nije bio u Egiptu. On je od početka bio dete obećanja, rođen od duha... Tako vidite da su u Avramovoj porodici bili egipatsko ropstvo i hrišćanska sloboda. Ismailo se rodio po telu i predstavljao je egipatsko ropstvo. Isak se rodio po Duhu i predstavljao je Božju decu verom Isusovom.

– Predavanje #8

Odvajanje crkve i države mora da započne u srcu pojedinca.

– Predavanje #9

Bog poziva sve vreme: Ne oslanjajte se na Asiriju! Ne oslanjajte se na Egipat! Oslanjajte se samo na Gospoda!

– Predavanje #10

Ako učestvujemo u političkim poslovima i raspravama, pojedinci će se opredeliti za različite strane, za suprotne političke stranke, oglašavajući suprotna osećanja i iznoseći svoja suprotna mišljenja, sve vreme tvrdeći da su braća. Koji je poslednji korak u političkom delovanju? – Rat, naravno. Šta je onda na početku? – Jednostavno ono šta je na kraju – Rat. Upravo taj duh je od početka do kraja. Mogu li braća u Hristu, koji su jedno u Hristu, učestvovati u nečemu što dovodi do toga da među njima vlada duh neprijateljstva? Mogu li? – Ne, ne mogu, a da i dalje ostanu jedno u Hristu. Oni treba da traže jedinstvo, da traže jedinstvo Duha, „starajući se da svezom mira održite duhovno jedinstvo“.

– Predavanje #11

SADRŽAJ

PREDGOVOR.....	4
1. DUH PROROŠTVA – 1. DEO.....	5
2. DUH PROROŠTVA – 2. DEO.....	10
3. NAUKA O SPASENJU – 1. DEO.....	12
4. NAUKA O SPASENJU – 2. DEO.....	19
5. PRVA VELIKA ZAPOVEST – 1. POUKA.....	26
6. BOŽJI MISIONARI – 2. POUKA.....	34
7. EGIPAT I IZRAEL – 3. POUKA.....	43
8. DUHOVNI EGIPAT – 4. POUKA.....	53
9. IZRAELOV OTPAD – 5. POUKA.....	63
10. IZRAELOV OTPAD – 6. POUKA.....	75
11. IZLAZAK IZ VAVILONA I EGIPTA – 7. POUKA.....	84

PREDGOVOR

U pismu koje je Elen Vajt (Ellen G. White) napisala starešini Džonsu 1908. godine ona izjavljuje: „Dobila sam uputstvo da koristim ova tvoja izlaganja objavljena u *Biltenu Generalne konferencije* iz ... 1897. ... Pokazano mi je da će mnogima pomoći ovi članci, ... ovi argumenti, formulisani Svetim Duhom“ (9MR, str. 278.2; *Letter* 230, 1908, pisano 25. jula).

S obzirom da je Elen Vajt dobila uputstva da upotrebi ove govore, prosto smo primorani da ih objavimo za čitaoce ovog našeg vremena da i oni mogu imati blagoslov. A. T. Džons je izneo ova predavanja u periodu od 12. februara do 14. marta 1897. god. Baš u to vreme vazduh je bio ispunjen glasinama o ratu. Zapravo, u aprilu 1898 je započeo špansko-američki rat. Zapažanja i uvidi koje je Džons ponudio svojim savremeniciima su i za nas neprocenjivi pošto se kao i oni susrećemo sa izazovima sveta koji je ponovo u krizi...

Takođe nam je rečeno od strane Elen Vajt da:

„Delo Božje na zemlji predstavlja, iz razdoblja u razdoblje, upečatljivu sličnost u svakoj velikoj reformaciji ili bilo kom religijskom pokretu. Božji principi koji se tiču bavljenja čovekom su uvek isti. Sadašnji značajni pokreti imaju svoju paralelu sa onima koji su se odigrali u prošlosti, tako da iskustvo Crkve iz prošlih vremena ima veliki značaj i za ovo naše vreme.“
(*Velika borba*, str. 343)

Naša je molitva da vas ove poruke pripreme i za ono što se upravo odigrava kao i za ono što će uskoro doći na ovaj svet.

– *Izdavači*

1. DUH PROROŠTVA – 1. DEO

(Utorak pre podne, 9. februar 1897)

Pretpostavljam da ovde nema nikoga ko ne samo da pretpostavlja, nego i istinski veruje u Duh proroštva, u ovu poruku kao što je objavljena preko sestre Vajt, kao i da Duh proroštva pripada Crkvi; da veruje u ove stvari, bar javno, pošto sama ideja pa i Pismo dokazuju da su takve stvari deo ovog Dela. Ali nije u tome problem, jer mi smo sada u problemu. Ako to ne znamo, onda smo u goroj situaciji nego da smo u problemu, a da smo toga svesni. Osim toga, Božje Delo, kao i vi i ja, nalazimo se u takvom problemu da smo iz dana u dan u opasnosti da ćemo navući Božji gnev zato što smo tu gde jesmo. Gospod nam je to rekao više puta i On nam sada kaže kako smo došli u taj problem i kako da iz njega izađemo. A jedini način koji znam kako da vam to kažem, jeste da proučimo Duh proroštva i iz njega dobijemo ono što nam je potrebno.

Ovo je samo jedna od objavljenih izjava. Poznavajući ove izjave, i to već neko vreme, rado bih ostao kod kuće i tamo nastavio delo, jer puno toga treba da se uradi, a i uključeno je puno toga. Bog poziva da se izvrše mnoge promene kod onih koji su organizovali odbore, komisije, savete i drugo, a oni koji pripadaju ovim odborima, komisijama i savetima su upravo oni koji su se ovde okupili i koji će morati da izvrše te promene. Međutim, kako će ovi ljudi da izvrše promene u koje su sami uključeni, ako prvo oni sami ne budu promenjeni? Jedini način da dođe do ovih promena je da se ljudi promene. Bog će delovati kroz sve koji tako učine, a šta će biti sa onima koji neće da to učine? I zato kažem da smo danas u problemu. Kad nam Gospod kaže u kakvom smo problemu, On nam kaže i kako smo dospeli u njega i kako iz njega možemo da izađemo. A sve je to rezultat zanemarivanja Svedočanstava. Prema tome, kad upadnemo u problem zbog zanemarivanja Svedočanstava, ona nam govore kako možemo da izađemo iz tog problema; a ako smo otvoreni za Svedočanstva, ona će nas izvesti iz problema.

Nemam ništa što bih mogao da vam prebacim, jer i ja sam u tome zajedno sa vama. Gospod kaže da je Delo u problemu, a ja sam deo tog Dela. Ja mu pripadam, moj život je zaokupljen njime, kao i vaš. Delo je nama sve. Prema tome, kad je Delo u problemu, onda smo i vi i ja u problemu. Može biti da vi lično nemate veze s koracima koji su Delo doveli u problem. Ali i mi smo u problemu pošto je Delo u problemu, jer smo deo Dela i jer je Delo naš život. Ali Bog nam kaže šta treba da uradimo da izađemo iz problema.

Ne želim da vam dajem ljudske, već Gospodnje savete. Može biti da ćemo videti neka imena, i ako se to dogodi ja to neću izbegavati. Ako neko ime bude izostavljeno i ne bude pročitano, a mi znamo o kome se radi, to ne znači da se time taj brat napada. Pretpostavimo da učinim nešto pogrešno i Gospod me o tome opomene u svedočanstvu; pa kad ono dođe do mene, a ja prestanem da to činim, vi ga možete koristiti kako god želite; ali ono neće svedočiti protiv mene, jer nisam istrajao u tome, nego sam priznao svedočanstvo i postupio u skladu sa njim.

Suštinsko pitanje je, da li iko u dubini svoga srca nalazi da veruje u Svedočanstva, nakon što dobije jedan, dva ili tri ukora? Pa kada ih sve prihvati, onda bude zadovoljan što veruje u Svedočanstva; i ništa dok se ne stekne takvo iskustvo. Počecu i završicu sa Reči. Ovde nalazimo nešto što nam kaže šta treba da učinimo kad dođemo u ovakvu situaciju: „Ako je Gospod usred vaših skupština, i gleda vaš red, ljubav i strah, i ako drhtite na Njegovu reč, onda ste spremni da nesebično obavljate Njegovo delo“.

Mi smo ovde na skupštini. I iako se razlikujemo po karakteru, ali ako smo oblikovani istim Hristovim duhom, onda smo jedno. Onda Crkva može da izađe čista kao sunce i strašna kao vojska sa zastavama.

Bog je bio isključen iz svog Dela, od upravljanja svojim delom u celini, u radu saveznih država, skupština, u odborima, u crkvama, i tako dalje. Imali smo lažne bogove, jer su ljudi postavili ljude, a ovi su dopustili da se postave između Boga i Dela. Bog će uprkos tome delovati u svom Delu, i ako neko neće da Mu se skloni sa puta i pusti Ga da radi na svoj način, Božji gnev će pasti na takve. Ljudi dopuštaju sebi da ostanu na mestima sa kojih je odavno trebalo da se sklone. Ako Mu se budemo sklonili sa puta i pustili Ga da radi, On će delovati blagom rukom. Mi ne želimo bič od uzica. Bolje da se sada malo iznenadimo, nego da se malo kasnije vrlo iznenadimo. I bolje je da budemo sa ljubavlju ukoreni, nego da nastavljamo u istom smeru ne znajući sve to, pa da budemo isterani iz hrama kao oni u ona vremena, ili da se potpuno iznenadimo kada ne budemo mogli da pomognemo sebi.

Prema tome, ako je Gospod usred vaših skupština, posmatrajući vaš red, vašu ljubav, vaš strah i vaše drhtanje na Njegovu reč, onda ste pripremljeni da obavljate Njegovo delo. Jer On neće da učestvujete ni u jednom nepoštenom poslu.

Ponovo čitam: „Ljudski je smišljati i planirati. A Bog usađuje princip“. I tamo gde je Bog usadio princip, naš život i postupci su jednostavno izraz tog principa. Ako tu nema Božjeg principa, onda je tu đavolji princip. „Okolnosti ne mogu da izvrše reforme. Hrišćanstvo predlaže reformu srca. Ono što Hristos učini u čoveku, biće učinjeno pod diktatom obraćenog uma. Plan da se nešto počne spolja i pokuša delovati prema unutra, uvek je propao i uvek će propasti.“

Svedočanstvo ne mogu da primenim ni na koga osim na sebe, jer treba da ga primenim u srcu, da deluje iznutra. A onda će ga Bog primeniti svuda gde god odem. I to вреди za sve nas u svedočanstvu koje je upućeno bilo kome, na bilo kom sastanku ili skupštini ili zasedanju Generalne konferencije. Predsednik ne može da primeni svedočanstvo koje je njemu upućeno na celo polje. On mora da ga prihvati u svojoj duši, i da mu preda telo, dušu i duh. A onda će Isus Hristos to svedočanstvo primeniti svuda gde on, predsednik, bude išao. Za njega je ono život, i kad on ide dalje, to svedočanstvo Gospod primenjuje gde god on bio. Ali, ljudi su pokušali da primene Svedočanstva na druge, a da ih ne primene na sebe tj. da ona ne žive u njima samima. Ovo je uvek iznova pokušavano, i u tome i jeste problem. Ako on ne prihvati to svedočanstvo telom, dušom i duhom, tako da princip koji je u svedočanstvu živi u njemu, onda nije važno koliko puta ga je čitao i primenjivao na druge. Njegov uticaj protiviće se svedočanstvu koje primenjuje. Jer ono ne deluje u njegovom životu, i sve što kaže i učini uništeno je njegovim postupcima. I upravo to je dovelo do situacije koja sada postoji. „Božji način je dati čoveku nešto što nema.“ Mi moramo uzeti ono što nemamo, što nam Bog daje, i to će nas učiniti silom u Gospodu. 2. Korinćanima 2,14 (SSP¹): „Ali, hvala Bogu, koji nas uvek čini pobednicima u Hristu i na svakom mestu preko nas širi miris saznanja o sebi“. Kad je to načelo prisutno, kuda god pošli, govori Bog. On je taj koji govori (kroz nas). On preko nas širi saznanje o sebi na svakom mestu. A to može da bude i neka poslovna transakcija. I sve što činimo podsećaće ih na Boga i kada od njih odemo; a na taj način preko nas širi miris saznanja o sebi na svakom mestu.

„Božji način je da čoveka učini nečim što *on* nije“, da mene učini nečim što ja nisam. Pa kad mi je upućeno svedočanstvo da nisam u pravu, ono me čini onim što nisam – ispravlja me. Ne mogu i

¹ SSP – Savremeni srpski prevod

dalje da ostajem pri istom stavu, a da primenjujem svedočanstvo. Ali, kada ga primenim, biću ono što pre nisam bio i gde god budem išao Bog može da se ispoljava kroz mene.

„Čovek bira lakši put i prepušta se apetitu i sebičnoj ambiciji. A Bog želi da deluje svojom silom. On daje blagodat² ako bolesnik shvati da mu je potrebna. Čovek se prečesto zadovoljava time da se leči šarlatanskim metodama, pa takvo svoje postupanje opravdava kao da je ispravno.“ Božji način je drugačiji. Svi smo mi bolesni i kada bismo to shvatili Bog bi nam dao potreban lek. Ali čovek više voli šarlatanstvo i misli da je njegov način postupanja ispravan. Međutim, Božji cilj je da očisti dušu. Jovan 7,38 (SSP): „Ko god veruje u mene, kao što kaže Pismo, iz njega će poteći reke žive vode“. To je Božje carstvo u njemu. „Dan za danom ljudi otkrivaju da li je Božje carstvo u njima. Ako Hristos vlada u njihovim srcima, oni stiču snagu *principa*, moć, sposobnost da stoje kao verni stražari, pravi reformatori. Jer ne može biti reformacije ako nema saradnje sa Isusom Hristom. Kroz Hristovu blagodat ljudi treba da koriste svoje Bogom dane sposobnosti da reformišu sebe. Ovim postupkom samoodricanja, na koji Gospod gleda sa odobravanjem, oni pobeđuju svoje sopstvene urođene i negovane sklonosti. A onda, kao Danilo, ostavljaju na druge utisak koji se nikad neće izbrisati. I taj uticaj biće prenesen u sve delove sveta.“

To je svedočanstvo koje sam malo pre pomenuo. Kad primite svedočanstvo i kad ga prihvatite u svoje srce i život, ono od vas čini nešto što pre niste bili, i onda je ono Božje carstvo u vama i to svedočanstvo biće preneto u sve krajeve zemlje; pa čak i ako nikad ne napustite svoju državu. Kako to uopšte može da bude? Kuda god vi i ja išli, Bog ostavlja utisak na srca koji se nikad neće izbrisati, pa će se taj uticaj širiti na druge, i dalje. Neko mu se može odupreti, ali on će i dalje delovati. A kad vi ostavljate takav utisak na nekoga, taj će znati da je utisak od Gospoda. Sadukeji nisu verovali u vaskrsenje, ali su za Hristove učenike rekli da znaju da su ovi bili sa Isusom, kao i da su poučavali o Njemu i nakon Njegove smrti. U svom srcu su znali da je vaskrsao. Činjenica je postojala, ali ih nije obratila. To je biblijski princip. Čitam iz svedočanstva napisanog 1896. „Mnogi od onih koji su delovali kao savetnici na odborским i skupštinskim sastancima treba da budu uklonjeni.“ Zapazite da kaže *mnogi*. A svih zajedno nema mnogo, pa kad se uklone mnogi od njih, neće ih puno ostati. „Drugi treba da zauzmu njihova mesta, jer njihov glas nije glas Božji. Njihovi planovi i zamisli nisu u skladu sa Bogom. Isti ti ljudi držani su u svojim kancelarijama na položajima kao direktori odbora dok pod njihovom upravom i načinima rada nije upotrebljen običan oganj, umesto svetog ognja kojeg je sam Bog zapalio. OVE LJUDE VIŠE NE TREBA NAZIVATI IZRAELOM VEĆ UZURPATORIMA.“ *Uzurpatori umesto Izraela! Možemo li biti u većem problemu?*

Ponovo iz svedočanstva napisanog 1894: „*Odavno* je trebalo učiniti promene. Bog bi želeo da se Crkva oslobodi sramote“. Evo tih reči: „Isti ljudi ne treba da budu u vašem odboru iz godine u godinu. *Odavno* je trebalo učiniti promene. Bog bi želeo da se Crkva oslobodi sramote, ali to se neće dogoditi dokle god se na položaju održavaju ljudi koji sebe smatraju kompetentnim da rade u Delu, a bez prihvatanja Božjih saveta. Ovakvo stanje stvari prožima svaku granu Dela, jer ljudi ne osećaju

² *Blagodat* – Božija *nezasluživa* milost i naklonost (ne može se zaslučiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči *nezaslužena* jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodati).

Iako reči *milost* i *blagodat* imaju slično značenje, one nisu isto. Osnovna razlika bi se mogla izraziti u sledećem: *milost* predstavlja Božije kažnjavanje u mnogo manjoj meri nego što naši gresi zaslužuju, a *blagodat* predstavlja još i dodatne Božije blagoslove (pored *milosti*) uprkos činjenici da ih ne zaslužujemo. *Milost* je oslobađanje od osude u određenoj meri ili oslobađanje od osude u potpunosti. *Blagodat* je pružanje dodatne naklonosti prema nedostojnima pored *milosti*. Očigledno je da je *blagodat* širi pojam od *milosti* koja predstavlja samo jedan njen aspekt.

Na žalost, u Savremenom srpskom prevodu i svim poznatijim hrvatskim prevodima prevodioci nisu pravili razliku u značenju između ova dva pojma tako da su i reč *blagodat* prevodili rečju *milost*, što je pogrešno – *prim. izdavača*

potrebu za vođstvom Svetoga Duha.“ Šta će biti urađeno? Hoće li sada Gospod dobiti priliku da deluje? Hoće li Mu biti dozvoljeno da sprovede potrebne promene? Ovo svedočanstvo ne treba primeniti tako da se zaustavi Delo i naglo izvrše promene. Moje srce mora biti ispravno pre nego što učestvujem u bilo kakvoj promeni. **Ono što treba da se uradi je predati sebe Bogu i onda pustiti da On radi kroz nas.** I ako je ovde (prisutan) Bog uopšte nije važno o kojim se ljudima radi.

Ne bi trebalo da počnemo da gledamo koje kandidate možemo predložiti, koje bismo mogli isticati i smestiti na položaje koje sada drže drugi, jer onda, iako bi oni bili uklonjeni, mi bismo bili tu, a Gospod bi bio daleko kao i pre toga. Problem je u tome što je do sada Gospod bio izostavljen. Pa ako bismo se ugurali na njihova mesta, Gospod bi i dalje bio izostavljen, i Delo bi bilo u goroj situaciji nego pre toga. A to ne želimo. Ovde ne sme da bude politike. Međutim, ako je politika u nama, ona će biti i ovde i to će se pokazati. Ako neko u sebi ima politiku, najbolje za njega je da je sprovodi u svetu među onima koji su političari i ništa drugo, jer on je upravo to. Ako je ne sprovodi tamo, sprovodiće je u crkvi i ovde će samo širiti pakost i zlo. Naravno da je bolje da se takav posao obavlja u svetu nego u crkvi. Mi nismo ovde zbog toga. *Ovde smo da nađemo Boga i da otvorimo svoja srca da bi Bog od centra do periferije mogao da zaposedne svaku misao, reč i delo. A Bog nije političar. On je Bog. Ono što treba da učinimo jeste da tražimo Boga svim srcem tako da Bog učini sve što treba da se učini. I On će to učiniti ako Mu dopustimo. Dajte Bogu priliku. Oni koji su se isprečili treba da se sklone, a mi ostali treba da ostanemo po strani. Onda će Bog imati mesto koje Mu pripada.*

Za nas je objavljen izveštaj o Nikodimu i Hristu. Nikodim je bio izraelski knez i piše da je „noću razgovarao sa Isusom govoreći: „Ravi! Znamo da si ti učitelj od Boga došao; jer niko ne može čudesa ovih činiti koja ti činiš ako nije Bog s njim“ (Jovan 3,2 – Karadžić). Sve je to bilo istina, ali šta je Isus rekao? Isus „mu reče: Zaista, zaista ti kažem: ako se ko nanovo (ponovo – SSP) ne rodi, ne može videti carstvo Božije“ (Jovan 3,3 – Karadžić). Ovde je bio čovek na visokom, poverljivom položaju, školovan po jevrejskim običajima, čiji um je bio prepun mudrosti. Imao je darove koji nisu bili obični. Nije hteo da dođe Isusu po danu jer bi se time izložio primedbama (kritikama). Za njega kao jevrejskog kneza bilo bi ponižavajuće da prizna kako simpatiče prezrenog Nazarićanina. Nikodim misli: Ja ću da se sam uverim o misiji i tvrdnjama ovog učitelja, da li je On stvarno svetlost neznabošcima, slava Izraela.

Isus zapravo kaže Nikodimu: Prepiranje neće pomoći tvojoj stvari. Raspravljanje neće rasvetliti dušu. Moraš imati novo srce, ili nećeš moći da raspoznaš Nebesko carstvo. U pravi položaj te neće dovesti uzvišeniji dokazi, već novi ciljevi, novi podsticaji na delovanje. Moraš se ponovo roditi. Dok ne dođe do takve promene kada sve novo nastaje, i najjači dokazi koji mogu da se iznesu bili bi beskorisni. Težnja je u tvom sopstvenom srcu. Sve mora da se promeni, ili ne možeš da vidiš Božje carstvo.

To je bila vrlo ponižavajuća izjava za Nikodima i on sa osećanjem povređenosti uzima Hristove reči i kaže: „Kako može čovek da se rodi kad je star?“ (4. stih). On nije bio dovoljno duhovno usmeren da bi mogao proniknuti u značenje Hristovih reči. Međutim, Spasitelj nije na argument odgovorio argumentom. Podižući svoju ruku u svečanom i tihom dostojanstvu, sa još većom sigurnošću istakao je istinu: „Istinu ti kažem“, odgovori mu Isus, ‘ako se čovek ne rodi od vode i Duha, ne može da uđe u Božije carstvo. Ono što je rođeno od tela, telo je; a što je rođeno od Duha, duh je. Ne čudi se što sam ti rekao da morate ponovo da se rodite. Vetar duva gde mu je volja; čuješ mu huk, ali ne znaš ni odakle dolazi ni kuda ide. Tako je sa svakim ko je rođen od Duha“ (Jovan 3,5-8 – SSP). Na to mu je Nikodim rekao: „Kako to može biti?“ (9. stih).

Nekoliko zraka istine delimično je prodrlo u poglavarev um. Hristove reči su ga ispunile čuđenjem i podstakle da pita: „Kako to može biti?“ Velikom ozbiljnošću Isus je odgovorio: „Ti si učitelj u Izraelu, a to ne znaš!“ Tim rečima Isus je Nikodimu uputio pouku da bi, umesto osećaja povređenosti izazvane jednostavnim rečima istine, trebao da zbog svog duhovnog neznanja ima skromno mišljenje o sebi. Ipak, Hristos je govorio sa tako svečanim dostojanstvom, a pogled i boja glasa izražavali su tako ozbiljnu ljubav, da se Nikodim nije uvredio kad je shvatio svoje ponižavajuće stanje. Svakako da neko kome su povereni verski interesi naroda nije mogao da ne zna tako važnu istinu za narod, da je razume kao uslov za ulazak u nebesko carstvo. „Istinu ti kažem“, nastavio je Isus, „govorimo ono što znamo i svedočimo za ono što smo videli, ali vi ne prihvatate naše svedočanstvo. O zemaljskim stvarima sam vam govorio pa ne verujete. Kako ćete verovati ako vam budem govorio o nebeskim?“

Ovu pouku upućenu Nikodimu iznosim kao potpuno primenjivu na one koji su danas na položaju kao poglavari Izraela, i čiji glasovi se često čuju u odborima, dajući dokaza o istome duhu koji je imao Nikodim. Ko će poslušati i i dopustiti da iste reči danas jednako deluju na njegovo srce i život? A Nikodim je doživeo obraćenje kao posledicu toga.

Ove reči bile su izgovorene predsednicima konferencija, crkvenim starešinama i onima koji su na službenim položajima u našim institucijama. Ti znaš da li si predsednik konferencije. To se tebe tiče – tebi govori: Moraš da se ponovo (nanovo – Karadžić) rodiš. Ti znaš da li si crkveni starešina. To se tebe tiče – tebi govori: Moraš da se ponovo rodiš. Ti znaš da li si na službenom položaju u nekoj od naših ustanova. To se tebe tiče – tebi govori: Moraš da se ponovo rodiš. Tebi kaže: Moraš da se obratiš. Ne kaže da nisi nikada bio obraćen. Iako si bio obraćen, vreme je takvo da Gospod poziva na temeljnije obraćenje, dublje posvećenje od onoga koje smo ti i ja ikad poznavali. Ne vredi ni za tebe ni mene što smo se obratili pre pet, deset ili petnaest godina, ako nismo obraćeni sada, danas. A danas On kaže: Ako glas Njegov čujete, ne budite drvenastih srca. Danas, dokle se govori, On tebi i meni kaže: Moraš se nanovo roditi. Moraš se obratiti. I ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstvo Božje. A tu je i blagosloveno obećanje: Daću ti novo srce. Hvala Gospodu! Potražimo Gospoda sa takvim srcem, sa takvom ozbiljnošću kao nikada pre, da bi nas mogao upotrebiti kao nikada pre. Onda će On ukloniti sramotu od svoje Crkve i ona će ustati nesputana, lepa kao mesec, čista kao sunce, strašna kao vojska sa zastavama. To Gospod očekuje danas od tebe i mene. Hoćemo li?

2. DUH PROROŠTVA – 2. DEO

(Sreda pre podne, 10. februar 1897)

Sledi izvod iz izlaganja starešine Džonsa. S obzirom da su mnogi stigli nakon prethodnog sastanka, trebalo je da utroši dosta vremena ponavljajući tačke iznesene dan ranije. Osim toga, govornik je rekao da problem sa nama kao narodom nije bio u formalnom verovanju da su Svedočanstva od Boga, već da je potrebno da znamo *kako* da verujemo u njih. Ako je jedini način da izrazimo svoje verovanje u Svedočanstva govoreći ljudima da u njih verujemo, naše verovanje ništa ne vredi. Time otvaramo mogućnost da ljudi posumnjaju u iskrenost naše vere. Ako stvarno verujemo u Svedočanstva, neće biti potrebno da to ljudima govorimo. Naš život biće svedočanstvo vere koja je u nama.

Postoji odstupanje od Boga i hram treba da se očisti kao nekada u stare dane u Jerusalimu. Došli smo u ovo stanje zato što smo prezreli Svedočanstva Božjega Duha. Međutim, mnogi koji su ih prezreli, verovali su u njih, i bilo je trenutaka kad su ta Svedočanstva držali u rukama. Nisu smatrali da ih preziru. Zbog toga ono što želimo da znamo je kako da se odnosimo prema Svedočanstvima Duha.

Ne smemo ni za trenutak da pomislimo, kad je neko svedočanstvo dato, i neko pomenut imenom, da ga Bog napada s namerom da ga uništi. Gospod namerava da ga odvoji od mana koje ga ranjavaju i kočje Božje Delo. Time želi da spase čoveka i ukloni manu. Bog neće uništiti niti osuditi čoveka ako ne bude nerazdruživo vezan sa grehom. Kad takav čovek okrene leđa pogrešnom smeru kojim je išao, prizna svedočanstvo i odluči da sredi odnose sa Bogom, više nije u situaciji u kojoj ga je našlo svedočanstvo. To svedočanstvo može da se koristi kao upozorenje drugima, ali ne smemo nikad da ga koristimo za osuđivanje onoga ko je priznao da je pogrešio.

Božji način delovanja je da čoveka učini nečim što on nije. Da čoveku da nešto što nema. Mi ne možemo primeniti Svedočanstva na druge. Ne, čak ni na sebe same spolja (izvan). Moramo otvoriti srce Bogu da primimo svedočanstvo, da Gospod može usaditi božanski princip, da nam da nešto što nemamo, i tako sami uz pomoć Njegovog Svetog Duha izvršimo primenu toga svedočanstva. Onda će se svedočanstvo pojaviti u našem životu, onda će na naše postupke delovati ono što je Bog usadio u nas. To znači prihvatiti Svedočanstva. Sve drugo znači da ih ne prihvatamo.

Sila koju Bog usađuje, prihvaćena u srce, osposobiće čoveka da opstane u iskušenju uprkos svojoj slabosti. Ona će mu dati ono što nema i učiniće da bude ono što po prirodi nije.

Kad čovek na položaju na koji je postavljen pogreši, skloni smo da mislimo da je Bog pogrešio što je dopustio da bude postavljen na to mesto, ali to nije istina. Bog nije pogrešio kad je Saula postavio za kralja Izraelu. Ali, Saul je pogrešio što nije postao ono što je Bog želeo da bude. Pogrešio je što je sledio svoje puteve i planove, umesto da sluša Božji glas. Tako Bog nije pogrešio ni kad je postavio Jerovoama za kralja nad Izraelom. Iako se Božji cilj u odvajanju deset plemena od Jude nije ostvario zbog pokvarenosti naroda, Bog je imao plan, ali Jerovoam nije dozvolio da se on sprovede. Bog može pozvati mene ili tebe na neki položaj, i ako imamo neku slabost koja će (ili može) sprečiti da budemo upotrebljeni i Bog nam pošalje poruku, ova poruka treba da nas učini onakvima kakvi On želi da budemo, da zahvaljujući Njegovoj blagodati možemo stati tamo gde On to želi.

„Dan za danom ljudi otkrivaju da li je Božje carstvo u njima. Ako Hristos vlada u njihovim srcima, oni stiču snagu *principa*, moć, sposobnost da stoje kao verni stražari, pravi reformatori. Jer reforme ne može da bude ako nema potpune saradnje sa Isusom Hristom. Hristovom blagodaću

Ljudi mogu da koriste svoje Bogom dane sposobnosti *da sebe reformišu* [ne da reformišu druge već sebe]. Ovim samoodricanjem, na koje Gospod sa neba gleda sa odobravanjem, oni pobeđuju svoje sopstvene *nasleđene* i *stečene* sklonosti. *A onda*, kao Danilo, oni na druga srca ostavljaju utisak koji se nikad neće izbrisati. Taj uticaj biće prenesen u sve delove sveta.“

Delo reformacije počinje od samog čoveka. Na druga srca mogu da ostavim utisak jedino ako sam sam reformisan. Bog dopire do drugih tako što dopire do nas, a kroz nas dopire do drugih. Otvorite 2. Korinćanima 1,3,4:

Blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista, Otac milosti i Bog svake utehe. Koji nas utešava u svakoj nevolji našoj, da bismo mogli utešiti one koji su u svakoj nevolji utehom kojom nas same Bog utešava. (Karadžić)

Bog nas teši da bismo mi tešili druge. Bog pomaže nama da bismo mi pomagali drugima. On nas dovodi u situaciji u kojoj nam je potrebna Božja uteha, da bismo mogli da tešimo druge. Kada teši nas, Bog ima na umu druge. „Ako li smo, pak, u nevolji, za vašu je utehu i spasenje“ (6. stih). Ako sam u nevolji, to je za utehu i spasenje nekoga drugog. Možda godinama neću sresti osobu koju treba da utešim, ali kad tad ću je sresti, i ono što sam doživeo pripremilo me je da sednem do nje, ili da je uzmem za ruku, i budem joj pomoć i uteha. Ona prima od mene ono što sam ja primio od Boga, i ona to prima zato da bi to zauzvrat mogla da prenese drugima, a ovi opet sledećima. I tako se uticaj Božje blagodati koja nam je data širi po svoj zemlji, iako se nismo pomakli iz države u kojoj živimo. Braćo, to Bog želi da učini sa nama i naš uticaj će tako biti prenesen u sve delove sveta.

Vratimo se na pitanje: Kako da primimo Svedočanstva? Pročitajmo kako su zapravo bila odbačena onda kada se mislilo da su prihvaćena. Onda ćemo znati kako da izbegnemo tu grešku, i znaćemo kako da ih primimo. Evo čitam o jednom čiji „primer je mnogo učinio da poljulja poverenje u Svedočanstva.“ Kako je to uradio? „On sam je postupao potpuno suprotno svetlosti koju je Bog dao.“ Međutim, on nije mislio da postupa potpuno suprotno. Mislio je da ispravno postupa prema Svedočanstvima. Kako to da je promašio cilj? Evo odgovora: „Gospodnji ukori i upozorenja izbegavani su, tumačeni i poništeni ljudskim sredstvima“.

Kako su bili „izbegavani“? Evo odgovora: „Zašto smišljaš slabe izgovore?“ „O kako bi trebalo da se postide oni koji su se odvratili od Božjeg saveta i pokušali da sakriju utisak koji je Bog planirao da učini.“

Kako su bili „tumačeni“? Evo odgovora: Oni „su im dali svoja tumačenja, govoreći da nisu tako mislili“.

I tako su Svedočanstva bila izbegavana i tumačena i poništena od strane onih koji su mislili da veruju u njih i mislili da ih prihvataju. Pitanje: Da li ste ih *vi* izbegavali svojim jadnim izgovorima? Da li ste ih *vi* tumačili i poništavali dajući im svoje konstrukcije, govoreći da ona to nisu tako mislila? Naravno da jeste. Vi znate da jeste. Prestanimo onda odmah sa tim.

Kako ih onda treba primiti? Kako ćemo znati šta znače? Evo odgovora: „Ona znače ono što kažu“. Šta znače?“ „Ono što kažu.“ Da li možete reći šta kažu? Da, to uopšte nije teško. Onda ih prihvatite onako kako kažu. Otvorite širom srce Bogu da bi svojim dobrim Duhom mogao da u njega usadi princip koji je upravo u onome što Svedočanstva kažu. Onda će se ovaj princip pojaviti, zasjaće u vašem životu. *Onda ste vi* prihvatili Svedočanstva. Onda znate da verujete u Svedočanstva. Onda neće biti opasnosti od pogreške što se njih tiče. Drugi će to znati, jer ćete na srca ostavljati utisak koji se nikad neće izbrisati, i oni će slaviti Boga u dan pohođenja.

3. NAUKA O SPASENJU – 1. DEO

(Petak večer, 12. februar 1897)

Svako zna da je ovo doba nauke, bar po imenu, rečima i težnjama. Bog želi da Njegov narod uvek ide u korak sa vremenom. Štaviše, On želi da Njegov narod ide ispred svog vremena. Posebno želi za svoj narod da uvek budu reformatori; a da bi neko bio reformator, mora da bude ispred svog vremena. Prema tome, u ovo posebno doba nauke, u rečima i na svaki drugi način, Božje Delo, Njegov narod, mora da prati nauku da bi mogao da zadovolji zahteve vremena. To je izjava o predlogu za proučavanje na koje vas večeras pozivam. Gospod želi da vi i ja prihvatimo ovaj predlog, da ga proučimo, da na njemu gradimo, dok se u nama pred svetom ne pokaže da je naučno ispravan. Ako to vi i ja, i svi koji ispovedaju Hristovo ime, učinimo, onda će to biti urađeno i od strane Gospoda. Svet će to videti; videće da li vi i ja učestvujemo u tome ili ne. Ako vi i ja ne učestvujemo, **učestvovali u njemu oni koji budu dopustili Gospodu da to pokaže preko njih.** I ako mu vi i ja ne dopustimo da to učini, promašili smo.

Vi kažete da je spasavanje delo Božjeg naroda. **Ali, jedino je Gospod uzrok spasenja.** To su govorila ova druga braća. To smo imali u predavanju ovog posle podneva i sve ono što smo imali u poukama iz poslanice Jevrejima. **A Pismo kaže da ne treba da znamo ništa osim Isusa Hrista i to raspetog.** To vi kažete, da, i ja takođe. Kažem da je delo Božjeg naroda, i to sve ono što Gospod prouzrokuje u svetu, delo spasavanja. A to se savršeno slaže sa onim šta smo već rekli. Zato je spasenje nauka.

Štaviše, spasenje nije samo nauka, nije jednostavno *neka* nauka. Ono je glavna nauka, ključ, centar svih nauka. Ono je naučno više od svega drugog čime se bave umovi ljudi na ovom svetu. **Prema tome, kad Božji narod shvati Božje spasenje kakvo jeste u Bogu; kada Njegovo delo spasenja bude u svetu predstavljalo Njegove ideje spasenja, onda će se svetu otkriti nauka koja nadilazi sve ostale nauke. Onda Božji narod može da izađe pred velikane nauke i da se ne stidi u ovom naučnom dobu.**

Što se mene tiče, ja sam se potpuno opredelio za ovu istinu. A želim da i vi vidite kako je ona stvarno istina. Vi i ja smo se opredelili za spasenje od Boga. *I ja želim da iz Svetog pisma – knjige koja sadrži svu istinu – vidite da je spasenje nauka.* Onda ćete se sa mnom opredeliti za ovu istinu. Prvo želim da trezveno razmislite i sami zaključite da spasenje nije samo nauka, nego je najuzvišenija od svih nauka.

Reč „nauka“ doslovno znači *znanje (poznavanje – prim. izdavača)*. Nauka o botanici je poznavanje (znanje) botanike. Nauka astronomije je poznavanje astronomije. Zato je jedan naučnik definisao nauku kao proizvod razmišljanja. Sve znanje (sva nauka) koje svet ima o astronomiji, proizvod je razmišljanja sveta o predmetu astronomije.

E sad, spasenje je poznavanje Boga. „A ovo je večni život: da upoznajete tebe, jedinog istinitog Boga, i onoga koga si poslao - Isusa Hrista“ (Jovan 17,3 – SSP). Prema tome, to je nauka. **Ali, ovo poznavanje (znanje) nije proizvod ljudskog razmišljanja. Ono je proizvod Božjeg razmišljanja.** I zato šta „oko ne vide, i uho ne ču, i u srce čoveku ne dođe, ono ugotovi (pripremi) Bog onima, koji Ga ljube. **A nama je to Bog otkrio Duhom svojim; jer Duh sve ispituje, i dubine Božije“ (1. Kor. 2,9.10).** Zato, pošto je proizvod Božjeg razmišljanja, spasenje nije samo nauka, nego je najuzvišenija od svih nauka.

Ponavljam: Ono što svet priznaje za nauku – prirodne nauke – proizvod je ljudskog razmišljanja. Ljudi razmišljaju umom. Prema tome, ljudi se umom bave svim ovim naukama. **Ali, spasenje se bavi samim umom.** Koja je onda viša nauka? Šta je više – ono što se bavi svim drugim stvarima, ili *ono što se bavi sa onim* što razmatra sve druge stvari? Naravno, ovo drugo. *Budući da se um ljudi bavi sa svim drugim naukama, a spasenje se bavi sa samim umom, onda je savršeno jasno da je spasenje ne samo nauka kao svaka druga, već da je uzvišenija nauka od svih drugih nauka. Ono je najviša nauka koju ljudski um može da poznaje.*

I opet ponavljam: Spasenje se bavi umom. Ali, čiji um se bavi pitanjem spasenja i spasavanjem? Božji. Pošto je Bog taj koji ostvaruje i objavljuje ovu nauku, i pošto je ova nauka proizvod Božjeg razmišljanja, iz toga sledi da je nauka spasenja najviša, najdublja i najšira poznata nauka, ne samo za čovekov um već i za celu vasionu.

Pročitajmo nekoliko biblijskih tekstova: „I ne vladajte se (ne usklađujte se – eng. prevod) prema ovome veku, nego se promenite (preobražavajte – Čarnić) obnovljenjem uma svog“ (Rim 12,2). „Tako, dakle, ja sam umom svojim služim zakonu Božjem“ (Rim 7,25). „**A znamo da Sin Božji dođe, i dao nam je razum**“ (1. Jov. 5,20). „**A mi um Hristov imamo**“ (1. Kor. 2,16). **Jedini način na koji Bog može da dopre do nas je preko uma. On se bavi nama samo preko uma. On nama upravlja samo preko naših umova.** Pogledajte: „Tako, dakle, ja sam umom svojim služim zakonu Božijem a telom zakonu grehovnom (svojim telom zakonu greha – SSP).“ A prva od svih zapovesti je ova: „Čuj, Izrailju: Gospod naš Bog, Gospod je jedan. Zato ljubi Gospoda Boga svog iz svega srca svog i iz sve duše svoje i *iz svega uma svoga*“ (Marko 12,29 – eng. prevod). „Jer *telesni um* neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božijem niti može“ (Rim. 8,7 – eng. prevod). **Telesni um ne može da se pokorava Božjem zakonu – ne može – jer mora da se promeni, mora da se zameni drugim umom koji se uvek pokorava Božjem zakonu. Ova promena uma je spasenje. Ovaj promenjeni um stvorio je Bog svojim delom spasenja i niko drugi to ne može da učini.** Zato je spasenje najuzvišenija od svih nauka – najveća poznata ljudskom umu, najviša poznata u vasioni.

Počinjete li da uvidate zašto Svedočanstva govore o „*nauci spasenja*“? Želim da vidite da i drugi tako misle. Želim da vidite kako u tome nisam usamljen. Želim da vidite da za ovaj stav imamo potvrdu – naučnu potvrdu – odnosno potvrdu osoba koje se razumeju u nauku.

Ako bih mogao da vam večeras dokažem da oni, koji se razumeju u sve nauke bolje od ikoga na ovom svetu, posvedoče da su više zainteresovani za ovu nauku nego za sve ostale nauke zajedno, da je smatraju mnogo vrednijom razmatranja nego sve ostale nauke zajedno, zar ne biste rekli da slobodno iznosim ono što kažem – sa naučnog gledišta? Moram vam reći da imam takvo društvo – društvo koje razume sve druge nauke, i imam jasan dokaz da su mnogo više zainteresovani za ovu nego za sve druge nauke zajedno.

U 1. Petrovoj 1,10-12 apostol govori o spasenju i tamo čitamo:

„Ovo spasenje istraživali su i ispitivali proroci koji su prorokovali o blagodati koja vam je namenjena; oni su ispitivali na koje ili kakvo vreme ukazuje Hristov Duh koji je u njima, koji je unapred svedočio za stradanja koja očekuju Hrista i za slave posle toga. Njima je otkriveno da nisu služili sebi nego vama, ovim što vam se sad objavilo posredstvom onih koji su vam propovedali evanđelje u Duhu Svetom, poslanom s neba, *u šta ANĐELI ŽELE DA ZAVIRE.*“ (Čarnić)

U šta to anđeli žele da zavire? U Božje spasenje koje je propovedano Svetim Duhom poslanim sa neba. Grčka reč za „žele“ ovde znači „da je priraslo za srce“, a grčka reč za „zaviriti“ znači „sagnuti se do neke stvari da je bolje vidimo; pogledati sa napred nagnutom glavom; pogledati sa savijenim telom; pažljivo razmotriti, znatiželjno proveriti – onoga koji bi se sa nečim upoznao“. Takav je odnos anđela prema predmetu spasenja.

Uostalom, da li anđeli razumeju druge nauke – biologiju, geologiju, astronomiju – sve druge nauke? Svi znamo da anđeli temeljno razumeju sve druge nauke. Svako zna da je savršeno ispravno reći da svi anđeli razumeju sve druge nauke beskonačno temeljnije nego što ih bilo koji čovek razume ili će ikada razumeti – bilo koju pojedinačnu nauku. Međutim, anđeli su više zainteresovani za predmet spasenja nego za sve druge nauke. Oni koji znaju najviše o svim drugim naukama, najviše su zainteresovani za ovu. Da, složili ste se malopre sa mnom, ako mogu citirati autoritet kao što je ovaj, reći ćete da slobodno zauzememo takav stav. Prema tome, mi to možemo. Nalazimo se u najboljem društvu – da, najboljem naučnom društvu. Tu je konačan autoritet po tom pitanju, naučni autoritet.

Večeras se neću igrati sa rečju nauka. Koristim reči „nauka“ i „naučni“ kad o spasenju govorim kao apsolutno istinitoj reči. Božje spasenje je stvarno naučno, nije lažno tako nazvano, već istinski, vrhunski naučno. Prema tome, nemojte uopšte da pomislite da se igram rečima „nauka“ ili „naučno“. Koristim ih kao istinu, jer su sa ovim u vezi ispravne.

Ali to nije sve: ne samo da anđeli žele da zavire u to kao oni koji će se upoznati sa nečim, već kao oni koji su se upoznali sa nečim. Oni uče posmatranjem i proučavanjem ovoga. Otvorimo Efescima 3,8-11 i videćete izraženu ovu misao:

„Meni, najmanjem od svih svetih, dana je ova blagodat – da mnogobošcima kao radosnu vest objavim neistražljivo bogatstvo Hristovo, i da svima rasvetlim u čemu se sastoji tajna koja je od večnosti bila skrivena u Bogu, tvorcu svega, da bi se sada poglavarstvima i vlastima na nebesima posredstvom Crkve obznanila mnogorazlična (mnogostruka – SSP) mudrost Božija, po večnoj odluci, koju je ostvario u Hristu Isusu, Gospodu našem.“ (Čarnić)

Sa kakvom namerom je to objavljeno ljudima? Da bi poglavarstva i vlasti „na nebesima“ mogli da upoznaju mnogostruku mudrost Božju. Anđeli, poglavarstva i vlasti ozbiljno žele da zavire u ovo jevanđelje spasenja, koje se propoveda Svetim Duhom poslanim sa neba. Oni posmatraju i proučavaju. I dok proučavaju, upoznaju nova otkrića Božje mudrosti – mnogostruke Božje mudrosti – po večnoj odluci koju je ostvario u Hristu Isusu, Gospodu našem. Vama je iz drugih tekstova Svetog pisma poznato da je ova Božja tajna, ova večna odluka, otkrivena u jevanđelju. Kao što znate, poglavarstva i vlasti na nebu nisu večni u jednom smeru – nisu od večnosti do večnosti. Ona postoje od jedne tačke u večnosti, kao vi i ja. Gavriilo je u večnosti samo od trenutka kad je stvoren. On nije od večnosti do večnosti.

Ali, Bog je od večnosti do večnosti. Međutim od večnosti do večnosti postojao je *cilj* – Njegova večna odluka koja se ostvarila u Hristu Isusu Gospodu našem. Koliko će vremena trebati anđelima da prodru u dubinu, da iscrpe proučavanje te večne odluke? Čitava večnost. To je potpuno jasno. Kad je ova odluka otkrivena u jevanđelju, objavljena kroz Božju tajnu koja je „Hristos u vama, nada slave“ (Kol. 1,27) – onda je dovoljno jasno da je anđeli proučavaju. I dok je razmatraju, oni u njoj

vide mnogostruku (mnogorazličnu) mudrost Božju, u skladu s Njegovom večnom odlukom. Žele da zavire u nju. Dok to čine, oni uče.

Prema tome, ako već razumeju sve druge nauke više nego što bilo ko od ljudi razume bilo koju od njih, i kada su za ovu zainteresovaniji više nego za sve druge, i kada iz toga uče, zar to nije činjenica u koju se vi i ja možemo potpuno pouzdati? Zar to onda nije predmet mnogo vredniji za naše razmišljanje, za naše najuzvišenije razmišljanje, nego za sve druge zajedno? Zar tome ne možemo da se potpuno posvetimo svim srcem i dušom, a da ne ispadne da ne marimo za nauku? O, možemo, možemo! Pa učinimo to!

Molim vas, nemojte me pogrešno razumeti. Ne napadam druge nauke. Ne kažem da druge nauke treba zanemariti, smatrati varljivima i nedostojnim naše pažnje. Ne! Kažem samo da je nauka spasenja uzvišenija od svih njih i da šta god proučavali o ostalim naukama, to moramo da proučavamo pokoravajući ih ovoj najuzvišenijoj nauci. Kažem samo to da sve druge nauke moraju doći na drugo mesto, u najmanju ruku, u odnosu na ovu, ako želimo da budemo naučno orijentisani.

Razmislite! Uzmimo naše prirodne umove sa kojima razmatramo druge nauke. Da li bih ja, ili bilo ko drugi, bili strogo naučni kad bismo svoje najbolje i najuzvišenije razmišljanje usmerili na neku nauku, kad bismo, iako imamo najveći mogući autoritet, znali da postoji još veći autoritet? Da li bi to bilo naučno? Ne bi. Dakle, sad vidimo da je tek to nauka; da je to najuzvišenija nauka. Prema tome, ko god ne ulaže najuzvišenije razmišljanje, svoje najbolje razmišljanje i sve svoje snage, u ovu nauku, a daje prednost svim drugim naukama, on po prirodi stvari ne postupa naučno.

A nije ni mudar. Jer šta je ta nauka? Spasenje. Odlično. Ona je večni život. Pretpostavimo da sav svoj život, sve svoje snage uložim u druge nauke, a zanemarim ovu, ili je smatram inferiornijom¹, da li ću ga dobiti? Ne. Koliko mi vremena treba da proučim one druge nauke? Najviše samo onoliko godina koliko budem živio. I onda sam to zauvek obavio i više nikada neću imati prilike da ih još proučavam.

Ali, ako ovoj najvažnijoj nauci dam prednost nad svima, a drugima dam inferiornije mesto, dok ovu jednu ne osiguram, da li ću imati priliku da i druge proučavam? Da, imaću. Koliko dugo? Čitavu večnost. Zar to onda nije pametniji način? Zar to nije jedini mudar način? Zar to nije stvarno naučno i razumno? Svakako jeste. Hajde da onda postupamo naučno, strogo naučno.

Pogledajmo malo bolje! Onaj prvi tekst u kom smo pomenuli anđele, počeo je sa prorocima: „Ovo spasenje istraživali su i ispitivali proroci koji su prorokovali o blagodati koja vam je namenjena“ kad su unapred svedočili za stradanja koja očekuju Hrista i za slave posle toga.

Dakle, proroci su napismeno, kao što to ovde imamo, izneli **ovu nauku spasenja, ovaj proizvod Božjeg razmišljanja o predmetu spasenja**. Ova naučna knjiga, ova nauka o spasenju, došla je zahvaljujući prorocima. Jesu li oni išta znali o drugim naukama? Jesu.

To možemo naći iz niza mesta – više nego što bismo imali vremena da večeras razmatramo. Ali, pogledaćemo dva ili tri teksta da bismo shvatili činjenicu da su oni poznavali druge nauke.

U petnaestom poglavlju Prve poslanice Korinćanima nalazimo naučnu činjenicu koja je iznesena hiljadu sedamsto godina pre nego šta ju je otkrila nauka. Ona je postojala kroz sve ove vekove, ali naučnici, čije je to područje istraživanja bilo, nisu je svojim razmišljanjem upoznali. To je tvrdnja istine u astronomiji. Ko god je verovao ovoj tvrdnji u Bibliji, znao ju je sve vreme, iako nikada nije čuo za reč astronomija. Ljudska nauka je nije znala, a otkrila je ne tako davno.

¹ *Inferioran* – podređen, niži, gori od

Druga misao: Kad je biblijski pisac izneo ovu naučnu činjenicu, za koju su naučnici hiljadu sedam stotina godina kasnije utvrdili da je tačna, zar nije ona sve vreme bila isto tako naučna činjenica, kao što je to postala posle njenog otkrića? Svakako. Prema tome, zar nije bila naučna i onda kad ju je pisac napisao? Bila je. Ovaj tekst se nalazi u 1. Korinćanima 15,41:

Druga je slava (sjaj – Čarnić) suncu, a druga slava mesecu, i druga slava zvezdama; jer se zvezda od zvezde razlikuje u slavi.

Ovo nije bilo poznato pre sto godina, jer je nekako u to vreme čovek, koji se smatrao astronomom, bio ubeđen da je ova tvrdnja neispravna, i da je dokaz neznanja biblijskih pisaca; a isto su smatrali i njegove kolege. A šta je to biblijski pisac mislio? Da se zvezda od zvezde razlikuje po slavi i sjaju, a ne po udaljenosti. Tako je izjavio ovaj kritičar. Njegova je ideja bila, a on je govorio u ime astronomije kao nauke, da je jedini razlog zašto nam se neka zvezda čini sjajnijom i lepšom od druge, to što je bliža nama od druge, tako da dobijamo više njenog svetla. Ali, danas je u svim naučnim područjima poznata istina da među zvezdama postoji velika razlika, u njihovoj veličini, lepoti i nijansama, kao i u zemaljskom cveću. Prema tome, kad bismo mogli videti sve cveće na zemlji izloženo pred nama na velikom polju, u svoj njegovoj lepoti i raznolikim nijansama, a onda mogli videti zvezde na nebu isto tako jasno kao cveće, videli bismo da su isto tako različite i predivne. To se sada zna, ali se nije znalo kad je u poslanici Korinćanima napisan ovaj tekst.

Zato pitam, zar to nije bila naučna tvrdnja, istinita naučna izjava onoga dana kad ju je Pavle napisao i poslao u Korint, kao što je ona danas? Otkriće nauke da je to istina nije je učinilo istinom, niti je dodalo i delić težini istine. Njihovo otkriće samo je pokazalo da su našli nešto što je bilo tačno, ali to pre nisu znali jer nisu verovali Svetom pismu. Da su čitali Sveto pismo, verovali i to prihvatili, ova naučna činjenica bila bi poznata davno pre nego što su je naučnici otkrili.

Postoji još jedna nauka. Isak Njutn je jednog dana sedeo ispod drveta jabuke. Jedna jabuka je pala blizu njega. Ranije su mnogo puta jabuke padale sa drveta. On je i ranije video da jabuke padaju sa drveta. Ali, tog dana je bio sklon razmišljanju, pa je počeo da promišlja. Zašto je ta jabuka pala? Mora biti zato što Zemlja nekako utiče na nju pa je privlači ka sebi. Pošto je Zemlja veća od jabuke, ona će je privući sebi kad se odvoji od drveta. Prema tome, ako je uticaj Zemlje bio tako snažan da ju je privukao na ovoj maloj udaljenost, pa ako je bacim u vis koliko god mogu i ona se vrati, to je dokaz da uticaj Zemlje seže daleko od Zemlje, privlači je i vraća je nazad. Ako bi mogao da je bacim kilometar visoko i ona se vrati, bilo bi jasno da ima uticaj i na kilometarskom odstojanju. A onda, rekao je, ako je to tačno, taj uticaj bi trebao da seže do Meseca. Pitam se da li seže do Meseca? Idem da to vidim. Otišao je u kuću i seo, uzeo astronomske kalkulacije o orbiti Meseca i ispisao čitav niz brojeva. Ali, oni se nisu uklapali. Stalno je iznova pokušavao, ali se nisu uklapali. Nije mogao da odredi da li taj uticaj seže do Meseca.

Odložio je tu stvar, ako se dobro sećam, oko deset godina pre nego što se njom opet pozabavio. Jednog dana objavljen je novi proračun orbite Meseca, u kom su ispravljene neke netačnosti iz ranijih proračuna. Kad je to objavljeno, Njutn je rekao: Pitam se hoće li to doneti željeni rezultat. Uzeo je te brojeve, dao se na posao i izradio dugi niz proračuna kojima bismo se vi i ja svakako čudili. Na kraju je došao do dva-tri broja i video da se uklapaju. Bio je toliko obuzet ovom predivnom činjenicom da nije mogao završiti proračun. Ostavio je pero i zamolio jednog prijatelja da dovrši proračun. Prijatelj je to učinio i Isak Njutn je potvrdio naučnu činjenicu, ili bolje rečeno, novu nauku. Nazvao je gravitacija. Otad je proglašen besmrtnim.

Bila je to zaista velika stvar. Ali, ona se nalazila u Bibliji dve i po hiljade godine pre nego što ju je ser Isak Njutn otkrio u prirodi. Gravitacija je jednostavno uravnoteženost u vasioni. Ona je princip, zakon rekli bi naučnici, kojim se održava ravnoteža u vasioni. A on kaže da na svako telo u vasioni utiče svako drugo telo, radi održavanja ravnoteže. Ne samo svako telo, već svaki delić materije u vasioni privlači i utiče na svaki drugi delić materije u vasioni.

U fizičkom svetu to jednostavno odgovara činjenici onog što smo ovo posle podne imali u biblijskom proučavanju po pitanju života. Ustanovili smo da nikog ili ništa ne možemo dotaknuti, a da to ne bude poznato u vasioni. Vrabac ne pada bez znanja vašega Oca, i on ne pada a da se njegov pad ne oseti širom vasioni. To je jednostavna činjenica koja se sa tim slaže.

Postoji i duhovna činjenica koja odgovara ovima dvema.

„Kuda bih otišao od duha Tvog, i od lica Tvog kuda bih pobegao? Da izađem na nebo, Ti si onde. Da siđem u pakao, onde si. Da se dignem na krilima od zore, i preselim se na kraj mora: i onde će me ruka Tvoja voditi, i držati me desnica Tvoja.“ (Psalam 139,7-10)

Kad vi i ja imamo ispravnu misao, da li se ona još negde prepoznaje? Mi imamo i pogrešnu misao. A šta je pogrešna misao? Greh. Gde onda počinje greh? U mislima, u umu. Da li se moj greh prepoznaje bilo gde u vasioni osim kod mene? Ko ga prepoznaje? Bog tj. Njegov Duh. Prema tome, da li postoji u našem svemiru neka duhovna činjenica koja se ne prepoznaje; koja se ne oseća? Postoji li dobra ili loša misao koja se ne oseća? Da li smatrate gravitaciju naukom? Isak Njutn je otkrio u vasioni istinu, koja odgovara drugim istinama u vasioni.

Zakon koji je Njutn otkrio je, kao što sam rekao, zakon kojim se održava ravnoteža u vasioni. Pročitaću tekst koji pokazuje da je to bilo poznato dve i po hiljade godina pre nego što je to Njutn otkrio. Isaija 40,12:

„Ko je izmerio vodu prstima svojim i nebesa premerio pedljom? Ko je merom izmerio prah zemaljski, i gore izmerio na merila i bregove na poteg?“ (Glas Crkve)

Kad su gore i bregovi postavljeni, bili su u ravnoteži jedni s drugima. Da li je Bog uredio stvari tako da ostanu u ravnoteži? Kako glasi naučno ime za zakon kojim se stvari održavaju u ravnoteži? Gravitacija. O čemu je onda Isaija govorio? O gravitaciji. U to nema sumnje.

Jedan naučnik ilustruje ovu činjenicu pomoću cveta visibabe. Prisetite se dve vrste cveća koje se razmnožavaju pomoću semena. Jedna vrsta ima uspravan, a druga pognut cvet. Primetili ste da cvet ima mala vretena koja okružuju središnje veće vreteno. Kod uspravnog cveta, koji se razmnožava semenom, središnje vreteno je uvek kraće od okolnih. Kad se radi o pognutom cvetu, središnje vreteno je uvek duže od okolnih. Razlog tome je što cvetni prah – polen – sa okolnih vretena mora da padne na središnje; u protivnom neće biti reprodukcije.

Kod uspravnog cveta, koji se razmnožava semenom, ovo središnje vreteno mora biti kraće od ostalih da bi polen drugih mogao da padne na njega. Kad bi bilo duže, a ovo vreteno bi bilo kraće od drugih, prah bi otpao i opet ne bi bilo semena. Prema tome, u svakom uspravnom cvetu koji nastaje iz semena, središnje vreteno je kraće od okolnih. Kod svakog pognutog cveta koji nastaje iz semena, središnje vreteno je duže.

Visibaba se razmnožava pomoću semena. Iako ima uspravan cvet, središnje vreteno je *duže* od okolnih. Kako to može biti? Ponoviću to da vam ova činjenica bude jasnija:

Visibaba ima uspravan cvet i razmnožava se semenom. Središnje vreteno bi trebalo da bude kraće od ostalih. Ali nije. Kako se onda može razmnožavati semenom? Gospod se pobrinuo za to. On je to uredio tako da, iako je cvet uspravan, on će se saviti i pognuti. Zato je, u ovom uspravnom cvetu, središnje vreteno načinjeno duže od ostalih. Cvet raste i stoji uspravno dok ne procveta i sazri tako da je spreman za razmnožavanje. Upravo onda spušta glavicu i kad polen padne gde treba, mali cvet opet diže glavicu i ostaje uspravan.

Ovo je samo po sebi lepo, ali tu sada dolazi ilustracija zakona gravitacije. Ovaj naučnik mi kaže da je ono šta uzrokuje da cvet saginje glavicu privlačnost Zemlje. I to je tačno. Šta čini da jabuka pada? Težina. Ali, težina je jednostavno gravitacija – od latinskog *gravus*, šta označava težinu. Šta čini da uspravan cvet saginje svoju glavicu? Sila Zemljine teže. A zašto sila teže ne čini da ranije ne spušta glavicu? Kada je Bog stvorio taj cvetić, on je uskladio Zemlju, pa i vasionu, njihovim potrebama. Kad je Bog stvorio skromnu visibabu, držao je vasionu u ravnoteži i uskladio je sa potrebama tog malog cveta. Ako je mislio na ovaj mali cvet, zar neće mnogo više misliti na vas, o maloverni?

Ovaj naučnik mi kaže da kada bi Zemlja – a naravno i vasiona – bila teža samo pola kile, ili čak i pedesetak grama nego što je u stvari, visibaba bi spustila glavicu pre određenog vremena; pošto bi Zemlja bila teža, snažnije bi uticala na cvet. U tom slučaju prva visibaba bila bi i poslednja. Ali, da bi mala visibaba mogla živeti i donositi radost čovečanstvu do kraja sveta, Bog je uredio vasionu tačno prema potrebi tog cveta tako da kad dođe tačno vreme njegove potrebe, sila teža bude savršeno dovoljna da ga savije. Onda tako visi da može doći do reprodukcije, ostala snaga dolazi iz njenog korena, stabljika postaje malo čvršća i cvet nadvladauje gravitaciju pa opet stoji uspravno kao ranije.

„Ko je izmerio vodu prstima svojim i nebesa premerio pedljom? Ko je merom izmerio prah zemaljski, i gore izmerio na merila i bregove na poteg?“

Ko je uskladio vasionu? Bog. Isaija je to rekao gotovo dve i po hiljade godina pre nego što je to otkrio Isak Njutn. Zar to nije bila naučna činjenica kada ju je Isaija napisao? Bila je. Zar ovaj izveštaj nije postojao sve ove vekove? Postojao je. Da li je sve to vreme bio naučna istina? Bio je. Da li je to bila naučna činjenica još više kada je Njutn otkrio? Nije. Naučnici su saznali nešto što ranije nisu znali, ali se sve vreme nalazilo u Svetom pismu.

Razmislite o ovim stvarima. Bog želi da razmišljamo. On želi da vi i ja vidimo da spasenje, Reč koju nam je dao, i koja zahteva naše najuzvišenije razmišljanje, nije neka sporedna stvar, nego najveća koju svet može ikad da spozna (upozna). To je najvažnija nauka koju svet može ikad da spozna.

Ali, mi ne treba da je proučavamo *da bi to bilo naučno*. Treba da je proučavamo da budemo spaseni. Anaučno je i biti spasen.

4. NAUKA O SPASENJU – 2. DEO

(Nedelja večer, 14. februar 1897)

Još koju reč-dve objašnjenja pre nego što počnemo sa večerašnjim proučavanjem: Nema sumnje da su se mnogi pitali da li je moguće proveriti sve što je rečeno pre neko večer. Moguće je. Nisam govori proizvoljno. Istina je, nisam izneo sve detalje, ali ako budete razmislili o onome što sam rekao kad to dobijete odštampano, videćete da je istina. Kada sam rekao da je visibaba usklađena sa Zemljom, a Zemlja usklađena sa visibabom, kad bi neki meteor od nekoliko tona pao na Zemlju, ne bi li gravitacija bila jača nego ranije? I ne bi li poremetila ravnotežu cveta i Zemlje? Ne bi, jer nije samo Zemlja usklađena za ovaj svet, nego i vasiona. Sećate li se da je u proučavanju zakona gravitacije naučna tvrdnja bila: Svaki delić materije u vasioni izložen je privlačenju svakog drugog delića, tako da nije samo Zemlja, već je i vasiona, usklađena sa potrebama cveća; zato padanje meteorita ne bi povećalo gravitaciju vasiona.

Samo nekoliko reči objašnjenja na početku: Da sam u prethodnom predavanju govorio o predmetu „Nauka u Bibliji“ ili „Nauka i Biblija“, onda bih opširnije govorio o tome šta je gravitacija, a šta nije, u skladu sa naučnom idejom ovog sveta. Ali, ja nisam govorio o tome; sve što sam nameravao da učinim bilo je da iznesem činjenicu o otkriću zakona gravitacije i njegovu teoriju kao zakon. Od Njutnovog vremena došlo je do promene gledišta u vezi sa teorijom tog zakona, ali to na njega ne utiče.

Zapravo, gravitacija nije uopšte zakon već jednostavno Božja sila. U stvari nema „prirodnih zakona“. Prirodni zakoni su samo Božje navike. Sve što zakon gravitacije jeste je Božji život, ispoljavanje Božje sile. Pošto nisam raspravljao o tome šta je stvarnost, koristio sam izraze koji se obično koriste i to samo zato da kažem da u vasioni vlada ravnoteža.

Večeras ću pročitati još jednu naučnu definiciju. I ona dolazi od jednog priznatog vodećeg naučnika u svetu: „Nauka je najegzaktnije¹ znanje koje posedujemo o nekom predmetu“. Reč „nauka“ doslovno označava znanje (poznavanje nečeg, nekog – *prim. izdavača*). Definicija koju smo izneli prošle večeri je tačna. Ona je proizvod razmišljanja. Takođe je u redu da je definišemo kao najegzaktnije znanje koje imamo o predmetu.

Vratimo se na one dve tačke o kojima je bilo reči u prošlom proučavanju. Gde možemo da nađemo najegzaktnije znanje o razlici sjaja zvezda, hiljadu sedamsto godina pre nego što je to otkrila nauka? U Bibliji. Gde se moglo naći najtačnije znanje o ravnoteži u vasioni dve i po hiljade godina pre nego što je otkrivena? U Bibliji. Šta je onda bila najveća naučna knjiga na svetu o tom predmetu nauke? Biblija (Sveto pismo). Imajte na umu da ne govorim o nauci i Bibliji. Govorim o nauci spasenja. Iako možemo da pomenemo i druge nauke, to možemo učiniti samo nerazdvojno vezano sa ovom glavnom naukom. Tako po svim dokazima koje možemo sakupiti u ova dva sata proučavanja, vi i ja možemo znati da je spasenje nauka, da je najuzvišenija od svih nauka u vasioni, da je najdostojnija našeg proučavanja i da postupamo naučno kad joj u proučavanju posvetimo svu svoju pažnju.

Sveto pismo nije rasprava ni o kakvoj nauci osim o nauci spasenja. Ona je određena rasprava prvenstveno o tom predmetu. Sveto pismo *pominje* druge nauke, ali u njemu nema rasprava ni o jednoj drugoj nauci. Druge nauke se pominju, kao ona koju smo primetili u poslanici Korinćanima i

¹ *Najegzaktanije* – najpreciznije, najtačnije; *egzaktan* – precizan, tačan.

knjizi proroka Isaije. Zašto su pomenute na tim mestima – da utvrde neku naučnu istinu? Ne, već zato da budu ilustracija da bolje razumemo nauku spasenja. Zašto je astronomska činjenica unesena u 1. Korinćanima 15,41? Kakva je svrha reći: „Jer se zvezda od zvezde razlikuje u slavi (sjajnosti)“? Zato da se može reći: „Tako je i sa vaskrsenjem mrtvih: seje se u raspadljivosti, vaskrsava u neraspadljivosti; seje se u sramoti, vaskrsava u slavi; seje se u slabosti, vaskrsava u sili“ (1. Kor. 15,41.42 – SSP). Kao što se zvezda od zvezde razlikuje u slavi, tako je i sa vaskrsenjem. Tako vidite da je cilj izlaganja ove naučne činjenice da ilustruje jednu tačku nauke spasenja, da pomogne drugima da bolje vide istinu u nauci spasenja.

Zašto je Isaija u svoju raspravu uneo izjavu o činjenici gravitacije? Pogledajmo malo bolje ovo poglavlje i videćemo. Ponovo ću da čitam ovaj stih i onda još jedan na kraju misli koju sledi: „Ko je izmerio vodu prstima svojim?“ „S kim ćete me dakle izjednačiti da bih bio kao on, veli Sveti? Podignite gore oči svoje i vidite; ko je to stvorio? Ko izvodi vojsku svega toga na broj i zove svako po imenu, i velike radi sile Njegove i jake moći ne izostaje nijedno?“ (Isa. 40,25.26)

Ništa ne promiče Njegovoj pažnji i sve je usklađeno prema potrebama svakog malog cveta koji raste u polju. Ali zašto On našu pažnju usmerava na to, zašto to unosi u svoje razmatranje? Ne zato da utvrdi naučnu činjenicu, već da pažnju svih ljudi usmeri na nauku spasenja. Zašto to čini? Treba da sve to razmotrimo i da vidimo sa kojim ciljem je sve to učinjeno. A onda čitamo dalje: „Zašto govoriš Jakove, i kažeš Izrailju: Sakriven je put moj od Gospoda, i stvar moja ne izlazi pred Boga mog?“ (Isa. 40,27)

Kad se Bog toliko brine oko cveta koji raste pod našim nogama, to znači da on nije ni sakriven ni zaboravljen. Kako onda možete da kažete da ste sakriveni od Gospoda i da zanemaruje vašu stvar i više se uopšte ne brine za vas? Kao što vidite, u svakom slučaju iznesena je naučna činjenica zato da vama i meni ilustruje nauku spasenja.

Još jedna misao: Ovi pisci su to shvatili otkrivenjem. Naravno, oni ove stvari nisu dobili putem neke naučne studije ovoga sveta. Gospod je objavio svoju glavnu nauku, nauku spasenja. I radi ilustracije pozvao se na druge nauke. Koja je onda od svih nauka najvažnija Gospodu? Svakako nauka spasenja. Kad je Gospod upotrebio druge nauke samo da bi to ilustrovao, savršeno je jasno da ovu nauku smatra važnijom od ostalih.

Ali, to nije sve. Jedan čovek pomenut u Svetom pismu bio je toliko upućen u opštu nauku – u sve prirodne nauke ovog sveta. Želim da vidite da je postojao čovek koji je bio temeljno upućen u nauke koje danas toliko znače u svetu. Želim da vidite šta on kaže o svemu tome. Evo biblijskog teksta:

I Bog dade mudrost Solomunu i razum vrlo velik i srce prostrano kao pesak na bregu morskome. Jer mudrost Solomunova beše veća od mudrosti svih istočnih naroda i od sve mudrosti misirske. Mudriji beše od svakog čoveka, i od Etana Ezraita i od Emana i od Halkola i od Darde, sinova Maolovih; i razglasi se ime njegovo po svim narodima unaokolo i izgovori tri hiljade priča, i beše pesama njegovih hiljadu i pet. Govorio je i o drveću, od kedra na Livanu (Libanu) do isopa koji niče iz zida; govorio je i o stoci i o pticama i o bubinama i o ribama. (1. Car 4.29-33)

Govorio je o drveću, od kedra na Libanu do isopa koji niče iz zida. Kako se zove ova nauka? Botanika. On je razumeo botaniku bolje od ikoga na svetu.

Takođe je govorio o životinjama. Kako bi danas glasila naučna reč za to? Zoologija. Solomun je razumeo zoologiju bolje od ikoga ko danas živi na zemlji. On je poučavao (naučavao), jer piše da je govorio o svemu tome. On je naučavao prirodne nauke.

„I o pticama“. Kako se zove ta nauka? Ornitologija. Prema tome, Solomun je poučavao nauke kao što su botanika, zoologija, ornitologija.

A zatim? „O bubinama.“ Koja je to nauka? Entomologija.

„I o ribama.“ Koja je to nauka? Ihtiologija.

Ljudi koji čitaju ovaj biblijski tekst, obično ne misle da je Solomun bio univerzalni naučnik. Ali, da je rečeno da je Solomun govorio o botanici, zoologiji, ornitologiji, entomologiji i ihtiologiji, bili bi spremni da kažu: Kakav je neobičan čovek bio Solomun. I to ne bi ni delić bilo čudnije nego što jeste, jer obuhvata sve to.

Pročitao sam ovo da biste videli da je Solomon znao nešto o nauci, i ne samo nešto o nauci, već o svim tim naukama više nego što je bilo ko drugi ikada znao o njima.

Ali iako je tako temeljno razumeo sve ove nauke, i podučavao druge o njima, evo šta kaže:

„Glavno je svemu što si čuo: Boga se boj, i zapovesti Njegove drži, jer to je sve čoveku. Jer će svako delo Bog izneti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla.“ (Propovednik 12,13.14)

Prema njegovoj proceni, šta je imalo prednost nad svim drugim naukama zajedno? Božje spasenje.

Anđeli razumeju sve nauke, ali smatraju spasenje vrednijim za svoje proučavanje nego sve druge nauke zajedno. I proroci su ga smatrali vrednijim, i koristili druge nauke radi boljeg razumevanja spasenja. A ovde je čovek koji razume druge nauke i kaže da ih nauka spasenja sve nadilazi. Želim da vidite da sam Bog, sa svoje strane, odvojeno od svih njih, smatra to isto.

Gledajte! Upravo smo pročitali da je Solomun poučavao sve ove nauke. Koliko od tih učenja imamo napisano za naše proučavanje? Nijedno. Bog nam nije dao nijedan zapis ni izveštaj o Solomunovom proučavanju botanike. *Nije nam dao, niti nas izvestio o jednoj jedinoj pouci koju je Solomun proučavao o zoologiji ili bilo kojoj od ovih drugih nauka. Ali nam je uvek iznova davao pouke od Solomuna, kao i svih drugih, o nauci spasenja.* Prema tome, računajući da anđeli izražavaju samo anđeosko mišljenje; računajući da proroci izražavaju samo proročko mišljenje, a Solomun izražava samo uopšteno naučno mišljenje, **šta je Božje mišljenje? Da je spasenje za vas i mene mnogo vrednije, da je mnogo vrednije našeg proučavanja od svih ovih drugih nauka, od sveg drugog znanja koje je sam On dao.**

Ova nauka koju je Solomun razumeo i poučavao nije bila nauka Hakslija, Darvina i drugih naučnika ovog vremena. *Telesnim umom čovek može da uroni u prirodne nauke i načini mnoga otkrića. Iako nisu uvek u pravu, ipak mogu da otkriju neke tačke koje su istinite. Ali, Solomun nije tako postupao. Bog je Solomunu dao mudrost tako da je sve to video u Božjoj svetlosti. O svemu tome govorio je sa Božjom mudrošću. Prema tome, nauka koju je Solomun podučavao bila je Božja nauka. Botanika koju je podučavao bila je prava, božanska botanika. Zoologija koju je podučavao bila je božanska zoologija. To su bila Božja gledišta, Božja istina, Božja nauka u svemu tome. To nije bilo lažno znanje.*

Pošto se radi o Božjoj nauci i pošto je božanska, zašto je Gospod nije dao svima nama? Zašto nije svetu dao Solomunovu raspravu o botanici i svim drugim predmetima? Postoji razlog tome, a on je da to nije ono što je svetu prvenstveno potrebno.

Neki čovek može da to sve ima, može da sve to razume, kao Solomun. Ali, šta bi mu to koristilo ako na prvom mestu ne bi imao nauku spasenja? Solomun je imao sve to, ali kad se srcem odvratio od Boga, od nauke spasenja i od njenog proučavanja svim svojim srcem, šta mu je vredelo njegovo poznavanje svih drugih nauka? Koliko je ono moglo da ga sačuva od greha? Koliko snage je bilo u tome da bi ga sačuvalo od prirodne sebičnosti, od đavolstva i pokvarenosti u njemu?

Dobro znate, kad se srcem odvratio od Božje nauke, od nauke spasenja, iako je poznavao sve ostale, bio je isto tako loš, isto tako zao, tako ogrezao u idolopoklonstvo i svaku opoganjenost, kao da od svega toga nije znao ni najosnovnije.

Tako možemo videti zašto Gospod za čoveka nije sačuvaao sve što je u nauci. Pretpostavimo da su sve znali kao Solomun i da su mogli podučavati kao on. Šta bi im koristilo sve što sadrži nauka, ako srce ne bi predali Bogu, ako ne bi spasili dušu? To ih ne bi moglo sačuvati od svake vrste zla i pokvarenosti ljudskoga srca.

Ove nauke nisu ono što je danas na prvom mestu potrebno svetu. Srce treba da bude očišćeno, duša spasena, ceo karakter obnovljen, um preobražen u Božju sliku i slavu, tako da život može da odražava Njegovu pravednost, da celome svetu pokaže poznanje o Bogu (poznavanje Boga – *prim. izdavača*). Iako imamo sve što nauka može dati, od toga neće biti koristi bez spasenja, jer uskoro od svega toga nećemo imati ništa. Vredi da o tome danas razmišljamo u svim našim proučavanjima, propovedima i istraživanjima.

Ima još nešto: Bog želi da vi i ja, svi ljudi, ispravno razmišljamo o svakom predmetu koji je sa time povezan. Ima danas onih koji razmišljaju o svim ovim naučnim granama, ali njihovo razmišljanje nije ispravno. Oni idu tako daleko da uopšte ne nalaze mesta za Boga. **A čovek bez Boga, bez usmeravanja misli, bez Božjeg uma, nije u stanju da pravilno razmišlja o ovim ostalim predmetima. Um nije ispravan dok se ne obnovi u sliku Onoga koji ga je stvorio. Um mora da se preobrazi, obnovi. Moramo da imamo potpuno drugi um. Svaka misao treba da bude dovedena u poslušnost, u pokornost Hristu.**

To je delo spasenja. Cilj mu je da u duši obnovi Božji lik. Da dovede um u stanje u kom će biti samo odraz, odsjaj pravednosti, misli živoga Boga. Kad se to ostvari i kad se dovrši Božje delo na ovome svetu tako da svima bude objavljeno pozna(va)nje Boga, Gospod će nam otvoriti vrata vasiona i večnosti. Onda će svi ovi drugi predmeti biti otvoreni za proučavanje, i Gospod nam može reći: Idi gde želiš; imam poverenja u tebe. Vasiona ti je širom otvorena. Nema ničega što bi trebao da ti uskratim. Sve je tvoje. Idi gde želiš, ostani gde želiš, čini šta želiš. Mogu da ti verujem. Razmišljaj o kom god predmetu želiš, udubi se u njega koliko god želiš, znam da ćeš ispravno postupiti.

Ne kažem da ljudi treba da potpuno zanemare sve druge nauke dok ne stignemo u bolji svet. Jednostavno kažem da nauka spasenja treba da predvodi u proučavanju svih drugih. Zar nam Gospod nije ostavio primer koliko pažnje treba da posvetimo ovim stvarima i kako možemo da ih koristimo? Šta je cilj čitanja i proučavanja ovih drugih udžbenika? Da nam pomognu da bolje razumemo i poučavamo ono što je vezano za nauku spasenja, ukoliko nemamo to pozn(va)anje. Tako ih Biblija koristi. On nas šalje da propovedamo jevanđelje sa kojim su povezane ove druge nauke i On nam je pokazao primerom kako da ih koristimo. Na taj način Gospod nam pokazuje da nauka spasenja mora preuzeti vođstvo nad svim drugim poznatim naukama u vasioni.

Ona mora da preuzme vođstvo nad svima drugim naukama na ovome svetu i kad budemo došli na onaj drugi svet, ona će i dalje biti na čelu. Kad se pred nama otvori večnost i kad budemo išli kuda god želimo, i razmišljali o kojem god predmetu želimo, treba li da onda okrenemo leđa

spasenju i kažemo: Ja sam u toj stvari diplomirao? Ne. Znamo da je pisano: „Hristov krst biće *nauka* i pesma otkupljenih kroz beskrajne vekove večnosti“. A onda, kad završimo naše studije ovde, kad diplomiramo, i dođe vreme za svečanu predaju diploma, i kad krenemo na večne studije, moći ćemo ovu najveću od svih nauka da razumemo bolje nego što je to bio slučaj dok smo bili na ovom svetu.

U onom drugom (prethodnom) predavanju utvrdili smo da ne zloupotrebljavamo reči „nauka“ i „naučno“ kad ih primenimo na spasenje. **Spasenje je nauka; ono je naučno. Delovanje Božjeg Duha na um, preobražavajući um i ceo život od greha u pravednost – u sliku Isusa Hrista, to je naučno.** Kada to proučavate, znajte da niste nimalo nenaučni čineći to sve vreme glavnim i najvažnijim u svakom predmetu. Navodni naučnici nisu naučni kada zanemaruju ovu njavažniju od svih nauka.

Prikazano je još nešto i to u tri naroda koji su primeri učenosti sveta. Izveštaj o biblijskom narodu, jevrejskom narodu, Božjem narodu iz Svetog pisma, nesumnjivo je primer i izvor proučavanja za sve koji tvrde da služe Bogu. A Grčka i Rim, sa svojom filozofijom, svojom književnošću i svojim zakonima, primeri su za mnoge, koji tvrde da slede Bibliju, kao i za sve druge.

Već smo videli da je među Božjim narodom bio čovek koji je bio univerzalan po svojim poslovicama kao i pesmama i bio je univerzalni naučnik. Napisao je hiljadu i pet pesama kao i tri hiljade poslovice. **To je bio vrhunski inteligentan um, pa ipak je čovek sa takvim shvatanjem, takvom mudrošću u svemu ovome, svojim životom pokazao da je sve to znanje bilo nesposobno da u čoveku i za čoveka razvije neko dobro, ako nauka spasenja ne vodi kontrolu i u svemu ne održava ravnotežu u pravednosti.**

Malopre sam usmerio vašu pažnju na činjenicu da Bog nije izneo pred nas ništa od tog naučnog znanja. Sada usmeravam vašu pažnju na činjenicu da nam je dao izveštaj o životu tog čoveka kada se on odvratio od Boga. Dao nam je izveštaj o velikom promašaju koji je Solomun učinio uprkos svem tom znanju, kad je zaboravio na nauku spasenja. Zašto je Bog smatrao važnijim za vas i mene da nas izvesti o životu ovog čoveka kad se on odvratio od Boga, nego da nas izvesti o svim naučnim uputstvima koje je Solomun dao? Prema ljudskom razmišljanju, šta je korisnije za čovečanstvo? Izveštaj o promašaju, o tom velikom Solomunovom promašaju korisniji je za čovečanstvo od svih naučnih podataka koje je Solomun ikada izneo, sačuvanih u nekoj knjizi za današnje čovečanstvo. Zato što je tim promašajem pokazano celom svetu kako je beskorisno i ništavno sve postojeće znanje bez poznavanja Božjeg spasenja.

Drugi veliki primer imamo kod Grka. Telesni um nikad ne može dostići uzvišenije, jasnije i savršenije razmišljanje od grčkog uma. U njemu je prikazano savršenstvo ljudske filozofije bez Boga.

Ali, šta im je to koristilo? Pitanje je sad. Šta im je koristila njihova književnost? Njihova filozofija? Šta im je koristila njihova umetnost? Šta im je koristila njihova religija? Filozofija – *philosophia* – ljubav prema mudrosti. Kakva je bila ta mudrost? Potpuna ludost. Tako Bog kaže. Kakva je bila njihova religija? Samo mitologija. Kakva je bila njihova umetnost? Bog kaže da je bila idolatrija. Sećate se tog izveštaja?

Božja Reč ne kaže da se Pavle, dok je prolazio pored tih kipova i video njihovu umetnost, divio toj umetnosti. Ne, ona kaže: „Razdraži se (bio je ogorčen – SSP) duh njegov u njemu gledajući grad pun idola“ (Dela 17,16). Prema tome šta je ona bila? Idolopoklonstvo.

Pa ipak, još i danas muškarci, žene i deca uzimaju ostatke toga što je bila idolatrija, i to poštuju, nazivaju to umetnošću i to oponašaju. Njihov um se bavi time, pripremaju knjige o tome i to podučavaju i proučavaju u školama. Ali, šta može da proizađe iz svega toga? Šta je to donelo samim

Grcima? Vi znate koliko im je sve to koristilo; ne moram ponavljati – književnost, umetnost, zakon, filozofija – sve to. Rim je svoju filozofiju preuzeo od Grčke, malo je toga bilo od njega samog osim književnosti. I šta je to koristilo Rimljanima? Isto što i drugima, samo što ih je učinilo gorima nego što su oni prvi bili. U celoj Grčkoj, koliko sam uspeo da primetim, svuda sam video da su Grci poštovali žene pa su svaki ženski kip koji bi isklesali odenuli. Muškarac je, naravno, uvek go. Ali, kad odemo u Italiju, nema više poštovanja; svi su bez odeće. U većini slučajeva odeće uopšte nema. Uostalom, savršena umetnost koju danas poštuju oni koji odlaze u Rim i proučavaju njegovu umetnost, samo su neodeveni ženski kipovi, a to onda uopšte nije umetnost. Pa ipak ljudi to smatraju savršenom umetnošću i svuda je oponašaju; i svaki put se oponaša njeno nesavršenstvo.

Postaviću vam pitanje: Ko je od vas ikada video par ljudskih nogu od kolena nadole? Dok ovde stojim, težina moga tela oslanja se na levu nogu. Tako je moje telo u ravnoteži. Desna noga počiva s prstima na podu. Hoće li mišići moje desne noge biti oblikovani tačno kao oni na levoj? Ne. Ali, to je prekrasno umetničko delo. Eto, u tome je razlika. Obe noge su potpuno jednake i mi ne možemo da otkrijemo nikakvu razliku. Tako vidimo da to nije nikakva umetnost. O tome bi se dalo puno govoriti, ali večeras ne držim predavanje o umetnosti. *Govorim o vrednosti spasenja i kakva je korist od svega ostaloga bez njega. Kakvu je korist Rim imao bez spasenja? Njegovo bezakonje ga je uništilo. Kakvu je korist Grčka imala bez spasenja? Njena bezakonja su je uništila.*

Dakle, pred svetom je trostruko potvrđena potpuna nemoć svakog nastojanja ljudskog uma, koliko god bio savršen, da nešto postigne, onda kada se srce odvraća od Boga. Šta Gospod može da učini za svet ako ljudi neće da nauče ove tri svetovne pouke? Šta može da učini za ljude ako neće da slede ovaj put, uprkos ova tri primera svećanih upozorenja? Bog je dao da se zapišu ova tri slučaja da bi nas poučio da i najveći napor uma u svim granama nauke, umetnosti i književnosti ljudima ne može biti od koristi da ih sačuva od greha, da ih vodi prema bilo kakvom dobru, ako zanemare Božje spasenje i nauku spasenja koju je dao ljudima u srce.

Zato pitam: Da li ćemo oponašati ludost Grka i Rimljana? Da li će nas očarati njihovo idolopoklonstvo, i da li ćemo to smatrati umetnošću? Treba li da se interesujemo za njihovu religiju, s obzirom da je toliko pokvarena? Nije dovoljno reći da je mitološka; ona je pokvarena.

Ali, neki će reći: Zar njihova književnost nije neprocenjiva? Da vidimo koliko je Bog smatra vrednom. U vreme kad je svet preko grčkog jezika predstavljao nauku spasenja, Gospod je imao pred sobom svu grčku književnost, pa i rimsku. No, u celom tom području našao je samo tri kratke rečenice vredne pomena i unošenja u ovu raspravu o nauci spasenja. Citiraću ih. Jednu od njih nalazimo u sedamnaestom poglavlju Dela apostolskih. Taj citat dolazi od grčkog pisca koji se zvao Aratus i glasi ovako. Čitam iz dvadeset osmog stiha. Pavle kaže:

„Neki od vaših pesnika rekoše: *Jer smo i rod Njegov*“ (Dela 17,28). Jedan grčki pisac kaže da je čovek Božji potomak. Gospod je uzeo tu rečenicu i rekao: To je istina.

Drugi citat nalazimo u petnaestom poglavlju Prve poslanice Korinćanima, u trideset trećem stihu. Prvi deo stiha glasi: „Ne varajte se!“ To su Gospodnje reči. Ostatak ovog stiha uzet je od grčkog pisca koji se zvao Menander: „Zli razgovori (rđava društva – Čarnić) kvare dobre običaje“.

Treći citat je u Poslanici Titu, prvom poglavlju, dvanaestom stihu i potiče od Epimenida, a glasi: „Krićani su uvek lažovi, opake zveri, lenji proždrljivci“ (SSP).

Ova tri teksta bili su sve što je Gospod mogao da nađe u celom opusu grčke književnosti, a koji su bili vredni da ih uzme i podupre.

Uostalom, ne kažem da je to sve što neko može da upotrebi na dobro. Na grčkom jeziku imamo korisne istorijske činjenice. Ali, Bog podučava samo ono što je od najveće vrednosti za celo

čovečanstvo. *On podučava principe pravednosti i istine. Ne iznosi pred svet samo niz činjenica.* Ali sve što je mogao da nađe u celoj grčkoj književnosti, što je mogao da upotrebi u interesu istine ili pravednosti kao principa koji treba da vode čoveka, bile su samo ove tri tvrdnje: „Jer smo i rod Njegov“, „Zli razgovori (rđava društva) kvare dobre običaje“ i „Krićani su uvek lažovi“. Ko može naći nešto više od toga, a da mu na bilo koji način koristi u pravednosti i istini, čistoti i poštenju?

Ne zaboravite! Grci i Rimljani nisu bili prezreni, ponižavani, neuredni neznabožci koji ništa ne znaju. Bili su aristokrate, kulturni i visoko obrazovani. Kako bi i moglo da bude drugačije kada je ono što su znali i podučavali vrhunac kome današnji učitelji teže? *Julije Cezar je bio jedan od najsposobnijih ljudi koji je ikada živeo – po učtivosti, lepom ponašanju, esteticu i opštem ophođenju. Ali, kakav je bio njegov karakter? Sramota je izneti i najsuzdržaniji izraz koji bi bio potpuno i iskren.*

Kad je Gospod pokazao da je sva nauka, sve moguće znanje bez Njegovog spasenja isprazno, onda opet kažem: Šta koristi ljudima ako ih sve što je stavio pred svet ne pouči da to nije način na koji se spasenje usvaja? Ako ljudi ovim ne budu poučeni da krenu pravim putem, da shvate da je Božja nauka najvažnija, i da je ono što On zna najbolje, kako se onda čovečanstvo može nadati da će izbeći zlo koje je snašlo sve koji su u prošlosti živeli?

Božja nauka spasenja je nauka koju ljudi treba da znaju pre svega. I da nas ona vodi, usmerava, uravnotežuje, da nas održava svuda u svemu i protiv svakoga zla. A ona će sve to i učiniti. To je blažena istina. Sinoć sam čitao i ponoviću:

„Meni, najmanjem od svih svetih, dana je ova blagodanost - da mnogobošcima kao radosnu vest objavim neistraživo (neiskazano) bogatstvo Hristovo, i da svima rasvetlim u čemu se sastoji tajna koja je od večnosti bila skrivena u Bogu, tvorcu svega, koji je saznao sve kroz Isusa Hrista. (Efe. 3,8.9 – kombinacija prevoda Čarnić-Karadžić)

A šta je ta tajna Božja? – „Hristos u vama, nada slave“ (Kol. 1,27). Hristos Božja sila i Božja mudrost, jevanđelje, sila Božja na spasenje – to je tajna Božja, to je nauka spasenja. To je naučna istina, središte za sve druge nauke. Ovu Božju silu na spasenje mora imati svaki čovek da bi ga sačuvala od zla koje je u njemu. Zlo koje je urođeno u svakom čoveku odvešće ga u propast uprkos svoj nauci, svoj književnosti, svoj umetnosti, svoj religiji, svemu što svet može da pruži ili što je ikad mogao da pruži, ukoliko se ne uhvati Božje sile na spasenje koju čovek prima verom u Isusa Hrista.

Bez te sile u srcu (umu), čak i nauka koju je Bog podučavao – da ne spominjemo književnost, umetnost, religiju i sve što su neznabožci podučavali – ne može čoveka da sačuva da ne sagreši. Bez nje pokazaće se svaki trag zla koji živi u čoveku, uprkos svim ovim drugim stvarima. Zato je Božja sila na spasenje. Ona spasava čoveka od svakoga zla.

Tajna Božja, koja je Hristos u vama, nada slave; Hristos sila Božja i mudrost Božja; Hristos i to raspeti; jedino to, sve u svemu i iznad svega, u svemu i kroz sve, sada i u večnosti – to je nauka spasenja, najvažnija od svih nauka. Ona prednjači nad svim naukama i vodi ih bilo kojim u proučavanju. Neka tako bude zauvek.

Dopustimo Gospodu da nas svojim Duhom privuče sebi. Neka srce (um) bude tako otvoreno toj sili, zajedništvu te tajne, Božjem Duhu, da može usaditi Isusa Hrista, Njegovu milost i vrlinu. I ako svoja srca budemo uvek držali otvorenim Njemu, i nikom osim Njemu, kao cvet suncu, u punini ćemo steći Njegovu pravednost, Njegovu silu, Njegovu spasenje, Njegovu milost, Njegovu istinu, Njegovu radost, Njegovu zadovoljstvo, Njegov mir – i Njegov večni život.

5. PRVA VELIKA ZAPOVEST – 1. POUKA

(Utorak več, 2. mart 1897)

Poznato vam je da je Gospod, za ovo vreme i za narod koji će živeti u ovo vreme, rekao: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu“ (Otk. 14,12). Vi i ja sa pravom tvrdimo da smo taj narod pa se nalazimo u položaju da Gospod i vasiona mogu za nas da kažu: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu“. I biće to činjenica, ne samo zato što to On kaže, već će On to reći zato što je činjenica.

Ovaj tekst se u potpunosti odnosi na vas i mene koji smo ovde u ovom domu. Gospod želi da to sada postane činjenica i da tako ostane zauvek, tako da On celom svetu i vasioni može stalno da objavljuje: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu“.

I sada ćemo proučavati o tome. Proučavaćemo to u ovim predavanjima, da bismo znali držimo li Božje zapovesti ili ne, i to tako da Gospod za nas može da kaže: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu“.

Tu je naravno i prva od Božjih zapovesti koju svakako treba da držimo. A evo Njegovih reči: „Prva je: Slušaj Izrailju, Gospod Bog naš je jedini Gospod; i ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim i svom dušom svojom i svom mišlju svojom i svom snagom svojom“ (Marko 12,29.30–Čarnić).

Što se ove zapovesti tiče, da li Gospod može da za vas i mene kaže: Ovde su oni koji je drže?

Da li celo vaše srce pripada Gospodu tako da ono ne postoji ni za šta drugo osim za Njega i za ono što je Njegovo?

Da li cela vaša duša pripada Gospodu, puna posvećene ljubavi, tako da u vašem biću postoje samo Njegova osećanja?

Da li ceo vaš um pripada Gospodu tako da Njemu pripada svaka misao, svako delovanje vašega uma, da je svaki deo Njegov – posvećen Njegovoj službi? Jer mi umom služimo našem Gospodu Bogu. Ne samo delom njega, ne samo delićem njega, već svim svojim umom.

Da li sva vaša snaga pripada Njemu, tako da nemate snage koju biste uložili u nešto drugo osim za Njegovu službu iza ono što je Božje?

Ako je sve to tako kod vas, onda se za vas stvarno može reći: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu“.

„I druga je kao i ova: Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe“ (Marko 12,31). *Kad u našim srcima vlada Božja ljubav, kao u prvoj zapovesti, biće lako da ljubimo bližnje kao same sebe.*

To je pre neki dan istakao brat Kelog kad je pričao o dečaku u Čikagu koji je otišao nekom čoveku, potpunom strancu, i rekao mu: „Da li znate da ste najveći grešnik na svetu?“ A kad je čovek iznenađeno pitao kako to može da bude, kad nikad nikoga nije ubio, kad nikad nije učinio neki veliki zločin, dečak mu je rekao: „Najveća zapovest je: ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim i svom snagom svojom. Da li tako činite?“ Čovek je odgovorio: „Ne, ne činim. Ne mogu reći da sve to činim“. „Eto“, rekao je mališan, „to je najveća od svih zapovesti. Vi kršite najveću zapovest; onda ste najveći grešnik“. Čovek je to priznao i tako bio doveden Bogu i potpunom spasenju. Ovo je dovoljno jasno. Pošto je to najveća zapovest, onaj ko je krši je najveći grešnik. Jeste li to vi?

Vi i ja tvrdimo da držimo Božje zapovesti i da imamo Isusovu veru. A da li kršimo prvu od svih Božjih zapovesti? Ako ne držimo tu najveću, prvu od svih zapovesti, onda je kršimo. Ako kršimo

ovu jednu, onda ne držimo zapovesti; to je jasno. Vi i ja moramo *da odlučimo*, moramo *da odlučimo jednom zauvek*, hoćemo li služiti Bogu svim srcem, svom dušom i umom, i svom snagom.

Pisano je: „Carstvo je Božje unutra u vama“ (Luka 17,21). Područje u nama pripada Bogu. Tako je bilo kad je čovek stvoren, ali je neprijatelj uzurpirao Božje mesto. Međutim, Gospod je ponovo oslobodio čoveka da bi odlučio hoće li mu dati Njegovo mesto u svom području, ili će uzurpator imati Božje mesto u Božjem carstvu. Carstvo koje je u nama pripada Gospodu. Na vama je da kažete hoće li u njemu carovati Gospod ili vladati neprijatelj. Ako ne odlučite *da Gospod u njemu vlada, odlučili ste* da tamo vlada neprijatelj. Od čovekove odluke zavisi ko će tu vladati.

Neko mora da vlada. **Čovek nije stvoren da vlada sobom, nezavisno od Boga. On je stvoren da bude svoj sa Bogom; a bez Boga ne može da bude svoj. Čovek je stvoren da postoji sa Bogom.** U njemu je bilo Božje carstvo. Bog je vladao u njemu. *Kad je čovek počeo slediti sotonu počeo je da postupa na svoju ruku. Međutim, čovek može ispravno da postupa jedino ako sledi Boga.* Božje carstvo je u vama. Mi moramo odlučiti da Bog ima svoje mesto u nama, u svom carstvu u našem srcu. On će zauzeti to mesto i On će tamo da vlada ako može da ima svoje mesto u tom svom carstvu.

Što se tiče Božjeg carstva na zemlji, poznato vam je da će se ono prostirati od mora do mora i od reke do krajeva zemlje. Božje carstvo, to carstvo koje će doći kada Gospod dođe, treba da pokrije svaki centimetar, svaki delić tla koje je na ovome svetu. Dakle, Božje carstvo je u vama. Da li to carstvo u vama, u kome Bog vlada – da li Njegova vladavina pokriva svaki deo, svaki delić vašega srca (uma – *prim. izdavača*)? Pokriva li? Pitanje je sad, i ova pitanja za nas imaju više od samo jednog smisla.

Jednostavno čitam zapovest i usmeravam vašu pažnju na ono što ona kaže. I to zato da bi vi i ja mogli da uvek imamo svoj um i srce otvoreno za ovo pitanje: Važi li i za nas: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu“ svim srcem, dušom, umom i snagom?

Na šta je usmeren vaš um, šta proučava, čime se bavi – da li je Bog u tome? Da li je na slavu Bogu? Vaše istraživanje, vaše studije, sve razmišljanje vašega uma – da li je takvo da se u njega može utisnuti Božje obličje? Da li će time Bog imati veće mesto u umu? Hoće li time biti više proslavljen? Da li je On prvi i sve u svemu u vašim intelektualnim naporima? Volite li Ga i služite li Mu celim umom?

I svom snagom svojom. Njivu koju orete, orete li za Boga? Dasku koju rendišete da bi bila glatka, činite li to za Boga, tako da je Božje, a ne vaše, šta god dobili? Da li je vaša snaga tako potpuno posvećena Bogu da radite u Božjem Delu za šta god se prihvatili?

Preovlađuje ideja da čovek treba da napusti svoje zvanje i ono u čemu je god zaposlen kao fizički radnik, pre nego što može da bude radnik u Delu Božjem. Mnogi kažu: „Hoću da se toga oslobodim. Voleo bih da znam kako. Voleo bih da radim u Delu“. Ako nisi radnik u poslu koji (sada) obavljaš, nećeš biti radnik ni u poslu koji želiš da obavljaš. Ako nisi radnik dok oreš njivu, nećeš biti radnik ni dok budeš pokušavao da propovedaš za propovedaonicom. Ako si kovač, i iz dana u dan si za nakovnjem – ako na tom poslu nisi temeljan, srčan, i svim srcem kao ja za propovedaonicom, onda nećeš biti ni radnik dok budeš negde delio traktate.

Mi imamo primer šta čovečanstvo može da bude i šta svako ko veruje u Isusa treba da bude. Božji Sin je došao na ovaj svet da vama i meni pokaže šta znači držati zapovesti i kako se to radi. On je oko šest puta duže obavljao zanatski posao nego što je propovedao. Počeo je sa dvanaest godina, kad je mogao da počne da radi sa Josifom kao stolarom (drvodeljom) – a dečak od dvanaest godina može u mnogo čemu da pomogne stolaru. Prema tome, počeo je u dobu od dvanaest godina, a krstio se i počeo da propoveda kad je imao oko trideset godina. To je osamnaest godina. Sve te

godine radio je kao stolar. Vreme od svoje tridesete do trideset tri i po godine proveo je u javnoj službi, propovedajući. Kao što vidite, kao stolar radio je skoro šest puta duže nego što je bio u propovedničkoj službi.

Da li je On bio Sin Božji tih osamnaest godina za vreme kojih je radio kao stolar, kao što je bio one tri i po godine koje je proveo u propovedanju? I sami znate da je bio. Da li je On bio moj i vaš Spasitelj dok je obrađivao daske, dok je izrađivao klupu i na nju pričvršćivao noge – da li je i tada bio vaš i moj Spasitelj kao onda kad se nalazio na krstu? I sami znate da je bio. „**Jer smo mi spaseni Njegovom životom**“ (Rim. 5,10 – eng. prevod KJV).

Ne zaboravite da je negde pri kraju tih osamnaest godina, kada je došao da se krsti, i kada se krstio, na početku svoje službe, a završetku svoje stolarske službe – Bog rekao: „Ovo je Sin moj ljubljani, koji je po mojoj volji“ (Mat. 17,5 – Sinod SPC). Zar nije tih osamnaest godina bio isto tako *radnik u Božjem Delu*, kao što je to bio kasnije one tri i po godine? I sami znate da je bio. Pa ako si stolar i tvrdiš da veruješ u Isusa Hrista, zar ga onda ne možeš slediti? *Zar ne bi trebalo da budeš Njegov sledbenik* i radnik *u poslu koji obavljaš*, kao da se nalaziš za propovedaonicom? Ne kažem da si obavezan da zauvek ostaneš stolar. On nije ostao. Ne kažem da si obavezan da zauvek ostaneš kovač ili zemljoradnik, već kažem i ponavljam, dok si stolar, dok si kovač, dok si zemljoradnik, treba da budeš *radnik u Delu*, kao da si stalno u njemu, gde god bio.

Tako je Isus svakom od nas pokazao šta znači biti hrišćanin i kakav treba da bude naš život, bez obzira čime su zaposleni naši umovi, naša srca ili naše ruke. On je voleo Boga svim svojim srcem, svom svojom dušom, svim svojim umom i svom svojom snagom dok je bio stolar. Kad je obrađivao daske, pravio stolove, kad je izrađivao vrata i postavljao ih, sve je to bilo na slavu Bogu. *Bog je Njemu bio sve u svemu.* Kad bi neki čovek došao Njemu kao stolaru, videći u Njemu samo stolara, a ne videći Spasitelja sveta – kad bi neki čovek došao ka Njemu kao stolaru, seo pored Njega i rekao: „Hoću da mi napraviš sto. Hoćeš li?“ On bi odgovorio: „Kakav sto želiš?“ a ovaj bi ga onda opisao i Isus bi rekao: „Dobro napraviću ga za tebe“. Kad bi Isus uradio taj sto i odneo ga čoveku u kuću, stavio ga pred čoveka da može da ga koristi – **u svom tom poslu Isus je bio sa Bogom. Bog je bio u svim Njegovim postupcima.** Ni u jednom spoju na tom stolu nije bilo pukotine, nijedna nije bila pokrivena prašinom, nijedna sakrivena – *sto je bio pošteno izrađen. Sto je u svemu bio takav da ga je i Bog mogao odobriti.*

I kad je pristao da napravi taj sto, On je pošteno dogovorio cenu, tako da bi i Bog mogao da to vidi i kaže: Ovo je pošteno dogovoreno. Nije tražio od čoveka više nego što je bilo potrebno za takav posao. Čovek ga je pitao: „Hoćeš li da mi napraviš takav i takav sto?“ „Hoću.“ „Koliko ćeš da naplatiš, koliko će koštati?“ On bi onda računao i rekao čoveku: „Drvo će koštati toliko, meni će trebati toliko vremena da ga uradim, a moj posao vredi toliko. Slažeš li se? Zar ne misliš da će mi za taj posao trebati toliko vremena i da će to toliko koštati?“ A čovek bi rekao: „Da, slažem se. Mislim da je u redu. To je pošteno. Dogovorili smo se“. I kad bi On taj sto uzeo na leđa i odneo ga čoveku i stavio pred njega, čovek bi mu platio kao što su se dogovorili, a Bog bi na ceo posao gledao i rekao: „Ovo je pošteno. I to tako može svako da uradi“.

Da li si i ti takav stolar? Tvrdiš da si hrišćanin. Da li si i takav kao radnik bez obzira šta radiš?

Da li voliš Boga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svim umom svojim i svom snagom svojom? Šta god radio, ili si pozvan da radiš, kakav god posao obavljao sa svojim bližnjim, bio on neznabožac ili hrišćanin, da li je to obavljeno na takav način da Bog može pogledati i reći: „Ovo je dovoljno dobro za Božje carstvo“, jer je u tom poslu celo vaše srce, cela vaša duša, ceo vaš um i sva vaša snaga na slavu Bogu?

Da li držimo zapovesti ili ne, pitanje je sad? A vreme je da u to budemo ubeđeni tako da to Gospod može da potvrdi u poruci koju objavljuje: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu“.

Kao što možete da vidite, ova zapovest pokriva sve i mi ne možemo da pomenemo ni jednu jedinu misao u svem skupu misli koja se ne bi uklopila u ovaj tekst sa kojim smo počeli. Prema tome, moramo razmotriti sve u svom razmišljanju, moramo razmotriti sve na šta usmeravamo svoje misli, u svetlosti ovog biblijskog teksta, prve od svih zapovesti.

Sve čega smo pozvani da se prihvatimo treba da gledamo u svetlosti ove najveće od svih zapovesti. Da li je to nešto što u Božjem strahu mogu da prihvatim svim svojim srcem, dušom, umom i snagom? Ako nije, da li želim da se uopšte upuštam u to? Ne. Ako je to nešto u šta ne mogu da se upuštam svim svojim srcem, dušom, umom i snagom, a sve to sa Bogom, onda kršim zapovesti. Ne posvećujem sve Njemu. Sva moja snaga ne vredi ništa ako je uključena u nešto u što On ne može da se uključi ili što On ne može da dotakne ili odobri, ili što On ne može da prihvati.

Znam da je to oštro rečeno, ali to je hrišćanstvo. To je hrišćanstvo i vi i ja ne smemo da se zadovoljimo ni delićem ičega što nije tačno tako. Ne smemo se zadovoljiti ni senkom nečega što činimo na ovom svetu, a što bi umanjilo mogućnost da u tome što činimo Bog bude sa nama, i tek onda da uđemo u to svim srcem, svom dušom, svim umom i svom snagom. I moram vam reći, kad do toga dođemo, svi mi, ako se svi u ovom domu sada predamo Njemu, i na tome čvrsto ostanemo, ne možemo ni zamisliti kakva će se Božja sila ispoljiti u svetu.

Veliki problem od početka je bio što ljudi nisu dozvolili Bogu da u njihovom srcu ima mesto koje Mu pripada. Bog je tako počeo sa čovekom, a on se okrenuo svemu drugom i potpuno isključio Boga. Bog ga je oslobodio od ove tame, oslobodio ga da može slobodno da bira, i pozvao ga da odluči da li će voleti Boga svim srcem, svom dušom, svim umom i svom snagom. Dobio je slobodu da ponovo odluči da da Bogu mesto koje Mu pripada. Međutim, mnogi su odlučili da Gospod ne treba da ima svoje mesto, pa ih je potop zbrisao sa lica Zemlje.

Onda je Gospod sa ljudima krenuo ispočetka. I jedino što je tražio od svakog bilo je da voli Gospoda Boga svim srcem, svom dušom, svim umom i svom snagom, a bližnjeg kao samog sebe. To je bilo sve što je tražio od njih osmoro koji su ušli u lađu, i iz nje izašli. Da je prvi čovek voleo Boga svim svojim srcem, svom svojom dušom, svim svojim umom i svom svojom snagom, greh nikad ne bi mogao da uđe.

Nakon što je čovek sagrašio, te ga je Gospod oslobodio tog ropstva, *da su Adam i sva njegova deca volela Boga svim srcem, dušom, umom i snagom, kakvo bi bilo stanje u svetu? Oni bi držali Božje zapovesti i veru Isusovu i pravednost bi pokrivala Zemlju kao što voda pokriva more. Da li je moguće da se to ostvari u čoveku koji je pod prokletstvom tj. u ropstvu grešnom telu? Da li Bog može da izbavi grešnika od sile greha u telu, da može da voli Boga svim srcem, dušom, umom i snagom? Da! Greh ne bi mogao da donese prokletstvo na Zemlju, takvu kakva je, čak i sa ljudima koji robuju grešnom telu, da su verovali u Boga i držali Božje zapovesti i veru Isusovu. To je istina, jer je to hrišćanstvo.* Kao što vidite, sve što je Gospod ikada tražio od nas, sve što je ikad želeo od čoveka otkad je Adam sagrašio, bilo je, i danas je, da drži Božje zapovesti i veru Isusovu. A prva od svih zapovesti je: „Ljubi (voli – SSP) Gospoda Boga svog svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim i svom snagom svojom“.

U Rimljanima 1,21 (SSP) piše da su u početku „upoznali Boga (poznavali Boga – eng. prevod)“. **Razmislite o ovome: čovek je na početku svog života poznavao Boga. Adam je na početku poznavao Boga, ali to pozna(va)nje nije zadržao tj. sačuvao. Kad je sagrašio, i ponovo počeo**

ispočetka, poznavao je Boga. Kad je ljudski rod posle potopa počeo ispočetka, poznavao je Boga. Čovečanstvo je stalno odstupalo od Boga. Svet je bio tako grešan, i sada je tako grešan i biće tako grešan, jer je poznavao Boga i odbacio Ga, a ne zato što nije poznavao Boga. Svet nije iskvaren i bezbožan zbog tame, nego je svet u tami zbog bezbožnosti i iskvarenosti.

Svet je počeo sa svetlom. Onda je došla ova tama zbog odluke koju su ljudi doneli; „Jer, iako su **upoznali** Boga, nisu ga kao Boga slavili (proslavili – Čarnić) ni zahvaljivali mu (niti zahvalnost pokazali – Čarnić), nego su im misli postale jalove, a nerazumno srce im se pomračilo. Praveći se mudri, postali su ludi pa su slavu besmrtnoga Boga zamenili slikom i obličjem smrtnoga čoveka, ptica, četvoronožaca i gmizavaca“ (Rim, 1,21-23 – SSP).

Kako je to išlo od početka? Poznavali su Boga, ali ga nisu proslavili kao Boga. Nisu mu dali u sebi mesto koje Mu pripada. Nisu proslavili Boga – nisu Ga objavili čoveku, nisu Ga pokazali na zemlji, jer Isus je rekao: Proslavio sam te na zemlji (Jovan 17,4), a On je bio Bog koji se pokazao u telu (1. Tim. 3,16 – Karadžić). Oni koji su poznavali Boga, nisu dopustili da se Bog pokaže u telu; niti su Mu zahvalili. Postali su besplodni (nerazumni) u svojim mislima, te potamne njihovo nerazumno srce. U toj pomračenosti tvrdili su da su mudri. Ta mudrost je bila ludost i onda su načinili likove.

Kao što vidite, likovi koje su u svom idolopoklonstvu stavili pred ljude bili su samo spoljašnje ispoljavanje idolopoklonstva, njegov spoljnji prikaz. Idolopoklonstvo se već nalazilo u njihovom srcu (umu) i ispoljavalo se na više načina. Razmislite! Gde počinje idolopoklonstvo? U srcu (umu). Gde u ovom proučavanju počinje idolopoklonstvo? Kad su upoznali Boga, nisu ga proslavili kao Boga. Svi tako počinju. Prema tome, postoji li bilo kakva zajednička tačka između poznavanja Boga i idolopoklonstva?

Dobro razmislite! Poznavali su Boga. „A ovo je večni život: da **upoznaju** Tebe“ (Jov. 17,3 – SSP). **Poznavanje Boga je večni život – to je jasno.** Oni su poznavali Boga, i imali su večni život u poznavanju Boga. Tako piše. Ali, oni su se priklonili idolopoklonstvu. Koliko je koraka trebalo da učine od poznavanja Boga da bi ušli u idolatriju? Samo jedan. Prema tome, koliko koraka treba učiniti da bi se od ljubavi prema Bogu svim srcem, dušom, umom i snagom prešlo na idolopoklonstvo? Samo jedan. I ako ne volim Boga svim svojim srcem, svom dušom, svim umom i svom snagom, šta sam onda? Idolopoklonik.

Možda se ja ne klanjam nikakvom kipu, ni ikoni. Ni ti ljudi nisu u početku. Ali, oni su imali lik, koncept, oblikovan u umu, i kad su načinili svoje idole, oni su jednostavno bili prikaz onoga što im je bilo pred očima, onoga što su već imali u umu. Prvi čovek koji je načinio ikonu (ili kip), imao je njenu sliku u svom umu pre nego što ju (ga) je načinio. Prvi čovek koji je načinio ikonu ili kip imao je u glavi misao da to treba da bude njegov bog. Ta misao je postojala pre nego što ih je načinio od drveta ili kamena. Zato je taj kameni kip, koga je stavio ispred sebe, bio samo spoljnji oblik koji je načinio da mu prikaže kakav je bog koga je već imao u svom umu. Prema tome, zar nije imao boga pre nego što je načinio ovaj kip ili ikonu? Imao ga je. Gde? U svome srcu.

Postaše besplodni tj. zaludeše u svojim mislima. Čijim mislima? Njihovim sopstvenim. Tu je čovek koji nešto zamišlja. Onda izrađuje kip ili ikonu prema svojoj zamisli i postavlja ga pred sebe, izvan sebe. *Zamišljati nešto znači stvoriti sliku o tome. A slika u kamenu je samo opipljiv oblik onoga što je zamišljeno u srcu. Gde je načinjena ta prva slika? U njegovom umu. U njegovoj mašti, u njegovom razmišljanju. A ko je bio tamo kad se odvojio od Boga? Niko drugi nego sotona i on sam. Odakle onda mogu doći njegove misli? Samo od njega samoga i sotone.*

Prema tome, dovoljno jasno vidite da se idolopoklonstvo nalazi u srcu (umu). Koncept ili slika je već tamo, pre nego što može da se i spolja pojavi. Bilo da je njegov bog sunce, mesec ili zvezde, njegovo shvatanje, njegova ideja, njegova zamisao je tu pre nego što je pretvara u spoljašnji oblik sunca, meseca i zvezda.

Sve što se javlja u idolopoklonstvu jednostavno je odraz (izraz) onog što je u srcu (umu). A Bog mora biti u srcu – svim srcem, svom dušom, svim umom i svom snagom: U protivnom tamo je idolopoklonstvo. Sredine nema.

U stvari, posle potopa, kad su ljudi prvi put napustili pravoga Boga i otišli i imali svoje bogove – oni su dozvolili ovim bogovima da zauzmu Božje mesto. Time su pokazali, da kad su **upoznali Boga**, nisu Ga priznali za svog jedinog vladara. Ako volim Boga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svim umom svojim i svom snagom svojom, ko će biti moj jedini Bog? Bog. Ko će biti moj jedini gospodar? Bog. Ko će jedini imati vlast nada mnom? Bog. Ko će jedini imati pravo da odlučuje? Bog. Da li je On u stanju da se služi tom vlašću? Jeste. **Kada neko voli Boga svim srcem svojim, dušom, umom i snagom, nije mu potreban nikakav drugi zakon ili autoritet da ga održi na ispravnom putu u svetu. Ko je njegov upravitelj? Bog. Da li je Bog u stanju da upravlja ako Ga volimo iznad svega? Da. Ali, kad čovek napusti Boga i pređe na idolopoklonstvo, da li je u stanju da upravlja sobom? Nije.**

Posle potopa, *dok su još poznavali Boga*, priznali su Ga kao svog jedinog Cara i Upravitelja. Nisu imali drugog vladara. Kad su prvi put odstupili od Boga i na Njegovo mesto stavili druge bogove – mislim, na početku, kad su otišli od Boga i stavili druge bogove na Božje mesto – dopustili su ovim drugim bogovima da zavladaju njima. Priznali su da su ti bogovi njihovi vladari. Oni nisu imali careve. Ljudi tada još nisu sebe postavljali da budu vladari. Ljudi su tvrdili da su ovi bogovi u stvari carevi. A i ljudi koji su imali vlast bili su samo predstavnici tih bogova, dok su ti bogovi bili pravi carevi.

Dokaze o tome naći ćete u knjizi „Carstva Biblije“ (Empires of the Bible), strana 50. Tu nalazimo prve izveštaje nađene u Vavilonu, gde je došlo do pometnje jezika – gde je ljudski rod zaboravio na Boga. Čitam:

Ninridu, svom Caru, za očuvanje Idadua, namesnika Ridua, sluge, zadovoljstva
Ninridua.

Ovde Idadu, u zapisu upućenom svome bogu, priznaje da je samo namesnik tog svog boga. On ne tvrdi da je on sam car. Tako vidite da je bog bio car tog čoveka. Taj bog je smatran carem naroda, a čovek koji je imao vlast, bio je samo božji namesnik.

To pokazuje da je poznavanje Boga kao pravog Vladara bilo tako sveže da se niko nije usuđivao da postavi sebe za cara. Vidite li to? Dobro razmislite! Kada je Bog bio jedini vladar, On je, naravno, bio njihov jedini car. *Ali, kad su se odvratili od Njega i uzeli druge bogove, ipak je njihovo poznavanje Boga bilo toliko sveže, a takođe i njihov odnos s Njim, da kad su stavili druge bogove na Božje mesto, i ove lažne bogove postavili kao svoje careve – čovek koji je među njima imao vlast nije imao hrabrosti da preuzme titulu cara, već je odlučio da ga poznaju samo kao božjeg namesnika, dok je bog trebao da bude pravi car. Ponavljam. Poznavanje Boga kao jedinog Cara bilo je tako sveže u umovima tih ljudi da niko nije imao hrabrosti da preuzme ovu titulu. Njihovo sećanje na Boga kao jedinog Cara i Vladara bilo je još uvek tako jasno da bi svako ko bi preuzeo titulu cara, bio shvaćen kao neko ko pokušava da svrgne Boga.*

Pročitacu još jedan natpis iz iste zemlje, iz istog vremena:

„Ninipu caru, svom Caru,
Gudea namesnik Zirgulla, kuću njegovu sagradio.“
„Nani Gospođi, Gospođi velelepnoj,
svojoj Gospođi, Gudea, namesnik Zirgulla ... podigao ju je.“

Evo čoveka koji je sagradio kuću u čast svoga boga. On kaže da je namesnik svoga boga, koji je pravi car. Ovaj Gudea ne izjavljuje da je on car. On ima vlast, ali ne tvrdi da je car. Ko je car? Njegov bog. *To vam ponovo pokazuje da je poznavanje pravoga Boga kao jedinog Cara bilo tako sveže u njihovim mislima, da nisu tako potpuno otišli od Boga i ideje Boga kao jedinog Cara i Vladara, da bi bili voljni da odbace ideju Božje carske vlasti i dopustili čoveku da uzme titulu cara.*

A. F. Ballenger: Dakle čovek na vlasti je tvrdio da je namesnik svoga boga, a ne car?

Da, tada još nije bilo careva. Još se nije govorilo o čoveku kao caru. Još među ljudima nije bilo careva. Bilo je ljudi koji su imali vlast. Jedan čovek je vladao nad drugima. Imao je vlast, ali se nije nazivao carem. Nije bio poznat kao car, i još nije dopuštao sebi da uzme tu titulu. Zašto? Jer se još nije tako daleko odvojio od ideje o pravom Bogu kao jedinom pravom Caru, da bi se toliko odvažio, da ima dovoljno pokvarene hrabrosti, da ukloni svaku misao o božanskom Caru, te da sebe samoga postavi za cara.

Ovo su najraniji zapisi nađeni u toj zemlji. Kao što vidite, oni su među najranijima. To su izveštaji iz vremena pre nego što su ljudi uopšte uzeli titulu cara, i dok su znali da je Bog pravi i jedini Car.

Ali, postoji još jedan raniji izveštaj koji govori o pometnji jezika kod vavilonske kule. Na četvrtoj strani „Carstava Biblije“ imate biblijski izveštaj o pometnji jezika. To je izveštaj koji su napisali ljudi koji su doživeli pometnju jezika. U Bibliji imate izveštaj Gospoda o tome. U ovom natpisu na ciglama koje su bile zakopane u ruševinama Vavilona, a otkrivene su, imate *njihov* izveštaj o svemu tome. Možete ga uporediti sa izveštajem u Bibliji iz jedanaestog poglavlja Prve Mojsijeve, i videćete da su oba potpuno ista. Evo šta su oni kazali o tome:

„... Vavilon iskvaren grehom otišao i
malo i veliko se kretalo po brežuljku.

.....

Svoj su posao ceo dan radili,
a njihovom utvrđenju u noći
potpuni je kraj učinio.
U svome gnevu tajnu odluku je doneo
da rasprši na sve strane, odlučio je,
zapovest je dao da stranim njihov govor učini.

.....

Nasilno su se usprotivili njemu.
Video ih je i na zemlju je sišao,
i nije se zaustavio.

.....

Grčevito su plakali za Vavilonom –
vrlo mnogo su plakali.

Ovo je jedan od najranijih izveštaja koji postoji. Drugi samo slede ovaj. Ali, ovi drugi pokazuju da je bilo vreme kad među ljudima nije bilo cara, kad čovek na vlasti nije uzimao tu titulu, kada je njegov bog bio njegov car. A ideja o pravom Bogu kao Caru bila je tako sveža da niko nije imao dovoljno smelosti da kaže da je on car. Međutim, ipak je uzurpirao preveliku vlast s obzirom na svoju ideju o pravom Bogu.

To je bilo pre Nimroda. Nimrod je bio prvi čovek koji se odvažio da preuzme titulu cara, uprkos ideji da je samo Bog bio Car. Tako čitam na pedesetoj strani „Carstva Biblije“:

„Nevrod (Nimrod) je bio taj odvažan čovek. Njegovo ime označava pobunu, drski prezir; i prema Geseniju, jednak je izuzetno bezbožnom buntovniku. I „on prvi bi silan na zemlji“. Ili kako kaže jedan drugi prevod: „On je bio prvi vladar na zemlji“.

Nevrod je bio prvi čovek koji je uzeo titulu cara, prvi koji je imao carsku vlast i otvoreno nosio tu titulu. I njegovo ime označava tačno ono što je i značilo među ljudima nad kojima se postavio.

A sada, ovo nije moja izjava, već izjava jednog autoriteta o ovome predmetu, i ona glasi ovako:

Uspostavom Nimrodovog carstva čitav drevni svet je ušao u novu istorijsku fazu. Orientalna tradicija, koja ovog ratnika proglašava prvim čovekom koji je nosio carsku krunu, ukazuje na mnogo značajniju činjenicu od preuzimanja novog ukrasa na odeći, ili čak osvajanja neke provincije. Njegova vladavina uvela je u svet novi sistem odnosa između onoga ko vlada i onih nad kojima se vlada. Autoritet ranijih vladara počivao je na osećanju srodstva, a vlast poglavice bila je slika roditeljske kontrole.

Nimrod je, nasuprot tome, bio vladar nad teritorijom kao i nad ljudima koji su je nastanjivali, bez obzira na lične veze. Do tada su postojala plemena – velike porodice – Društvo. Sada je postojala nacija, političko društvo – Država. Politička i društvena istorija sveta se od sada razlikuju, ako ne i razilaze. (*Carstva Biblije*, str. 51)

Prema tome, kako je nastala Država?

6. BOŽJI MISIONARI – 2. POUKA

(Sreda večer, 3. mart 1897)

Naše sinoćno proučavanje završili smo sa osnivanjem prve države u istoriji, zapravo sa poreklom države. Pismo za Nimrodovo carstvo kaže:

„A početak carstvu njegovom beše Vavilon i Oreh i Arhad i Halani u zemlji Senaru. Iz te zemlje izađe Asur, i sazida Nineviju.“

Naš prevod glasi: „Iz te zemlje izađe Asur, i sazida Nineviju“. Ali, prava ideja je kao što stoji na margini: „On [Asur] iziđe u Asiriju i sazida Ninivu“ i druge tamo pomenute gradove. Prema tome, početak njegovog carstva bio je u Senaru, a njegov produžetak je bila Asirija.

Nimrod (Nevrod) nije bio samo moćni lovac životinja već i progonitelj ljudi. Moć koju je stekao, a koju je dobio uspostavljanjem i širenjem svog carstva, koristio je za to da prisili ljude da priznaju njegovu vlast i boga kome je služio. Tako je bilo od prve države na svetu do poslednje koja će postojati na svetu, svaka od njih je silu koju je imala koristila protiv Boga.

Ponoviću to: svaka država, od prve koje je bila osnovana, odnosno od Nimrodove, do poslednje koja će biti, odnosno do ove, koristila je svoju moć protiv Boga, protiv istine, protiv Njegovog naroda, da prisili ljude da se odvoje od Boga. Od početka do kraja to će biti izveštaj o carstvima i državama na svetu.

Evo teksta iz članka sa prve stranice „Pregleda i glasnika“ (*Review & Herald*), od 14. aprila 1896: Arhi-varalica „je zaveo ljude da se klanjaju idolima i tako uspeo da zavlada zemaljskim carstvima. Smatrao je da biti bog ovoga sveta je gotovo isto tako dobro kao zauzeti Božji presto na nebu“. U istoriji iznesenoj u prethodnom proučavanju možete videti da je sprovođenje ovog plana otkriveno u Duhu proroštva. Prvo su ljudi prihvatili idolopoklonstvo, a zatim monarhiju. I prvi koji je to učinio osnovao je državu, i sam je bio progonitelj ljudi silom koju je na taj način stekao. To je istorija. U nastavku proučavanja videćete kako se to događa u drugim državama.

Nije trebalo da prođe mnogo vremena posle Nevroda dok Bog u celoj toj zemlji nije zaboravljen od svih osim od Avrama. Samo je Avram tražio i našao Boga. I sa Avramom Bog je još jednom ljudski rod poveo Gospodnjim putem. Zapazite šta je rekao Avramu. S obzirom na ono što smo proučavali, s obzirom na ono čime smo se bavili u prethodnom proučavanju i s obzirom na ono na šta sam upravo sada usmerio vašu pažnju, pogledajte šta je Bog rekao Avramu kad je sa njim započeo nov narod, odnosno Božji narod. Prva Mojsijeva 12,1 kaže šta mu je Bog prvo rekao. „I reče Gospod Avramu: Idi iz zemlje svoje“. Šta je prvo trebalo da učini?

[Verništvo] Da ide iz „svoje zemlje“.

„... i od roda svog i iz doma oca svog u zemlju koju ću ti ja pokazati.“ Bog je Avramu rekao tri stvari koje mora da napusti. Prvo je morao da ode iz ...? Svoje zemlje. Onda? Od svoga roda. A zatim? Iz doma oca svoga. Dom njegovog oca se klanjao idolima. Njegova država je prisiljavala ljude na idolopoklonstvo. Ona je bila protiv Boga. Njegova zemlja, njegov rod i dom njegovog oca bili su idolopoklonici i on je sve morao da ih napusti. Gospod mu je pokazao zemlju, ali mu je nije dao u vlasništvo (posed). „Ne dade mu u njoj ni stope.“ Kad ga je Bog pozvao da izađe iz te zemlje, da li ga je odveo u drugu? Ne, ali „obeća mu je dati u držanje i semenu (potomstvu) njegovom posle njega“. Kada ga je Bog pozvao iz njegove zemlje, a nije ga odveo u drugu, šta je onda postao?

[Verništvo] Putnik i došljak.

To je ostavilo Božje predstavnike na ovom svetu potpuno bez zemlje na njemu.

Jesu li potpuno bili bez zemlje? Ne, on je težio za „boljom to jest nebeskom“ (Jev. 11,16).

Otvorimo poslanicu Jevrejima i pogledajmo to. Počinjemo sa osmim stihom:

„Verom Avraam poslušao kad bi pozvan da iziđe na mesto koje je imao da primi u nasledstvo, i iziđe ne znajući kuda ide.“ (Čarnić)

Odakle je izašao? Iz svoje zemlje, ne znajući kuda ide. „Verom se naseli u obećanoj zemlji kao u tuđoj zemlji i nastani se u šatorima sa Isaakom i Jakovom, sunaslednicima istog obećanja.“ Bog mu nije dao nasledstvo, ni jednu jedinu stopu. Ali, obećao mu je da će ovu zemlju dati njemu i njegovom potomstvu (semenu) posle njega. Izveo ga je iz njegove zemlje, a ni u jednoj drugoj zemlji na svetu nije mu dao ni stopu. Tako ga je ostavio potpuno bez mesta na zemlji. To dobro znamo, međutim setite se šta je Bog rekao. Ko je bio Avram u to vreme? Bio je „prijatelj Božji“, „otac svih koji veruju“ u Boga. Da li je On vaš Otac? A imate li zemlju na ovome svetu?

„Jer je iščekivao Grad sa čvrstim temeljima, čiji je graditelj i tvorac Bog. Verom je dobio i moć da začne potomstvo, iako je već bio zašao u godine - a i sama Sara je bila nerotkinja - jer je vernim smatrao Onoga koji je obećao.

Tako je od jednog čoveka, bezmalo mrtvog, poteklo potomaka koliko i zvezda na nebu, neizbrojivih kao pesak na morskoj obali. Svi su oni živeli u veri sve do svoje smrti, ne primivši obećano.“ (stihovi 10-13 – SSP)

Šta mu je Bog obećao kada ga je izveo iz njegove zemlje? Da li mu je obećao zemlju? Da. Ali, on nije dobio zemlju na ovom svetu, „Samo su ga izdaleka videli i pozdravili, priznajući da su stranci i došljaci na zemlji. A oni koji tako govore, pokazuju da traže otadžbinu“ (stihovi 13 i 14 – SSP). Može li čovek da traži zemlju kad već ima jednu? Ne, jer čovek ne može da ima dve zemlje, kao što ne može da služi ni dva gospodara.

Neko kaže: Avram je otišao iz svoje zemlje. Da, ali on je mogao da se vratio ako je hteo. Da je još računao na svoju zemlju, da mu je prirasla srcu, da je čeznuo za njom dok je bio udaljen osamsto ili hiljadu milja, i da je u zemlji zavladao glad i da je shvatio da to nije bila ekskurzija kao što je mislio da će biti, mogao je reći: „Voleo bih da samo još jednom vidim svoj narod tamo, stare drage ravnice i poznato drveće. Ako bih to mogao, onda bih bio voljan da se vratim i ostanem ovde neko vreme“. Da je tako razmišljao, imao bi priliku da se vrati, jer je pisano: „Da su pri tom mislili na onu (zemlju) iz koje su došli, imali su još priliku da se u nju vrate.“ (stih 15)

Da su bili zaokupljeni zemljom iz koje su izašli, mogli su da imaju mogućnost da se vrate. I imali bi je, jer bi se onda mogli vratiti.

„Ali, oni su čeznuli za boljom, to jest nebeskom otadžbinom. Zato [iz tog razloga] se Bog ne stidi da se zove njihov Bog, jer im je pripremio Grad.“ (stih 16)

Jeste li vi izašli iz svoje zemlje? Otvorimo Rimljanima 4,1-12:

Šta ćemo dakle reći da je otkrio Avraam, naš praotac po telu? Jer, ako je Avraam opravdan na osnovu svojih dela, ima čime da se hvali, ali ne pred Bogom. Šta kažu Pisma? 'Avraam poverova Bogu i to mu se uračuna u pravednost.' Onom koji radi, plata se ne računa kao dar, nego kao ono što mu se duguje. A onom koji ne radi, ali veruje u Onoga koji opravdava bezbožnika, vera se računa u pravednost. Tako i David govori o blaženstvu čoveka kome Bog računa pravednost bez dela: 'Blago onima čiji su prestupi oprošteni i gresi pokriveni. Blago čoveku kome Gospod ne računa greh'. Da li je, dakle, ovo blaženstvo samo za obrezane, ili i za neobrezane? Jer, rekli smo da je vera Avraamu uračunata u pravednost. A kada mu je to uračunata? Dok je bio obrezan ili neobrezan? Ne dok je bio obrezan, nego dok je bio neobrezan! A obrezanje je primio kao znak, pečat pravednosti koju je stekao verom dok je još bio neobrezan. Tako je on otac svih koji veruju a neobrezani su, da se i njima uračuna u pravednost. On je i otac obrezanih, onih koji nisu samo obrezani nego i idu stopama vere našeg oca Avraama, koju je imao dok je još bio neobrezan.

Ova vera našega oca Avrama, dok je još bio neobrezan, bila je vera koju je imao kada ga je Bog pozvao da izađe iz svoje zemlje, svoga roda, iz doma svoga oca, i dok je ostao da visi u Božjim rukama bez zemlje na svetu. On je otac svih koji veruju, iako nisu bili obrezani, i svih drugih takođe, *ukoliko svi idemo stopama te vere koju je Avraam imao kad je bio neobrezan.* „A ako ste Hristovi, onda ste Avraamovo potomstvo, naslednici po obećanju.“ (Gal. 3,29 – SSP)

„Znaj zacelo da će seme tvoje biti došljaci u zemlji tuđoj.“ Jeste li vi njegovo seme? Da li ste seme Avramovo zato što verujete u Isusa Hrista? Jeste li stranac u zemlji u kojoj se nalazite? Ako ste njegovo seme (potomstvo), onda jeste. Zašto? Zato što to nije vaša zemlja. To više nije vaša zemlja.

Ovo nije teorija. Ovo se danas svodi na praktičnu svakodnevnu religiju. Brat Den Džons (Dan Jones) je juče, sećate se, govorio o misionarima koji idu u Meksiko. Želeo je da misionari koji tamo idu sa sobom ponesu i svoje srce. On ne želi one koji bi ostavili svoje srce u Sjedinjenim Državama, ili u bilo kojoj drugoj državi, ako su već otišli da rade dole kao misionari, jer onda ni ne mogu da rade kao misionari.

Gospod je želeo da Avram bude misionar svim narodima koje bi sreo na zemlji, i on je to bio. Ali Bog je znao, i svako ko vidi kao što to Gospod vidi zna da niko ne može biti misionar na ovom svetu, ko na njemu ima zemlju. Vi i ja ne možemo da budemo misionari ni u jednoj drugoj zemlji, ako je naša zemlja Amerika. Ne možemo biti misionari u Americi dokle god je Amerika naša zemlja. Ne možete biti misionar ni u sopstvenom domu, ako niste prvo izašli iz svoje zemlje. To je tako. Tako je po prirodi stvari.

[Pitanje:] Iz čega to izvodiš?

Mi to ne možemo izvesti. Ja i ne preporučujem da to izvedemo. **Gospod mora da to izvede, a vi i ja treba da to prihvatimo i verujemo.**

Zbog čega smo misionari na svetu? Razmotrimo to! Zašto smo poslani da budemo misionari? Misionari čega? Šta je naš misionarski posao? Šta je njegov cilj? Jesmo li misionari za Ameriku ili za Boga? Da li je Amerika Božja zemlja, nezavisna od svih drugih na zemlji? Ona nije dovoljno dobra da bi bila Božja zemlja. A nije dovoljno dobra ni za Božji narod, koliko god bila dobra.

Vi i ja treba da budemo misionari za Boga, da ljude pozivamo Bogu. Da ih pozovemo odande gde jesu Bogu, iz greha u pravednost, iz tame u svetlo, *iz zemlje u kojoj se nalaze u bolju zemlju koju je Bog pripremio.*

Ako je Nemačka, na primer, moja zemlja – i ako je moje srce tamo, to je moja zemlja – kako mogu da pozovem ljude u zemlju kojoj ne pripadam, koja nije moja? Ako je Amerika moja zemlja, kako mogu da misioniram za neku drugu zemlju? Ne mogu. Kad je Bog želeo da Avram bude misionar za Boga, misionar za zemlju u koju Bog poziva sve ljude, stavio ga je tamo gde je mogao da bude misionar svim ljudima. Bog ga je pozvao da bude misionar i time je svima koji će posle njega doći dao primer šta zapravo znači započeti misionarski rad. Prvo je da izađete iz svoje zemlje. Prema tome, ako ste odlučili da budete misionar u Nebraski, izađite iz svoje zemlje. Ako ste odlučili da budete misionar u Meksiku, prvo izađite iz svoje zemlje. Ako uopšte mislite da budete misionar na zemlji, Gospod vam govori: „Idi iz zemlje svoje“, a onda dodaje i kaže: „I od roda svog i iz doma oca svog“. Sve to koči misionarski rad, dok se ne sklonite od njih i iz njih. A kad ste izašli iz svoje zemlje i od roda svog i iz doma oca svog, onda bez obzira gde se nalazili na zemlji, vi ste misionar. Vi ne treba da to postanete; vi to već jeste. „Tako, dakle, nijedan od vas koji se ne odrekne svega što ima, ne može da bude moj učenik“ (Luka 14,33 – SSP). I „Ko oca ili majku voli više nego mene, nije me dostojan. Ko sina ili kćer voli više nego mene, nije me dostojan“ (Mat. 10,37 – SSP). „Idi iz zemlje svoje i od roda svog i iz doma oca svog u zemlju koju ću ti ja pokazati.“

Pre koji trenutak sam rekao, a sada ponavljam, ovo je praktično hrišćanstvo svakog dana, kao šta je uvek bilo kod onih koji veruju Bogu.

[Glas] Kako neko može da ostane u Nebraski, a izašao je iz svoje zemlje?

Time što se ponovo (nanovo – Jovan 3,3) rodio. Ako se rodio u Nebraski, treba da se ponovo rodi. Ako se rodio u Americi, neka se ponovo rodi i izaći će iz svoje zemlje. Ako se rodio u Nemačkoj, neka se ponovo rodi i izaći će iz svoje zemlje.

Dakle braćo, u ovome ima puno toga. Ništa nije toliko omelo naš misionarski rad na ovom svetu kao ovo ponavljanje odlaska u strano polje rada i pripremanje za gotovo direktan povratak. Svaki od adventističkih misionara koji je bio u stranoj zemlji, zna da je to činjenica. I ne mora da ode iz Sjedinjenih Država da to otkrije. Zapravo je bilo predloženo da bi bilo razumno imati drugi brod koji bi kući vratio misionare koje je „Pitkern“ odvezao. Kad ih „Pitkern“ odveze, neka ga ubrzo sledi drugi brod, kad se zažele doma, i vrati ih kući. To treba da se prekine ili nikad na ovoj zemlji nećemo biti misionari. Gospod ne želi tako nešto.

Ako je vaše srce u ovoj zemlji, ili ako je vaše srce ovde sa vašim rodom, ako je vaše srce ovde u domu vašeg oca – onda svoje duše radi, i zbog Božjeg dela, ne odlazite dok svoje srce niste odvojili od svega toga. Jer gde je srce vaše, tamo će biti i blago vaše i vi ćete hteti da se vratite što je brže moguće.

Ako odete u drugu zemlju, a vaše srce nije tamo, ne možete da učinite nikakvo dobro dok ste tamo. Bićete smetnja samom sebi i svima oko vas. Nemojte mislili da nećete biti. Bićete.

Ono što treba da učinimo je da znamo gde je naš dom – naš istinski dom – i da on nije nigde na ovoj zemlji. On je na nebu i tamo ćemo uskoro otići. A onda, gde god bili pozvani na ovoj zemlji, imajte na umu da idete kući. Pa ako su to ostrva u Južnom moru, ako je to Meksiko, bićete kod kuće. I vi to znate i ostajete tamo kod kuće i radite za Boga gde se nalazite dok vas ne pozove u neko drugo polje. I kad dođete tamo, i dalje ćete biti kod kuće. Na ovaj način nikad nećete biti u stranom mestu i taj narod vam neće biti tuđ.

Dakle, ova misao da je svaka zemlja na ovome svetu naša, upravo tako funkcioniše. Što se tiče zemalja, vaša zemlja vam je stalno u mislima. I ako odete u drugu zemlju, stalno ćete tu zemlju upoređivati sa svojom. Predavanja koja održavate, propovedi koje propovedate, sam uticaj koji vas

prati biće obojen njom, nesvesno za vas, ali narod će to sve vreme prepoznavati. Tako se između vas i njih podiže prepreka koju nikad ne možete da uklonite dokle god ne izađete iz svoje zemlje.

Dokle god je to u vama, postoji prepreka između vas i njih. Vaš posao ne može da bude delotvoran dok ta prepreka između vas i naroda nije srušena, da bi oni videli da ste se odvojili od svoje zemlje, od svoga roda i od doma svog oca. Međutim, kada izađete iz svoje zemlje, kad ste se ponovo rodili, vi ste se rodili u toj nebeskoj zemlji, tamo je vaš dom i to je jedina zemlja kojoj teži vaše srce. Onda neće biti prepreka između vas i bilo koga na ovoj zemlji pa možete da odnesete jevanđelje svakom koga sretnete na ovome svetu. Srećete prijatelja u svakome koga sretnete na Zemlji. Oni vam neće biti stranci.

Činjenica je, da možete da odete među ljude u drugim zemljama i ustanovićete da su jednako dobri kao narod u ovoj. Pre godinu dana, prošlog leta, posetio sam nekoliko tih drugih zemalja. Bio sam u Danskoj, Norveškoj, Švedskoj, Nemačkoj, Švajcarskoj, Češkoj, Austriji, Mađarskoj, Bugarskoj, Turskoj, Grčkoj, Italiji, Holandiji, Engleskoj, Irskoj, Škotskoj – u šesnaest različitih zemalja. Svaka od njih, svaka u svome kraju, za mene je bila podjednako dobra kao ova.

U mnogo čemu su potpuno jednake. Voda tamo je kao i voda u ovoj zemlji. Trava raste isto kao i u ovoj zemlji. Drveće tamo raste potpuno isto kao u i ovoj zemlji i izgleda kao drveće ovde. Svako ljudsko biće ima oblik i opšti izgled kao i u ovoj zemlji. Dakle, ako su brežuljci, stene, voda, drveće, trava i ljudi tamo potpuno isti kao i u ovoj zemlji, zar nisu isto tako dobri kao i ovde? Ne vidim razlike.

Starešina Ballenger: Da li bi bio isto tako slobodan da o ovim stvarima govoriš u svim ovim zemljama koje si posetio kao i ovde?

Svakako. Upravo sam o ovome propovedao u tim zemljama. Jevanđelje možete da propovedate svuda. Braćo, na svakom koraku našao sam dobre ljude i ništa osim dobrih ljudi. Nisam našao nikakvu drugu vrstu. Iskreno, nisam. Ljudi koji su bili potpuni stranci – koje nikad ranije nisam video, čiji jezik nisam mogao da razumem i koji nisu mogli da razumeju moj jezik – učinili bi sve što je moguće da mi pomognu na putu i pokažu, da mi pomognu na svaki način na koji su mogli. Tamo gde sam bio, novac u mojim džepovima bio je njihova vrsta novca (valuta). Kada je trebalo da platim kartu u tramvaju, da kupim kartu za voz ili nešto tako – sve što sam mogao da učinim bilo je da pružim koliko sam mislio da je dovoljno, i pustim ih da uzmu koliko je trebalo da se plati i oni bi uzeli, ne bi uzeli više od toga, i vratili bi mi koliko je bilo potrebno.

Kažem vam, braćo, ljudski rod je svuda isti. Jedina razlika je što su u nekim mestima malo bolji nego u drugim. To je sva razlika na koju sam naišao. A jevanđelje – jevanđelje je isto, mi to znamo, svuda u svetu. U to ne treba sumnjati. Pošto je jevanđelje svuda isto, ono je predviđeno za celo čovečanstvo. I pošto je celo čovečanstvo isto baš kao što je i jevanđelje isto, kad iznesete jevanđelje na Gospodnji način, i pođete ljudima na Gospodnji način, ustanovićete da deluje isto sve vreme i svuda.

Dok sam bio u Danskoj, koja je za mene bila stvarno najbolja zemlja na svetu, uživao sam sa ljudima koji su me okruživali. Dok sam bio u Norveškoj, ona je za mene bila najbolja zemlja na svetu. Dok sam bio u Turskoj, ona je za mene bila najbolja zemlja na svetu. I kad bih tražio neko misionarsko polje, otišao bih pravo u Tursku. Turci su kao i drugi ljudi – bistri i učtivi kad vas sretnu na ulici, a i širom zemlje kad vas sretnu na putu.

Brat Holser i ja trebalo je da čekamo kad se brod usidrio u Smirni, u Aziji, pa smo otišli da posetimo ruševine Efesa. On je otišao dalje od mene, ali smo zajedno otišli sami desetak kilometara daleko u unutrašnjost. Otišli smo kao što vi odlazite ovde u polja. Sreli smo ljude na putu kao što ih

ovde srećete. Nisam osećao da sam bio u nekoj opasnosti i ne verujem da se ni on tako osećao. Nismo našli ništa čega bi se plašili. Hodali smo okolo kao što bismo ovde hodali. Bili smo u Nikomediji kad su Jermeni rekli da baš nije sigurno izaći iz kuće, a još manje kad bi neko hodao po brdima. Ali, čekajući na kola izašli smo iz grada i hodali po brdima. Na putu smo sreli Turke sa njihovim kolima i volovima. Odmarali su se pored puta. Nismo se bojali. Oni za nas nisu predstavljali opasnost. Svuda smo se osećali sigurno.

Kažem vam, u svakoj od ovih zemalja narod je dobar, pametan, ljubazan i uslužan. Ostaviće svoj posao da vam učine neku uslugu, da vam pokažu put, da sa vama prođu ulicom, da vas prate blok ili dva da vam pokažu put, iako vas nikad ranije nisu videli i ne očekuju da vas ikada ponovo vide. Srce mi je bilo puno saosećanja prema ovim dobrim ljudima oko nas i voleo bih kad bi mogli da pođu sa nama u onu bolju zemlju gde bismo sve vreme bili zajedno i ljubazni jedni prema drugima. Kao što sam malopre rekao, a brat Den Džons vam je juče rekao, to je u korenu misionarskoga rada. To je to. Bilo je onih koji su poslani, voljni, radosni da idu u stranu misiju. Tako su počeli, to su bile njihove težnje. Otišli su tamo uz veliki trošak. I ubrzo nakon toga dolazi pismo, molba da se vrate. „O, pustite me da se vratim. Ne tražim da mi platite put za povratak, samo me pustite da se vratim.“

[Glas] Zar Odbor za misiju u stranim zemljama daje takvima priliku da se vrate?

Svakako. Kako bi i postupili drugačije? To nije idealna priča već činjenica, braćo. Ali, to nije misionarski rad. Naravno, Odbor za misiju u stranim zemljama ne bi želio da takve osobe ostanu tamo. Najbolje što su mogli da učine bilo je da ih puste da se vrate, jer jedino mesto gde su mogli da nešto učine bilo je kod kuće. Njihovo srce bilo je u njihovom domu u Americi.

U stvari neki su se toliko bojali da će umreti ako tamo ostanu, da su došli kući i umrli. To je činjenica. Nisam to rekao tek tako ili prikazao to sa namerom da utičem na vaša osećanja. Neki su toliko žalili za domom da su se bojali da neće moći da žive tamo, pa su na svoj zahtev došli kući i nedugo zatim umrli. Nisu mogli da učine ništa manje i da su ostali u inostranstvu.

Znam, a i vi znate da su mnogi otišli kao misionari više sa idejom da idu na ekskurziju nego na težak misionarski rad. A kad su na kraju putovanja otkrili da to nije ekskurzija već težak rad koji je podrazumevao samoodricanje, bolest i groznicu, to je ubrzo uklonilo svaku pomisao na ekskurziju. To nisu imali na umu kada su krenuli.

Znam, a i vi znate da na početku sama ideja misionarskog rada ima nekakav oreol. Ali, mi moramo dobiti jasne činjenice da uklonimo ovaj oreol i da imamo na umu da se radi o napornom poslu. Ima nekakav oreol u tome da se ukrcavamo u voz ili na brod, a prati nas mnoštvo ljudi, uz čitavu paradu, dok počašćeni krećemo u misiju. Naravno, to je sasvim u redu, ali oni koji idu moraju da budu sigurni da su im misli i srce utvrđeni na nečem sigurnijem od toga. Treba da imaju na umu da, dok su braća spremna da ih isprate na voz ili brod i proliju suze na rastanku ako treba, iza svega toga svaki od ovih misionara ne sme da zaboravi da će se suočiti sa teškoćama, nevoljama, opasnostima i bolestima.

I neka ne zaboravi da ne samo da će se možda suočiti sa svim tim, već da se dok bude prolazio kroz sve to ne boji ni smrti. Neka svako bude potpuno savestan da je mrtav pre nego što krene, pa se neće bojati da će umreti kad dođe tamo. Ali, ako niste umrli pre nego što ste krenuli, onda ne krećite dok niste umrli. U protivnom nećete učiniti nikakvo dobro ni sebi ni Delu. Bićete samo teret onima koji su tamo – ako tamo ima onih koji su otišli pre vas, a koji su verni.

To je istina i vi znate da je istina. Zašto bismo onda dopustili da to izgubimo iz vida? Tako nešto bilo je potrebno u našem radu sve ove godine. Velike svote novca mogle su da se uštede da se na

tome insistiralo pre nego što ste krenuli. Bile bi izbegnute velike greške i velika beda da se insistiralo na toj stvari pre nego što su trudbenici (radnici) otišli.

Kao što sam malopre rekao, ako ste zaista umrli pre nego što krenete, dok ste tamo ne uznemiruje vas mnogo mogućnost i da umrete. Ne znači da ćete umreti ako se razbolite, vrlo razbolite – da gorite od groznice. Ne znači da ćete umreti i da morate misliti da treba da se pokupite i krenete kući čim ozdravite ili vam bude dovoljno dobro da krenete.

Znam za misionare, možda i vi znate, jednog posebno i njegovu suprugu, o kome razmišljam, koji je otišao u inostranstvo. Oboje su bili mladi ljudi. Mislim da niko od njih nije imao više od dvadeset dve godine. Muž je verovatno imao najviše dvadeset tri. Otišli su u svoje polje i dali se na posao. Posle nekog vremena došla je bolest. Supruga je prva obolela od domorodačke groznice. Teško se razbolela – kako to već biva, pretpostavljam, i ostala živa. Ali, niko od njih nije sa tom groznicom postao i nostalgičan. Hrabro su se borili. Suprug je negovao suprugu za vreme njene bolesti i upravo kad se toliko oporavila da je jedva mogla sedeti i hodati, on sam se razboleo od iste groznice podjednako teško kao i ona. I ona ga je sve vreme negovala, iako i sama slaba. Oni su sve to prošli kao hrabri hrišćani, hvala Gospodu. Još uvek su u tom polju. Uspesni su u tom polju, a bili su to od onog dana kad su se tamo iskricali. To treba da bude naš ideal.

Ne mislim da kažem da niko od onih koji su otišli nikad više ne treba da se vrati. Ne kažem da niko od njih ne treba da se vrati čak odmah nakon što je stigao u polje. Ali kažem, braćo, trebalo je pre nego što su otišli da znaju da li će se odmah vraćati ili neće.

To što Odbor za misije misli da biste bili dobar misionar nije dovoljan dokaz da trebate odlučiti da odete u misiju u inostranstvo. Vi lično treba da znate da vas Bog poziva da tamo odete. I da idete tamo zato što Bog želi da budete na tome mestu. I onda kad odete biće to zato što vas je Bog pozvao i vi ćete znati da je On sa vama. Znaćete da je On sa vama i kad tamo stignete. I neće vas uplašiti nikakve teškoće, niti obeshrabriti nikakve nevolje, niti vas neka bolest vratiti, pa čak ni mogućnost da umrete.

Ako stvarno dođe dotle da biste mogli da umrete telesnom smrću, vi ne znate koliko štetite Delu ako pobegnute da je izbegnete. Vi i ja, i svaki hrišćanin, a posebno svaki adventistički hrišćanin, zato što je to hrišćansko iskustvo, mora da se drži živog principa da posao hrišćanina nije završen kad umre telesnom smrću. Ako je veran u svom poslu dok je živ, pa umre na toj svojoj dužnosti, njegovo delo ide dalje i posle njegove smrti.

To je činjenica. Ako pođete na Božji poziv i ako idete tako da je Bog sa vama, pa ako umrete pre nego i odete, ako ste misionar koga Bog poziva – takav kakav je bio Avram – vi sami treba da znate za sebe, pred Bogom, pod Bogom i sa Bogom, da je to Njegova volja za vas.

To što ste danas uvereni da treba da pođete u polje kao misionar, nije dokaz da treba sa ove konferencije da krenete u to polje. Ako je to uverenje ispravno i dobro, ono će ostati. Ako to nije pravo uverenje, ono ne treba da se održi. Ono treba da nestane što je pre moguće. I ako ga imate neko vreme, pa onda ono nestane, bolje je da nestane ovde nego nakon što ste u polju.

Ako je vaše uverenje od Gospoda, ono je dobro i ostaće. **David je dvadeset godina bio osvedočen da će biti car Izraela. Ali, on uopšte nije mario za vreme kada će postati car Izraela. On ništa nije požurivao. I kad je sve bilo u njegovim rukama, on nije ni prstom mrdnuo da sedne na presto. Imao je osvedočenje koje je bilo tako snažno da ga je držalo dvadeset godina, a kad ga je Gospod iskušao i mogao da se pouzda u njega, On ga je sam doveo na presto.**

Tako i ti možeš da budeš osvedočen u vezi sa određenim poljem. To može da bude od Boga. Ali, ne pokušavaj da sprovedeš svoju ideju, verovao u nju Misionski odbor ili ne, ili verovala

konferencija ili ne. Čekaj na Boga i pusti ga da On kaže drugima da je tako. Kada tako čekamo Boga i onda krenemo, Gospod ide sa nama i mi to znamo. I On sam je sa nama dok smo tamo, i mi to znamo. To je naše mesto i mi ćemo tu stojati dok nas sam Bog ne pozove da odemo. I ako vas je tamo delotvorno upotrebio koliko god dugo je mogao, dok ste živi, pa može vaš uticaj da još bolje upotrebi ako biste umrli, onda vi treba da umrete kao srećan hrišćanin, svesni da će Bog nastaviti vaš posao i posle vaše smrti. Uverenje da je Bog preko vas delovao na srca dok ste bili živi i govorili im, produbiće se, ojačati i oživeti vašim dobrim primerom posle vaše smrti. Tako će ljudi biti dovedeni Isusu Hristu.

Da li ste onda voljni da Bog propoveda jevanđelje vašom smrću kao i vašim životom? Da li ste spremni da On propoveda jevanđelje kroz vas, mrtvog, fizički mrtvog i u grobu, onako kako ste voljni da On propoveda jevanđelje kroz vas dok ste živi i hodate zemljom? Ako niste, onda niste spremni da idete u misiju.

Sada ću to da pročitam iz Pisma. Otvorimo prvo poglavlje poslanice Filibljanima. Tu je primer misionara koga je Bog pozvao, kao uzora vama i kao primera svima koji će posle verovati u Isusa Hrista za večni život. Sećate se nevolja koje je Pavle prolazio. Sećate se njegovih obrta sreće, njegovih iskušenja, njegovih progonstava, bičevanja, opasnosti kojima je bio izložen. Vi znate da nije pokleknuo ni na jednom mestu na kome se nalazio.

„A hoću da znate, braćo, da je ovo, što se sa mnom događa, učinilo da evanđelje napreduje, tako da je svoj carskoj straži i svima ostalima postalo jasno da ja nosim okove za Hrista.“ (Stihovi 12 i 13 – Čarnić)

Kad je ovo pisao nije znao kog dana će biti sproveden carev dekret tako što će ga pogubiti. On je to očekivao. Setite se svega što je proživio. Bičevanja, nevolje, progonstva, opasnosti, razbojništva, jednom kamenovan, izvučen iz grada i ostavljen mrtav. A sada kaže: Hteo bih da razumete da se ovo meni događalo za napredovanje jevanđelja. Šta je Bog radio kroz svaku od ovih nevolja, muka i opasnosti? Koristio je ovog čoveka da preko njega propoveda jevanđelje tako da, kada su ga oni ljudi kamenovali i izvukli iz grada i ostavili mrtvog, Božji Sveti Duh je na njihova srca utisnuo pečat svoje istine da je ovaj čovek bio od Boga, da je poruka koju im je doneo bila od Boga. I ako se pobune protiv nje, njihova propast je zapečaćena. Ali, ako joj se predaju, spašeni su.

To je ono što će Bog učiniti i preko nas. Sve zbog čega smo na svetu jeste da Bog može preko nas da propoveda jevanđelje. **Nismo mi ti koji to činimo već Bog čini kroz nas**, bilo rečju ili uticajem, a Bog može delovati uticajem kao i rečju. Bog će staviti jevanđelje u naš uticaj kao i u naše reči. Mi uvek propovedamo svojim uticajem kao i svojim rečima.

„... te većina braće u Gospodu dobivši pouzdanje od mojih okova sve više se usuđuje da bez straha govori reč Božiju. Jedni, doduše, propovedaju Hrista iz zavisti i nadmetanja, a drugi od dobre volje, jedni iz ljubavi znajući da ležim u okovima za odbranu evanđelja, a drugi objavljuju Hrista iz nečasnog častoljublja, ne s čistom namerom, misleći da će naneti nevolju mojim okovima. Šta onda? Samo kad se na svaki način, bilo pod izgovorom – bilo uistinu, Hristos objavljuje. I za to se radujem. A i radovaću se, jer znam da će mi ovo vašom molitvom i pomoću Duha Isusa Hrista ispasti na spasenje, shodno mom čvrstom očekivanju i nadanju da se ni u čemu neću postideti, nego da će se kao svagda tako i sad

Hristos sasvim slobodno proslaviti na mom telu – bilo životom, bilo smrću. (Fil. 1,14-20 – Čarnić)

Zar onda nije zapisano da će Bog upotrebiti i mrtvog čoveka da veliča jevanđelje i slavu Isusa Hrista? Da li ste spremni da to učini kroz vas, ako to može da bolje učini sa vama mrtvima nego sa vama živima? Mrtvi, ali živi u Njemu. Zar ne vidite onda da u tom smislu hrišćanin nikad ne umire. „Jer su Njemu svi živi“ (Luka 20,38). „Stoga, bilo da živimo, bilo da umiremo, mi pripadamo Gospodu“ (Rim. 14,8 – Čarnić). Važi li to i za vas? Ako ste Gospodnji dok živite, onda ste Gospodnji i kad ste mrtvi. I kao što vas Bog koristi za propovedanje jevanđelja dok ste živi, On će vas koristiti za propovedanje jevanđelja dok ste mrtvi. Vaše delo neće prestati dok ste mrtvi. Kao što je vaše delo Hristovo dok ste živi, tako će se ono nastaviti i kad umrete. Vaš uticaj će govoriti i Bog će kroz vas, posle vaše smrti, činiti dela koja nije mogao da učini tako dobro dok ste bili živi.

Pretpostavimo da je Pavle umro. On je to očekivao. Pogledajte sedamanesti stih u sledećem poglavlju. S obzirom na to, usput rečeno, šta on radi sve vreme? „Tako i vi radujte se i budite sa mnom radosni.“ (Fil. 2,18)

„No ako i žrtvovan budem na žrtvu i službu vere vaše, radujem se, i radujem se s vama svima“ (Fil. 2,17). Na šta je mislio kad je rekao: „No ako i žrtvovan budem na žrtvu i službu vere vaše“? On je svakodnevno očekivao da bude prinesen kao žrtva vere Isusa Hrista. I kako se zbog toga ponašao? „Radujem se, i radujem se s vama svima.“ A šta su oni trebali da učine? „Tako i vi *radujte se i budite sa mnom radosni.*“

Da li je od Filibljana očekivao da se raduju sa njim kad mu odseku glavu? Da, tako on kaže. Braćo, kad shvatimo činjenicu da delo hrišćanina ne prestaje njegovom smrću, neće biti toliko odlučivanja i slanja saosećajnih izjava ljudima zato što je neko umro. Hvala Gospodu što se njegovo delo, iako je mrtav, nastavlja. Radujte se tome – ne što je mrtav, već zato što se njegovo delo nastavlja. Što ga Bog na taj način koristi bolje nego da je živ.

Neka zato Bog uđe i zauzme svoje mesto tako da volimo Boga svim srcem, i svom dušom, i svim umom, i svom snagom. To znači biti misionar.

I pre svega, da bi čovek bio takav misionar, treba da ide „iz zemlje svoje“.

7. EGIPAT I IZRAEL – 3. POUKA

(Četvrtak večer, 4. mart 1897)

U našem prvom predavanju proučavali smo o poreklu države, o uspostavljanje prve države u istoriji. Naše drugo predavanje pokazalo nam je prvi primer odvajanje crkve i države u istoriji. U to davno vreme Gospod je jasno pokazao da crkva treba da bude potpuno odvojena od države. Večeras ćemo slediti oboje, dok se opet ne sastanu u istoj zemlji.

Nimrod (Nevrod) je bio Husov sin. Hus je nastanjivao Etiopiju. A Hus je bio Hamov sin; Egipat (Misir) je bila Hamova zemlja. Tako Nimrodov rodoslov pratimo unazad direktno do Egipta. A i njegov primer možemo da pratimo do Egipta. Iako je Nimrod bio prvi čovek koji je nosio carsku krunu, prvi koji je nosio ovu titulu i izjavio da vlada kao car, tek je u Egiptu ovaj njegov primer u svim svojim fazama potpuno sproveden i potpuno utvrđen.

U Egiptu nije bilo cara. Pojavio se tek posle Nimroda, kada je ovaj prisvojio carsko mesto i carsku vlast. Kada je to učinio, sećate se, to je bilo protiv Boga, protiv ljudskog shvatanja Boga i protiv njihovog poznavanja Boga. U to vreme narod je znao da je Nimrod time zauzeo Božje mesto, a njegovo ime ukazuje na gledišta koja su tada preovladavala što se tog postupka tiče. U Egiptu se išlo istim putem. Egipatski izveštaji potvrđuju da su prvi vladari bili bogovi, zatim su sledili polubogovi. A posle njih došli su carevi, koji su bili ljudi.

Tako vidite da je u toj zemlji procedura bila jednaka onoj u Senaru. U Egiptu je car, namerno i otvoreno sa svoje strane, stajao pred narodom umesto boga. Takvim su ga ljudi smatrali. Sunce je bilo *bog*. A egipatski car je bio sin sunca. On je za narod bio bog. Narod je živio od njegovog daha. On je bio dah njihovog života. Svoj duh dobijali su od njega. Za njih je on bio „davaoc života, kao večno sunce“ (Vidi „Empires of the Bible“, poglavlje 76, odseci 27.38.43.44.49.64.71-83.96.102; poglavlje 14, odseci 15.16.) U Egiptu car nije bio samo predstavnik, namesnik boga. On je bio utelovljenje boga. Božji život prebivao je u caru, i preko njega prenosio se narodu. Tako je car bio život za narod jer je u njemu zastupan sveprožimajući bog, sunce. Nije bilo Božje osobine koju car nije zastupao pred narodom. Takav je bio sistem carstva i vladavine u drevnom Egiptu.

Vratimo se sada u Haldeju *kaad je Bog odvojio crkvu od države*, kao što smo čitali u ranijem predavanju, rekavši Avramu: „Idi iz zemlje svoje i od roda svog i iz doma oca svog u zemlju koju ću ti ja pokazati“. Imajte na umu da Gospod Avramu nije pokazao zemlju dokle god se nije odvojio od poslednjeg u svom rodu. Avram se prvo odvojio od svoje zemlje, zatim se odvojio od doma svoga oca, i treće, od svoga roda. Tek kada je Lot prešao u sodomsku dolinu, Bog je Avramu pokazao zemlju (1. Mojsijeva 13,14.15.) Kad je Bog pozvao Avrama i on se odvoji od svoje zemlje – srcem i dušom, svim i – od doma svoga oca i od sveg roda, i otišao tamo gde je Gospod želeo da bude, onda mu je Gospod rekao: „Podigni sada oči svoje, pa pogledaj s mesta gde si na sever i na jug i na istok i na zapad. Jer svu zemlju što vidiš tebi ću dati i semenu tvom do veka“. Daću ti je u večno nasledstvo.

Evo, pitam vas: Kad je Bog rekao Avramu da podigne oči i pogleda, da li je Avram video više nego što bi video da je podigao oči a da mu to Bog nije rekao?

[Verništvo] Da.

Dakle, video je nešto što ne bi mogao da vidi da mu Bog nije rekao da pogleda. I kada mu je Bog rekao da podigne oči i pogleda, ono šta je video bila je zemlja koju mu je Bog obećao. U tom trenutku Bog mu je pokazao obećanu zemlju i to je bila zemlja u koju ga je Gospod pozvao. Nije mu je dao u to vreme: „Ali, u njoj mu nije nijednu stopu dao u nasledstvo, nego je obećao da će je dati u

posed njemu i njegovim potomcima posle njega“ (Dela 7,5 – SSP). On je stalno očekivao tu nebesku zemlju, tu zemlju sa gradom koji ima temelje, kome je zidar i Tvorac Bog. Postojalo je „obećanje Avraamu ... da će on biti naslednik sveta“ (Rim. 4,13 – Čarnić). Avram ga je primio „kroz pravednost verom“ (Rim. 4,13 – eng. prevod KJV). I kad je Bog rekao Avramu da je pogleda (zemlju) i da će je njemu i njegovom semenu dati u večni posed, šta je on video? Svet?

[Glasovi] Video je budući svet.

I to je zemlja koja mu je od tog trenutka pripadala. „Ako ste pak *vi* Hristovi, onda ste Avraamovo potomstvo, naslednici po obećanju“ (Gal. 3,29 – Čarnić). A to je i vaša i moja zemlja. O, kad pomislimo kako je uskogruda, kako potpuno nedostojna misao onog ko se zadovoljava sa bilo kojom drugom zemljom, ili ima sklonost prema bilo kojoj drugoj zemlji, ili ima osećanja za bilo koju drugu zemlju. Kako to može da bude ako je svoje oči usmerio na zemlju koju mu je Bog pokazao i u koju ga poziva!

Avram je umro. Isak je živeo i umro. Jakov i njegova porodica su otišli u Egipat, kao što je to Gospod rekao Avramu: „Znaj zacelo da će seme tvoje biti došljaci u zemlji tuđoj“, a to je bio Egipat. Razmislite pažljivo! Ne zaboravimo ovaj izraz koji nam Gospod daje u vezi sa Egiptom, jer ćemo ga koristiti u budućim predavanjima. Zemlja u kojoj je trebalo da budu stranci i da služe Gospodu bio je Egipat. U njemu su živeli stotine godina – u zemlji koja nije pripadala njima. Setimo se da se radilo o Egiptu koji smo opisali, o zemlji u kojoj je car bio na mestu Boga, i on je bio Bog narodu.

Pogledajmo za trenutak malo bolje ovu crkvu i vidimo šta je Bog radio sa njom. Večeras imamo geografsku kartu da vidimo tu zemlju. Ovde je Haldeja iz koje je Bog pozvao Avrama. I on je odavde otišao u Mesopotamiju i Haran, gde mu je otac umro. Tu se odvojio od doma svog oca i onda je došao u ovu zemlju gde se odvojio od Lota.

Dok je Avram bio u toj zemlji, istorija kaže, narodi sa istoka su osvajali zemlje na zapadu, sve do granica Egipta. Ali, u vreme kad je Izrael (Izrailj) otišao u Egipat, ili malo pre tog vremena, egipatska imperija proširila se preko cele ove istočne zemlje. Ona je obuhvatala Egipat, sve do Etiopije, prešla sve južne i zapadne granice Male Azije sve do Jermenije, Asirije i Senara. Tako je egipatska imperija pokrivala celo istočno područje tada poznatog sveta. Egipatska imperija je u ono vreme bila jednako univerzalna kao rimska u svoje vreme, ili bilo koji drugi narodi koji su sledili.

Dok se istorija rađala na istoku i kraljevi iz tih zemalja prolazili osvajajući zapadno područje, sve do granica Egipta, Bog je postavio svoju crkvu u hanansku zemlju da održi živim poznavanje pravoga Boga među narodima koji su tu prolazili sa jedne na drugu stranu. I kada se egipatsko carstvo proširilo po svoj toj zemlji, i prestonica Egipta postala sedište svetske imperije, Bog je doveo svoj narod u Egipat, tako da su ambasadori i guverneri svih tih naroda, prolazeći kroz sve te zemlje do uprave svoje vlade, a to je bio Egipat, dolazili u kontakt sa Božjim narodom.

U Egiptu je Gospod postavio svoj narod u Gesemu, u prolazu između neznabožičkih naroda i egipatske prestonice, tako da su ljudi, njihovi ambasadori i guverneri prolazili kroz Gesem, zemlju nastanjenu Božjim narodom, i tako im je pažnju privlačio pravi Bog.

U Egiptu je Josif bio pored prestola tako da su ambasadori koji su dolazili u Egipat morali da sretnu Josifa koji im je prenosio znanje o pravom Bogu. Posle Josifove smrti, Josifovo znanje i njegov uticaj, ostali su u egipatskoj prestonici do Mojsija. Onda je Mojsije bio u palati i pored prestola. Ali ne samo pored njega kao Josif, nego se Mojsije nalazio na prvoj mestu do prestola, jer je bio sin faraonove ćerke. A u ovom slučaju faraonova ćerka je bila i faraonova žena. A pošto je bio sin faraonove ćerke, Mojsije je imao dvostruko pravo nasledstva na presto. Ako faraonova žena nije bila njegova ćerka, njen usvojeni prvi sin bio bi naslednik prestola. A opet, ako je faraon imao drugu

ženu, a nije imao druge dece, njegova ćerka bi bila naslednik prestola. Međutim, kad je faraonova ćerka bila i faraonova žena, onda je njen usvojeni sin imao dvostruko pravo na presto. Nije bilo osporavanja njegovog naslednog prava na egipatski presto, koji je u ono vreme bio presto sveta.

U to vreme je egipatski car imao oko osamdeset godina, tako da je bilo samo malo prostora između Mojsija i njegovog dvostrukog prava na presto i preuzimanja sve vlasti egipatske imperije koja je vladala svetom. I u to vreme se približilo ispunjenje obećanja kojim se Bog zakleo Avramu, a u koje je Mojsije verovao. Zato je promišljeno i neopozivo odbio presto i svu silu i slavu Egipta – „odbi da se naziva sinom faraonove kćeri“ (Jev. 11,24 – Čarnić).

Mojsije je verovao da se približilo vreme ispunjenja obećanja kojim se Bog zakleo Avramu. A usput, bilo bi bolje da se preispitamo verujemo li mi u to ispunjenje, jer ako smo sigurni da verujemo, moći ćemo da se još više poučimo iz te Mojsijeve vere. Otvorimo Dela 7,17 (SSP):

„Kako se približavalo vreme da se ispuni obećanje koje je Bog dao Avraamu, narod je u Egiptu rastao i množio se.“

U vreme Mojsijevog rođenja faraon je nameravao da uništi ovaj narod da se ne bi namnožio i postao toliko jak da napusti zemlju. Stvar je u tome što Egipat kao strance nije imao samo Jevreje već mnoštvo drugih stranih naroda – zarobljenika koje su doveli iz drugih zemalja u Egipat. U to vreme oko jedne trećine stanovništva u Egiptu bili su stranci. Jevrejska fraza da se narod umnožio znači „rojiti se“ kao pčele. Kad je faraon video da se narod tako množi, a osim toga zemlja je bila puna stranaca, uplašio se da bi se Jevreji (a i ostali stranci) mogli pobuniti, savladati Egipćane i napustiti tu zemlju. Još nešto je dovelo do toga dok se Izrael nalazio u Egiptu. Pošto je egipatska imperija pokrivala ceo istok, došlo je do pokušaja da država prisili sve u imperiji da se klanjaju samo suncu. U toj imperiji bilo je različitih oblika obožavanja sunca, ali su sve sile imperije pokušale da onemoguće svaki oblik klanjanja suncu osim golom disku sunca na nebu ili slici tog diska pred njima. Naravno, Izrael nije poslušao ovaj nalog. Oni se neće klanjati suncu. Zastupali su Božju istinu, pa je njihov postupak bio još jedna stvar o kojoj je ovaj car razmišljao. Bio je i jedan drugi car koji je pokušao da nametne klanjanje suncu. Međutim, kad se ovaj car pojavio, to mu je bilo na umu i to je bio razlog zbog koga je smatrao da će jevrejski narod, ako dobije priliku, preuzeti vođstvo u izlasku iz zemlje.

O tom vremenu imamo samo izveštaj da je „narod rastao i množio se“, ali i da se „približavalo vreme da se ispuni obećanje koje je Bog dao Avraamu“. Na koje obećanje se Bog zakleo Avramu? Kako je glasilo Božje obećanje Avramu? Da će mu dati zemlju koju je gledao. Koja je to zemlja bila?

[Glasovi] Svet.

Koji svet?

Budući.

Tako je rekao Stefan: „Kako se približavalo vreme da se ispuni obećanje koje je Bog dao Avraamu“. Da li je ono došlo? Verujete li u to? Verujete li da se približilo vreme da Bog da Avramu zemlju koju mu je pokazao? Tu piše: „Avraamu“. Biće i drugih tamo, ali dato je Avramu. Ne nekom drugom bez Avrama, već Avramu i njegovom potomku. „Ne kaže: ‘i potomcima’ (semenima – Karadžić; eng. prevod), kao mnogima, nego kao jednom: ‘i tvom potomku’ (semenu), koji je Hristos.“ (Gal. 3,16 – Čarnić)

Da li se onda približilo vreme obećanja kada će Bog dati Avramu i Hristu zemlju koju je pokazao Avramu? Ne pitam vas da li ste ikada na to pomislili, ili niste. Pitam vas da li verujete u ono što tu kaže? Neću pokušavati da to objasnim. Nije potrebno to objašnjavati, kada smo jednom u to

poverovali, i to zato što to tu tako kaže. Vi dobro znate, bez navođenja stihova, na osnovu vašeg poznavanja Svetog pisma, da je Bog to obećanje svaki put dao Avramu *i njegovom potomku*. A ne samo potomku bez Avrama. Ne ni Avramu bez potomka – *i to ne „potomcima“, već tom* (posebnom) *potomku*. Prema tome, kad se približilo vreme da obećanje bude dato Avramu, kome je još obećanje došlo? Hristu. A kako je ono moglo da dođe Avramu? Preko Hrista.

S. H. Lane: Kad je to obećanje ponovljeno Isaku i Jakovu, zar nije korišten isti rečnik?

Da. Uvek isti.

S. H. Lane: Onda bi pitanje glasilo: Da li je bilo nužno da Avram bude tamo da ispuni Stefanovu izjavu?

Da, jer stalno ponavlja: „Tebi i potomku tvom“. Pojaviće se i drugi stihovi koji će to potvrditi.

Samo još nešto da kažem. Jakov je umro u Egiptu pa su ga preneli u tu zemlju gde je i sahranjen. Josif je umro u Egiptu, ali je rekao: Nemojte me tu sahraniti; ni tamo u onoj zemlji. Josif nije hteo da ga prenesu u Palestinu, gde su preneli Jakova, da bi ga tamo sahranili. Rekao je: Bog će vas zacemento pohoditi. Sačuvajte moje telo i kad vas Bog pohodi, ponesite me sa sobom. Ponesite moje kosti sa sobom. I učinili su tako. A kad je trebalo da uđu u zemlju, na koju zemlju je Bog mislio u svom obećanju Avramu?

[Verništvo] Na budući svet.

Zar ne vidite da Josif nikad nije očekivao da bude sahranjen na ovom svetu?

Pogledajte to iz drugog ugla. Rečeno je da „se približavalo vreme da se ispuni obećanje koje je Bog dao (zakleo se – Karadžić) Avraamu“. Bog se zakleo da će Avramu dati zemlju koju mu je pokazao *u večnu državu*. Međutim, Avram je sada bio mrtav, i to stotinama godina. Kako je onda Bog mogao dati Avramu zemlju kada je ovaj bio mrtav? Naravno da nije. Pošto se Bog zakleo da će dati zemlju Avramu, kad se približilo vreme za koje se zakleo Avramu, i s obzirom da je Avram sada bio mrtav, jasno je da Avram nije mogao dobiti tu zemlju pošto je bio mrtav. Isto tako je jasno da se približilo vreme kad će Avram ustati iz mrtvih, da bi mu Bog dao zemlju za koju se zakleo da će mu je dati *u večnu državu*. Da li vidite zašto Josif nije hteo da sahrane njegovo telo – ni u Hananu, kao što je to bio slučaj sa Jakovljevim telom? Istina je da je Josif verovao da se približilo vreme za koje se Bog zakleo Avramu da će mu dati zemlju, a Josif je očekivao da uđe u to nasleđstvo (zajedno) sa Avramom.

[Glas] Zar se to obećanje ne odnosi na Božje obećanje dato Avramu, o kome je reč u petnaestom poglavlju Prve knjige Mojsijeve?

Da, upravo tako, hvala Gospodu. Prema tome, Josif je umro, bio je balsamovan u Egiptu, stavljen u kovčeg i kad je Izrael napustio Egipat, nosili su Josifove kosti sa sobom četrdeset godina po pustinji. Sve to vreme sa njima su bili Josifovi ostaci, pred njihovim očima, iz dana u dan, kao ukor njihovom neverstvu.

Ustanovio sam, čitajući ovaj stih u Stefanovom govoru, da ga mnogi objašnjavaju na ovaj ili onaj način, umesto da veruju ono što kaže, umesto da pogledaju obećanje koje je Bog dao Avramu i na koje se zakleo Avramu da će mu dati zemlju koju mu je pokazao. A vi ste se složili da je zemlja koju je Bog pokazao Avramu bila svet, i to ne ovaj svet, već budući. To je zemlja za koju se sam Bog zakleo da će mu je dati. To je zemlja kojoj se on nadao. A to je i zemlja koja ima i grad, kome je zidar i tvorac sam Bog. Tako da on nije ni razmišljao o mogućnosti da se vrati u zemlju iz koje je izašao.

Sve vreme važila je Božja zakletva da će tu zemlju dati Avramu i njegovom semenu (potomku). Ne stavljajte reč „semenu“ u množinu, jer Bog nije tako rekao. „Ne kaže: ‘i potomcima’, kao mnogima, nego kao jednom: ‘i tvom *potomku*’, koji je Hristos (Čarnić); [Ne veli: ‘I potomcima’, kao

za mnoge, nego kao za jednoga: 'I *potomku* tvojemu', koji je Krist (Šarić)].“ Istina je, bilo je mnogo njih. Tri miliona njih je izašlo iz Egipta, ali to nisu oni o kojima je Bog govorio kad je rekao: „Tebi i tvom *potomku* [jednina – *prim. izdavača*]“, „nego kao *jednom*“, „koji je Hristos.“ Vidite li to? Nemojte misliti na izraelsko mnoštvo kad čitate reči: „Tebi i tvom *potomku*“. Kad Bog govori u jednini mi nemamo pravo da uključimo sve. To ne treba da se nađe ni u našim mislima. Ko je bio taj potomak? Hristos. Kad kaže: „Tebi i tvom potomku“, vi i ja ne smemo da to čitamo ni na koji drugi način nego tebi i Hristu daću je (zemlju) u večno nasledstvo. Mi ovde ne smemo da stavimo nikoga drugog osim Hrista, izuzev kroz Hrista. Daću je tebi i Hristu.

Stefan kaže da „se približavalo vreme da se ispuni obećanje koje je Bog dao (zakleo se – Karadžić) Avraamu“. Stefan je to našao u Bibliji. Želim da vidite da to nije bilo neko posebno nadahnuće Svetoga Duha koje je Stefan dobio tog trenutka, već se sve to ranije nalazilo u Svetom pismu, a Sveti Duh je to dao drugima preko Stefana, podsećajući ga na ono što je ranije čitao u Pismu. Otvorite šesto poglavlje u Drugoj knjizi Mojsijevoj. To je tako jasno u Pismu da nema mogućnosti za pogrešno shvatanje. To je vreme oslobođenja Izraela, i Gospod će ga ostvariti. Druga Mojsijeva 6,1-5:

„A Gospod reče Mojsiju: Sad ćeš videti šta ću učiniti Faraonu; jer pod rukom krepkom pustiće ih, i isteraće ih iz zemlje svoje pod rukom krepkom. Još govori Bog Mojsiju i reče mu: Ja sam Gospod. I javio sam se Avramu, Isaku i Jakovu imenom Bog Svemogući, a imenom svojim, Gospod, ne bih im poznat. I učinih zavet (savez) svoj s njima da ću im dati zemlju hanansku, zemlju u kojoj behu došljaci, u kojoj življahu kao stranci. I čuh uzdisanje sinova Izrailjevih, koje Misirci drže u ropstvu, i opomenuh se zaveta svog.“

Šta je bio Njegov savez? Da će im dati zemlju. O kojoj se zemlji radilo? Koja je to zemlja bila? Zemlja, svet, koju je Gospod pokazao Avramu i zakleo se da će mu je dati u večno nasledstvo.

[Glasovi] Budući svet.

Bog kaže: „Opomenuh (setih) se zaveta svog“. Šta to znači? „Setih se zaveta svog.“ Da li je On zaboravio? Ne, ali je sada došlo vreme da učini ono što je obećao. Sećate se da u Otkrivenju u osamnaestom poglavlju piše:

„I čuh glas drugi s neba koji govori: Iziđite iz nje, narode moj, da se ne pomešate u grehe njene, i da vam ne naude zla njena. Jer gresi njeni dopreše tja do neba, i Bog se opomenu nepravde njene. Platite joj kao što i ona plati vama, i podajte joj dvojinom onoliko po delima njenim: kojom čašom zahvati vama zahvatajte joj po dva put onoliko. Koliko se proslavi i nasladi toliko joj podajte muka i žalosti; jer govori u srcu svom: Sedim kao kraljica, i nisam udovica, i žalosti neću videti. Zato će u jedan dan doći zla njena: smrt i plač i glad, i sažeći će se ognjem; jer je jak Gospod Bog koji joj sudi.“ (Otk. 18,4-8)

Kad se Bog setio njenog bezakonja, došlo je vreme da joj sudi. Kad se setio svoga saveza (zaveta), koje vreme je došlo? Došlo je vreme da ostvari svoju zakletvu. A šta se zakleo Avramu, Isaku i Jakovu? Da će im tu zemlju dati u večno vlasništvo, da će je dati njima i njihovom potomku [jednina]. Ko je bio taj potomak? Hristos.

„Zato kaži sinovima Izrailjevim: Ja sam Gospod, i izvešću vas ispod bremena misirskih, i oprostiću vas ropstva njihovog, i izbaviću (otkupiću – KJV) vas mišicom podignutom i sudovima velikim. I uzeću vas da mi budete narod, i ja ću vam biti Bog, te ćete poznati da sam ja Gospod Bog vaš, koji vas izvodim ispod bremena misirskih.“ (2. Moj. 6,6.7)

Da je Izrael u to poverovao, da li bi bilo potrebno da uspostave onaj savez (zavet) kod Sinaja? Pre nego što ih je uopšte poveo iz Egipta, Bog je rekao: Ja ću biti vaš Bog, a vi ćete biti moj narod. Znaćete da sam ja Gospod.

„Pak ću vas odvesti u svoju zemlju, za koju podigoh ruku svoju zaklinjući se da ću je dati Avramu, Isaku i Jakovu; i daću vam je u nasledstvo, ja Gospod.“ (stih 8)

„Kako se približavalo vreme da se ispuni obećanje koje je Bog dao (zakleo se – Karadžić) Avraamu.“ Uvešću te u zemlju za koju sam se zakleo da ću ti je dati. Šta je u stvari obećao? U koju zemlju je Bog hteo da uvede Izrael? Koja zemlja ih je čekala? Budući svet. Ne pokušavajte da to sve objasnite. Ni ja nemam objašnjenja za to. Tako piše i ja to verujem. Ne treba objašnjavati. Treba samo verovati. Ne, nemojte to ni pokušati sebi da objasnite. Ako je to za vas novo, ako imate neke druge ideje o tome, ne pokušavajte da ih u to uklopite. Oslobodite ih se i gledajte šta ovo (obećano) govori.

Ponovo pitam. Za koju zemlju se Bog zakleo da će je dati Avramu, Isaku i Jakovu?

[Verništvo] Za budući svet.

Hoćete li se držati toga? Malopre ste se složili da je to tačno. Vratimo se sada na to radi naše duše.

[Glas] Da li bi im došlo otkupljenje (izbavljenje)?

Da, izbavljenje bi im došlo. Izbavljenje bi došlo na svet. Sve bi to došlo. Ali bi došlo drugačije nego što je došlo. Svet bi to doživeo na drugi način od onoga na koji je doživeo. Mi to propuštamo da vidimo kada gledamo na iskustvo koje su imali i mislimo da je to ono na šta ih je Bog pozvao. Imali su to strašno iskustvo, jer nisu hteli da veruju ono na šta ih je Bog pozvao. Braćo, ako vi i ja danas gledamo ono što je bilo izneseno Izraelu u ono vreme, onako kako su to oni videli, učinićemo isto što je Izrael učinio. Izrael onda nije video ono što Bog ima za njih i zbog toga to nisu dobili. Ako vi i ja u tim stvarima ne budemo videli više nego što je Izrael video, ni mi nećemo dobiti više nego što je Izrael dobio. Ako budemo na te stvari gledali kao što je Izrael gledao, sigurno ćemo u sadašnje vreme činiti isto ono što je Izrael činio u tadašnje.

„Jer i mi smo čuli radosnu vest kao i oni; ali im ne pomože reč koju su čuli, zato što nije bila spojena sa verom kod onih koji su je čuli. Bojmo se, dakle, da se ko od vas, dok je još ostavljeno obećanje da se uđe u njegov mir, ne pokaže da je zakasnio.“ (Jev. 4,2.1 – Čarnić)

Zar nam ovo neće koristiti ako se pomeša sa verom u nama koji to čujemo? Bože sačuvaj da se kod nas ponovi ono što se dogodilo Izraelu. Ovo je izneseno pred nas zato da bismo to mogli da izbegnemo.

Pogledajmo šta oni nisu videli zato što nisu verovali u Boga. Pogledajmo šta je to Bog imao za njih, i gledajmo da to dobijemo, umesto da gledamo na ono što su oni gledali i tako propustimo da to dobijemo, kao što su oni propustili.

Otvorimo petnaesto poglavlje Druge knjige Mojsijeve gde to imamo jasno rečeno. Kad je Izrael izišao iz Egipta i prešao preko Crvenog mora, u trinaestom stihu čitamo:

„Vodiš milošću svojom narod, koji si iskupio, vodiš krepošću svojom u stan svetosti svoje.“

Ovo poglavlje sadrži Mojsijevu pesmu. Oni koje budu stajali na gori Sionu i pobedili zver i ikonu njenu, kao i broj imena njenog, pevaće Mojsijevu pesmu. Nema pesme po uzoru (ugledu) na ovu. Nema pesme kao što je ova. Oni pevaju Mojsijevu pesmu. To petnaesto poglavlje Druge Mojsijeve je naša pesma.

Gde je Bog nameravao da ih odvede? U „stan svetosti svoje“. Gde se nalazio taj sveti stan?

[Verništvu] U gradu „koji ima temelje, kome je zidar i Tvorac Bog“.

I više od toga. „Čuće narodi, i zadrhtaće; muka će spopasti one koji žive u zemlji filistejskoj.“ (stih 14)

E. J. Waggoner: Tako je i bilo.

Naravno da je bilo. Kad su došli do te granice, knezovi edomski su se zaprepastili. „Tada će se prepasti starešine edomske, junake moavske spopašće drhat, rastopiće se svi koji žive u hananskoj“ (eng. prevod KJV). Šta je trebalo da se dogodi sa stanovnicima?

[Glasovi] Trebalo je da se rastope.

E. J. Waggoner: Već jesu.

Upravo kad su tamo stigli, Izrael pita: Hoćete li nas pustiti da pređemo preko vaše zemlje? A šta su oni rekli? Ne. Nisu im dozvolili da stupe na njihovu zemlju. Ali, da su od Crvenog mora išli pravo do granica Edoma, sav Edom bi stao začuđen dok ne bi prošli. O, Izrael čak ni danas nije našao ono što je Izrael (tada) propustio. Braćo, kada ustanovimo šta je Izrael propustio, dobićemo nadahnuće koje će doneti Božju silu i mi ćemo to verovati.

„Spopašće ih strah i trepet; od veličine ruke Tvoje zamuknuće kao kamen, dokle ne prođe narod Tvoj, Gospode, dokle ne prođe narod koji si zadobio.“ (stih 16)

Šta će učiniti sa njima? „Odvešćeš ih i posadićeš ih na gori nasledstva svog“ (stih 17). Čijeg nasledstva? Gospodnjeg. A „Bog, koji je od davnine mnogo puta i na mnogo načina govorio našim očevima preko proroka, u ove poslednje dane progovorio nam je preko Sina, koga je postavio za naslednika svega“ (Jev. 1,1.2 – Čarnić). Ko je vodio Izrael? Bog. U šta? U svoje nasledstvo, ne naše. „Ako ste pak vi Hristovi, onda ste Avraamovo potomstvo, naslednici po obećanju“ (Gal. 3,29 – Čarnić). „Nasledstva svog, Gospode.“ I to nije sve. „Odvešćeš ih i posadićeš ih na gori nasledstva svog, na mestu koje si sebi za stan spremio Gospode.“ A i to nije sve. „U svetinji, Gospode, koju su Tvoje ruke utvrdile“ (stih 17). Koju svetinju su osnovali Gospodnje ruke?

[Glasovi] Pravu svetinju.

Naravno. „Glavno u ovome što je rečeno jeste da imamo takvog Prvosveštenika koji je seo zdesna prestolu Veličanstva na nebesima, koji služi u Svetilištu (svetinji – Karadžić), u pravom Šatoru koji je podigao Gospod, a ne čovek“ (Jev. 8,1 – SSP). Ovo je glavno u našem večerašnjem proučavanju, zar ne? Tu je Bog želeo da odvede Izrael. Ali, oni to nisu videli. Da li mi vidimo? Tamo On želi da nas odvede.

Vidite li sada da je tamo Bog želeo da odvede Izrael? Ako vidite, bićete spremni da pođete na mesto na koje je Izrael propustio da ode. Ali, ako mislite da je to bilo neko zemaljsko svetište podignuto čovečijom rukom, a to je sve što je Izrael video, onda je to sve što ćete i vi videti. Međutim, Izrael nije ušao u tu zemlju, a nećete ni vi. Moramo videti više nego što je Izrael video, ili nikad nećemo otići dalje od Izraela. Zašto Izrael nije video više nego što je video? Nisu verovali. Vi i ja treba *sada* da verujemo ono u šta Izrael *onda nije* verovao – u protivnom nećemo nikad primiti ono što je Izrael propustio. Ali, ako verujemo to što Izrael nije verovao, onda ćemo ući u nasledstvo u koje Izrael nije ušao, u svetinju u koju Izrael nije ušao, u sveti stan Božji, u grad koji ima temelje, kome je zidar i Tvorac Bog.

Osamnaesti stih: „Gospod će carovati dovek“. On želi da sâm caruje nad njima, a ne faraon, ne Nimrod, ne više oni idolopoklonici, ne više taj buntovni narod. Gospod je želeo da povede Izrael u tu blagoslovenu zemlju i da zauvek vlada nad njima, ali oni to nisu znali. O, šta su sve propustili zato što nisu verovali Gospodu! O, šta smo mi sve propustili sve ove godine! Jer, kao što ću vam i čitati sutra uveče, mi smo odavno mogli da budemo tamo, da smo verovali Gospodu. Tako Bog kaže i tako jeste. Večeras nemamo posla u ovom šatoru. Nemamo nikakvog posla ovde jer nemamo nikakvog posla na svetu. Međutim, pošto smo na svetu, ovo je mesto za nas. Ali, mi uopšte ne bi trebalo da budemo na svetu. Trebalo bi da odavno budemo u Božjem carstvu. To je činjenica, braćo. Samo o toj misli u Bibliji ima mnogo više nego što bismo mogli da iznesemo ovde za još jedan čas.

Mojsije je sve to verovao. Verovao je da se približilo vreme ispunjenja obećanja. Ali, trebalo je da uskoro stupi na egipatski presto. Trebalo je da postane car. Trebalo je da vlada. Da ima vlast veću od vlasti bilo kog gradonačelnika ili činovnika u bilo kom gradu. Trebalo je da vlada ne samo carstvom, nego i imperijom. Imperijom sveta i to je bilo njegovo pravo. Pripadalo mu je dvostrukim pravom. Nije trebalo da se takmiči za taj položaj. Pripadao je njemu i nije bilo nikog da mu to pravo osporava. Samo ga je jedan korak delio od prestola. Samo kad umre ovaj faraon, a on je imao skoro sto godina. Onda bi taj Mojsije postao car sveta, jer je egipatska imperija podrazumevala ceo svet.

Upravo u to vreme Izrael se našao u nevolji. Izrael su ugnjetavali, progonili i terali da radi u ciglanama. Mojsije je mogao da kaže: Naš je narod sada ugnjetavan, progonjen i pati zbog svog Boga. Ali, to neće dugo potrajati jer faraon ima skoro sto godina i ne može još mnogo da poživi. A onda ću ja da sprovedem reformu. Urediću ovu vlast. Vladaću kako treba, ne kao ovi zli faraoni. Ja verujem u Boga. Ja sam hrišćanin i mnogo sam kvalifikovaniji (osposobljeniji) za vladanje zato što sam hrišćanin. I ne samo što je Mojsije mogao da im skine bremena, već je mogao i da im da položaje i da vlada svetom pomoću Božjeg naroda. Zar put nije bio otvoren za to? Samo je trebao korak do prestola i taj korak će uskoro morati da učini. Ali, pogledajmo šta je ovaj hrišćanin učinio u takvim okolnostima. Otvorimo jedanaesto poglavlje Jevrejima poslanice. Dobro pogledajte, pažljivo čitajte i vidite šta kaže. Dvadeset četvrti stih:

„Verom Mojsije, kad je odrastao, odbi da se naziva sinom faraonove kćeri.“

Šta je značilo to što nije hteo da se naziva sinom faraonove kćeri? Da odbija da bude car. Postojao je presto. Bio je samo na korak od njega. Ali, umesto da se popne i sedne na njega, on je odstupio. Okrenuo je leđa egipatskom prestolu i svem egipatskom blagu i uživanjima i okrenuo lice prema drugoj zemlji, jer je došlo vreme da Bog pozove njegov narod iz te zemlje u onu drugu. **Mojsije je verovao u Isusa Hrista i zato je verovao u odvojenost crkve i države. Zato se odvojio od države i svim srcem prišao crkvi.** Bog ga je pozvao iz ove zemlje, kao što je nekad pozvao

njegovog oca Avrama iz njegove zemlje. Ali, to nije sve. Poslušajte: „Hteo je radije da strada zajedno sa narodom Božijim, nego da ima kratkotrajno uživanje *Egipta*?“ (kombinacija prevoda Daničić-Čarnić)

[Vernišтво] *Greha*.

Greha? On je bio prestolonaslednik. Šta je onda za njega bilo (predstavljalo) da svoje misli usmeri na egipatski presto, na moć i svetovna uživanja, i vladanje svetom? Šta je to bilo? Greh. Zar ne piše tako?

[Glasovi] Da.

Verujete li u to?

[Glasovi] Da.

Da li je to onda bio greh za Izrael?

[Glasovi] Da.

Šta je to danas?

[Glasovi] Greh.

Braćo, u Svetom pismu ima stvari o kojima bi trebalo da razmišljamo. „I hteo je radije da strada zajedno sa narodom Božijim, nego da ima kratkotrajno uživanje (zadovoljstvo, milinu) *greha*?“ (stih 25 – Čarnić). Ne zaboravite da je ovo uživanje o kome je reč – zadovoljstvo greha – u stvari zadovoljstvo Egipta. Uživanje da bude egipatski kralj, da ima položaj u zemaljskoj vlasti, da vlada drugim ljudima. Sve to je mogao da ima zahvaljujući svom poreklu, pravu nasledstva. Nije trebalo da se prijavljuje kao kandidat ili da se bori za glasove. Ono mu je prirodno pripadalo. Izveštaj kaže da bi, da je prihvatio i uživao sva ova zadovoljstva, značilo da uživa u grehu. Ali, on je to odbio. Zašto? „Jer je sramotu (porugu – Čarnić) Hristovu držao (smatrao – Čarnić) za veće bogatstvo od (svega – Karadžić) blaga egipatskog.“ (stih 26 – D. Stefanović)

Gde je Hristos bio u odnosu na egipatsku vlast i presto? Da li je Hristos bio jedno sa Egiptom? Ne. Da li je Mojsije mogao da ima oboje, Hrista i egipatski presto?

[Glasovi] Ne.

Ali, egipatski presto mu je pripadao prirodno kao što lišće pada sa drveta. Nije morao da se trudi da dobije taj položaj. Nije čak trebalo ni da bude nominovan.

A. F. Ballenger: Ili da pokrene neku peticiju.

Ne. Nije čak ni morao naći nekog zastupnika da njegovu peticiju iznese predsedniku.

Pogledajmo još jednom ovu situaciju. Tu je bio Egipat sa svojim prestolom, svojim uživanjima (zadovoljstvima) i blagom, njemu dostupan prirodno kao što lišće pada sa drveta, bez ikakvog truda sa njegove strane. Sve što je trebalo bilo je da sedi skrštenih ruku, dok car ne umre od starosti i onda je sve njegovo. Međutim, on je radije odlučio da bude sa Hristom i ponese Njegovu sramotu (porugu), nego da bude na tom egipatskom prestolu. I imajmo na umu da je *biti sa Hristom* (za Mojsija) značilo okrenuti leđa prostolu i svem egipatskom blagu i uživanjima.

Nemojte reći da sam to ovde stavio, da sam to izmislio. Zapazite šta kaže Reč i videćete da je sve ovde. Zar nije?

[Glasovi] Jeste.

Pročitajmo ovo još jednom i onda je vreme da za večeras završimo. Sutra uveče ćemo nastaviti sa proučavanjem Izraela:

„Verom Mojsije, kad je odrastao, odbi da se naziva sinom faraonove kćeri, i hteo je radije da strada zajedno sa narodom Božijim, nego da ima kratkotrajno uživanje greha, jer

je Hristovu porugu (sramotu) smatrao većim bogatstvom od (sveg – Karadžić) blaga egipatskog; imao je, naime, u vidu uzvratanje nagradom.“ (Jev. 11,24.25 – Čarnić)

Približavalo se „vreme da se ispuni obećanje koje je Bog dao (zakleo se – Karadžić) Avraamu“ da dobije blagoslovenu nagradu. Mojsije je u to verovao pa se odvojio od države, okrenuo leđa prestolu, birajući radije sramotu Hristovu nego svu moć, uživanja i slavu Egipta. Ne zaboravimo da je svemu tome *morao* da okrene leđa, da bi mogao biti učesnik u Hristovoj sramoti.

8. DUHOVNI EGIPAT – 4. POUKA

(Petak večer, 5. mart 1897)

U prošlom proučavanju promaklo mi je da se istorija koju sam ukratko prikazao nalazi u knjizi Carstva Biblije („Empires of the Bible“). Od strane 77 sve do strane 150 imate istoriju Egipta i osnovu koju sam sinoć ukratko izneo.

Tekst za večeras nalazimo u Otkrivenju 11,8:

„I njihova telesa ležaće na ulici velikog grada, koji se u duhovnom smislu zove Sodom i Egipat, gde je i njihov Gospod bio raspet.“ (Čarnić)

Ovaj stih sam pročitao iz jednog jedinog razloga, a to je da vidite da postoji i duhovni Egipat i da Božja Reč otkriva ono što se „u duhovnom smislu zove Egipat“.

Duhovni Egipat je zapravo doslovni Egipat, jer su duhovne stvari najdoslovnije od svega. Postoji, i oduvek je postojao, fizički Egipat tamo u severnoj Africi, kroz koji teče reka Nil. Ali, to nije doslovni Egipat. Doslovni Egipat je duhovni Egipat.

Vraćajući se sada na sinoćno proučavanje o oslobođenju (izbavljenju) Izraela iz Egipta, sledićemo ponovo njihov put od trenutka kad je pevana Mojsijeva pesma. Kada su po suvom prešli Crveno more između zidova od leda i stojeći na drugoj obali radovali se uništenju Egipćana, a koji su se udavili sledeći njihov put; oni su bili telesno tj. fizički oslobođeni od fizičkog Egipta. Međutim, postojao je i jedan dublji Egipat od ovog, od koga se još nisu oslobodili.

Poznato vam je korak po korak iz njihovog iskustva da su njihova srca bila u Egiptu. I kad god bi se dogodilo nešto što bi ih razočaralo, uzviknuli bi: Vratimo se u Egipat. Kad su stigli na granice Hanana, i kad je Gospod hteo da uđu, uzviknuli su: „Izaberimo sebi vođu i vratimo se u Egipat!“ Gde su im bila srca? U Egiptu. Prvo što je bilo u njihovim mislima uvek je bio Egipat.

Kad su stajali u podnožju Sinaja, nakon što su čuli Gospodnji glas, čekajući da se Mojsije vrati sa vrha gore sa Božjim zakonom, načinili su sebi idola i klanjali mu se. A kako je izgledao taj idol? Kao egipatsko tele. A onda, nakon što su čuli Gospodnji glas sa vrha Sinaja kako objavljuje reči svog zakona, i čuli trubljenje koje biva sve jače, i videli vrh gore zavijen u dim – posle svega toga, jasno vidite da im je Egipat bio toliko u srcima da su se radije okrenuli egipatskom idolopoklonstvu nego čekanju da se Mojsije vrati sa vrha Sinaja sa porukom od Boga. I kada su morali da se okrenu nazad od granica one zemlje i budu prisiljeni da lutaju pustinjom, možete videti da je to bilo zato što su se još uvek nalazili u tom egipatskom (duhovnom) ropstvu od koga se nisu oslobodili. Sećate se kako su, kad ih je Gospod svakodnevno hranio hlebom sa neba – anđeoskom hranom – bili tako daleko od Njega i tako potpuno obuzeti Egiptom, da su rekli: O da smo u Egiptu gde smo imali praziluka i luka crnog i belog!

Nije potrebno da vam navodim druge slučajeve. Ovo je sasvim dovoljno da vam skrenem pažnju na činjenicu da Izrael nije potpuno izišao iz Egipta dok je stajao na obali Crvenog mora i pevao Mojsijevu pesmu. Telom su izišli iz Egipta, ali su bili u egipatskom duhovnom ropstvu. Problem je bio u tome što nikad nisu izišli iz egipatskog (duhovnog) ropstva. Umrli su u egipatskom ropstvu. Kad je Gospod izgovorio svoj zakon na Sinaju, Mojsije im je rekao da je to bilo zato da ne bi grešili.

Čitajmo sada ponovo Jevrejima 11,25 (Čarnić): „I hteo je radije da strada zajedno sa narodom Božijim, nego da ima kratkotrajno uživanje greha“. Međutim, videli smo u našem drugom proučavanju da su grešna zadovoljstva (uživanja), o kojima je bilo reči, bila zadovoljstva Egipta. Pošto je Mojsije bio naslednik egipatskog prestola, sve egipatsko bogatstvo, sva slava Egipta i sva moć Egipta trebalo je da dođu u njegove ruke. Samo je trebalo da stupi na presto i da uživa u tome. **To su bila egipatska uživanja, ali izveštaj kaže da su to bila uživanja greha. Šta je onda egipatsko duhovno ropstvo? Šta je duhovni Egipat? Ropstvo greha ili robovanje grehu.**

Postoji još jedan način da dođemo do tog zaključka, jednim kratkim prikazom. Bog je pozvao Avrama, sećate se, iz Haldeje u zemlju koju će mu pokazati. On mu još nije dao tu zemlju. U zemlji u kojoj je bio vladala je glad pa je otišao dole u Egipat. Tu je Sara stekla egipatsku sluškinju po imenu Agara. Bog je Avramu obećao da će njegovog semena (potomstva) biti kao zvezda na nebu. Zbog neverstva se to obećanje nije ispunilo tako brzo kao što su očekivali, pa je Sara rekla Avramu: Bog mi nije dao poroda, obećanje se još nije ispunilo, evo moje egipatske sluškinje, uzmi je i na taj način Gospod će nam preko nje dati seme (potomstvo). Tako su uradili pa se rodio Ismailo. A onda je Gospod rekao Avramu da će Sara roditi dete, rodiće sina i treba da mu daju ime Isak. A Avram je na to rekao: „Neka živ bude Ismailo pred tobom!“

Ova egipatska sluškinja je bila robinja. I njen sin je bio sin robinje, dakle rob. Kad je Avram rekao: „Neka živ bude Ismailo pred tobom“, molio je da Bog Ismaila može uračunati (smatrati) obećanim semenom preko koga će doći izbavljenje i sloboda sinovima ljudskim i svojoj Božjoj deci. A da li je sloboda ikome mogla doći preko roba? Avram je bio slobodan. On mora biti otkupljen preko obećanog potomka. Ako bi njegov sin, pošto je rob, trebao biti prihvaćen kao obećano seme, sam Avram bi bio doveden u ropstvo, umesto da bude oslobođen od ropstva. I svi koji bi postali potčinjeni Ismailu, bi isto tako bili dovedeni u ropstvo. Ali, kakvo ropstvo? Ropstvo greha. A njegova majka je bila egipatska robinja. Pošto je Ismailo bio rob, bilo je to egipatsko ropstvo. Zar ne vidite onda da je u Avramovoj porodici postojalo egipatsko ropstvo – duhovni Egipat?

Otvorimo Galatima poslanicu pa ćemo jasno videti da Gospod ističe ovu činjenicu. Sećate se odlomka u Galatima 4,22-24 (Čarnić):

„Napisano je, naime, da je Avraam imao dva sina: jednoga od robinje, a drugoga od slobodne. Ali onaj od robinje rođen je na telesan način, a onaj od slobodne - na osnovu obećanja. Sve je to slikovito rečeno: ove dve žene - to su dva saveza (zaveta – Karadžić); jedan od Sinajske gore, koji rađa za robovanje, i to je Agara.“

Ovo, vidite, ukazuje direktno na Avramovu porodicu i na Agaru, Egipćanku. Taj savez, kaže, rađa za robovanje, a to je Agara. Agara u Avramovoj porodici predstavlja u alegoriji sinajski savez. Taj savez je rađao za robovanje. Agara je bila Egipćanka. Kakvo je onda ropstvo predstavljao sinajski savez? Egipatsko ropstvo. Ali, to je bilo duhovno ropstvo. Prema tome, postojao je duhovni Egipat. Čitajmo stihove 25 i 26 (SSP):

„A Agara predstavlja Sinajsku goru u Arabiji i odgovara današnjem Jerusalimu jer robuje zajedno sa svojom decom. Ali, onaj Jerusalim koji je na nebu, slobodan je - on je naša majka.“

Prema tome, kada je Avram rekao: „Neka živ bude Ismailo pred tobom!“ on je molio da rob bude prihvaćen kao obećano seme. Molio je da Bog, i sve čovečanstvo, i cela vasiona ode u egipatsko ropstvo, u duhovni Egipat. Egipat je simbol tame i simbol greha, kao što smo videli. Greh je sam po sebi tama. Prema tome, pošto Egipat predstavlja greh i tamu, jasno je da su greh i tama duhovni Egipat.

Gospod nikad nije mogao da prihvati roba kao obećano seme. Zato je Avramu odgovorio sledećim rečima:

„Zaista Sara, žena tvoja rodiće ti sina, i nadećeš mu ime Isak; i postaviću zavet (savez – hebrejski original) svoj s njim da bude zavet (savez) večan semenu njegovom nakon njega. A i za Ismaila uslišio sam te; evo blagoslovio sam ga, i daću mu porodicu veliku, i umnožiću ga veoma; i rodiće dvanaest knezova, i načiniću od njega velik narod. A zavet (savez) svoj učiniću s Isakom kad ti ga rodi Sara, do godine u ovo doba.“

Isak je bio obećano seme. Zamislite! Isak nije nikad bio u Egiptu. Sećate se toga. Vladala je glad u Egiptu i on je krenuo da ode tamo, ali Gospod mu je rekao: Ne idi u Egipat. Avram je bio u Egiptu. Sara je bila u Egiptu, Izrael je bio u Egiptu, ali Isak nikad nije bio u Egiptu. On je od početka bio dete obećanja, rođen od duha. Čitamo ponovo:

„Napisano je, naime, da je Avraam imao dva sina: jednoga od robinje, a drugoga od slobodne. Ali onaj od robinje rođen je na telesan način, a onaj od slobodne - na osnovu obećanja. Sve je to slikovito rečeno: ove dve žene - to su dva saveza; jedan od Sinajske gore, koji rađa za robovanje, i to je Agara. A Agara predstavlja Sinajsku goru u Arabiji i odgovara današnjem Jerusalimu jer robuje zajedno sa svojom decom. Ali, onaj Jerusalim koji je na nebu, slobodan je - on je naša majka. Jer, zapisano je: ‘Raduj se, nerotkinjo, ti koja ne rađaš. Kliči i viči, ti koja ne znaš za trudove. Jer, više dece ima usamljena nego ona koja ima muža’. A vi ste, braćo, kao Isaak, deca obećanja.“ (Gal. 4,22-28 – Čarnić-SSP)

Ko smo mi? „A ako ste Hristovi, onda ste Avraamovo potomstvo, naslednici po obećanju“ (stih 29 – SSP). Isak je bio Avramovo dete – dete obećanja. A kad mi postanemo Avramovo seme (potomstvo) verom u Hrista, oslobođeni ropstva greha – od duhovnog Egipta – mi smo kao Isak. A on nikad nije bio u Egiptu.

Kao što vidite, u Avramovoj porodici su bili egipatsko ropstvo i hrišćanska sloboda. Ismailo se rodio po telu i predstavljao je egipatsko ropstvo. Isak se rodio po Duhu i predstavljao je Božju decu verom Isusovom (posredstvom Isusove vere – *prim. izdavača*).

Josif se rodio i kao mlad je otišao da vidi svoju braću. Onda su se pojavili *Ismailci*, kupili Josifa i odveli ga u Egipat i tamo prodali. Posle je dom Jakovljevi otišao u Egipat i na kraju je oslobođen iz egipatskog ropstva. To je dovoljno da vidimo ceo njihov put, od poziva upućenog Avramu sve do vremena kad su stigli na granice obećane zemlje. **Kao što vidite postojao je duhovni kao i fizički Egipat. I kad je narod bio fizički oslobođen iz Egipta, postojao je dublji Egipat od koga su morali da budu oslobođeni da bi mogli biti Božja deca.**

Pročitacu odlomak koji sam sinoć pomenuo. Nalazi se u „Velikoj borbi“, sveska 4, str. 457 – veliki format:

„Istorija starog Izraela je najbolja ilustracija iskustava kroz koja su prošli adventisti. Bog je vodio svoj narod u adventnom pokretu kao što je vodio i Izraelce iz Egipta. U velikom razočarenju okušana je njihova vera kao što je okušana vera Jevreja kod Crvenog mora.“

Prema tome, u velikom razočarenju adventnog naroda gde su se u istoriji Izraela oni nalazili?
[Glasovi] Kod Crvenog mora.

Bog je želeo da Izrael u to vreme, kao što smo sinoć čitali, ode pravo u zemlju koju je On obećao Avramu – svome svetom prebivalištu, mestu koje je On načinio za sebe da u njemu prebiva, u svoje nasleđstvo, u svetinju koju su Njegove ruke podigle. I bilo je samo jedanaest dana putovanja od Egipta do te zemlje. Međutim, njima je trebalo četrdeset godina. I samo četvorica od onih koji su krenuli su ušli u nju.

[Glas] Četvorica, ili dvojica?

Četvorica. Zar niste znali da su bila četvorica? Tu su bili Halev i Isus Navin, i dva sveštenika, sinovi Aronovi – Eleazar i Itamar. Naravno, uvek se govorilo o dvojici – Halevu i Isusu Navinu – ali ušla su i dva sveštenika.

[Glas] Možda nisu imali ni dvadeset godina.

Da, imali su trideset, jer su bili pomazani za sveštenike. Prema tome, pri velikom razočarenju, adventni narod se nalazio upravo kod Crvenog mora.

„Da su se i dalje uzdali u Ruku koja ih je vodila u njihovom prošlom iskustvu, videli bi Božje spasenje. Da su svi koji su zajedno radili 1844. godine prihvatili poruku trećeg anđela i objavljivali je u sili Svetoga Duha, Gospod bi silno delovao sa njihovim naporima. Poplava svetlosti preplavila bi svet. Stanovnici zemlje bi bili opomenuti pre mnogo godina, delo bi bilo dovršeno, i Hristos bi došao da izbavi svoj narod.“

Kada?

[Glasovi] Pre mnogo godina.

Gde je onda ovaj narod bio od vremena razočarenja?

[Glasovi] U pustinji.

Kao Izrael nekada. A zašto je stari Izrael ostao u pustinji? Zbog neverstva. Nisu videli šta Gospod ima za njih. A razlog zašto nisu videli bio je taj što nisu verovali Bogu. Da su verovali Bogu, videli bi ono što (inače) nisu videli. I to je problem sa ovim narodom ovde. Mi nismo verovali ono što je rečeno drevnom Izraelu. To je bilo rečeno nama isto kao i njima. Isto jevanđelje propovedano je nama kao što je bilo propovedano i njima.

„Bojmo se, dakle, da se ko od vas, dok je još ostavljeno obećanje da se uđe u njegov mir, ne pokaže da je zakasnio. Jer i mi smo čuli radosnu vest kao i oni; ali im ne pomože reč koju su čuli, zato što nije bila spojena sa verom kod onih koji su je čuli. U mir, naime, ulazimo mi koji smo poverovali.“ (Jev. 4,1-3 – Čarnić)

Prema tome, ono što je njih sprečilo da uđu u zemlju isto je ono što nas sprečava. I kao što sam sinoć rekao, mi nemamo pravo da ovde obavljamo poslove jer ne bi trebalo da budemo na svetu. Kao što ni Izrael uopšte nije trebalo da bude u pustinji četrdeset godina, tako i mi ne bi trebalo da budemo ovde u ovoj pustinji. Poslušajte:

„Božja volja nije bila da Izrael luta četrdeset godina po pustinji; On je hteo da ga dovede pravo u hanansku zemlju i tamo ga nastani kao svoj sveti i srećni narod. Ali, mi vidimo ‘da nisu mogli da uđu zbog neverovanja (neverstva)’ [Jev. 3,19 – Čarnić]. Zbog svog neverstva i stalnog otpadanja izginuli su u pustinji, a drugi su podignuti da uđu u obećanu zemlju. Isto tako nije bila Božja volja da se ponovni Hristov dolazak toliko odugovlači i da njegov narod toliko godina ostane na ovome svetu punom greha i nevolja. Ali, neverstvo (neverovanje) ga je rastavilo od Boga. Kad su odbili da izvrše delo koje im je povereno, drugi su bili pozvani da propovedaju ovu poruku. Iz milosrđa prema svetu Hristos odlaže svoj dolazak, da bi grešnici imali priliku da čuju opomenu i da u Njemu nađu utočište pre nego što se bude izlio Božji gnev.“

Nije bila Božja volja da se tako dugo odlaže Hristov dolazak i da Njegov narod ostane tako dugo na ovom svetu greha i jada. Na žalost, mi smo za to odgovorni. Zar nije tako? Ko je za to odgovoran? **Zbog čega smo krivi? Zbog neverstva. A šta je u srcima (umovima – prim. izdavača) Izraela prouzrokovalo neverovanje? Egipat, Egipat, Egipat. Šta je onda bilo u srcima ovog (sada) naroda što je prouzrokovalo to neverstvo i okretanje leđa Bogu? Egipat, isto kao što je to Egipat učinio i u ono vreme. Radi se o duhovnom Egiptu – svetu, idolopoklonstvu, tami – koji je neverstvo. Reč „neverstvo“ sve obuhvata. Vi znate da je sama reč „Egipat“ simbol za tamu.**

Pogledajmo ponovo ovaj odlomak:

„Da su svi koji su zajedno radili 1844. godine prihvatili poruku trećeg anđela i objavljivali je u sili Svetog Duha, Gospod bi silno delovao sa njihovim naporima.“

Pošto je Gospod silno delovao sa njihovim naporima na početku Dela, šta je razlog za (kasniji) pad? Nedostatak Svetog Duha. Jedinu nedostatak je sila Svetog Duha. Jer to je ono što nam daje silu i to vrši silna dela. Da je Sveti Duh bio primljen, „poplava svetlosti preplavila bi svet“.

Tako je rečeno u Otkrivenju, u osamnaestom poglavlju: „I posle ovog videh drugog anđela gde silazi sa neba, koji imaše oblast veliku; i zemlja se zasvetli od slave njegove“. To je isto ono što je i ovde istaknuto. Šta zadržava tu poplavu svetlosti? Zar ova poplava svetlosti nije još od onog vremena čekala da se izlije na svet? Da. Šta ju je zadržalo posle 1844? Neverstvo. Nije li onda vreme da se oslobodimo iz egipatskog ropstva? Razmislite o tome! Poruka bi se objavila u sili Svetog Duha. Gospod bi delovao silno sa njihovim naporima. Poplava svetlosti preplavila bi svet. Još pre mnogo godina stanovništvo sveta bilo bi upozoreno, delo bi bilo završeno i Hristos bi došao da oslobodi (izbavi) svoj narod! Hajde da onda više ne odlažemo! **Zašto se ne bismo oslobodili iz Egipta i svega što se podrazumeva pod tom reči – duhovnog Egipta? Dopustimo Svetom Duhu da bude dat i da donese tu moćnu silu koja deluje na grešnike, da ta poplava svetlosti rasvetli svet, da bi svet bio upozoren, da bi Hristos mogao da dođe i da se oslobodimo (izbavimo) iz ovoga sveta greha i jada.**

Sada vidite kakva je situacija. Sve te godina nad nama je bila egipatska tama i ropstvo, isto kao što je bila nad Izraelom nakon što je prešao Crveno more i dok se nalazio u pustinji. Bog je odlučio da taj narod hrani i nebeskim hlebom – hlebom koji On može da odobri, hlebom koji im On može dati kako bi ih doveo u takvo stanje da ih može blagosloviti svakim duhovnim blagoslovom. Ali, oni čak i sada kažu: O, našoj duši se ogadio ovaj laki hleb. Vratimo se u Egipat gde možemo da imamo

praziluka i luka crnog i belog. Ako je to zdravstvena reforma, onda mi ona nije potrebna. Gde smo bili? Hoćemo li dopustiti Gospodu da nas hrani? Hoćemo li prihvatiti hranu koju Bog nudi? Ili ćemo težiti za prazilukom i lukom crnim i belim, i za egipatskim loncima mesa, pitanje je sad?

I vi ste se složili sada da je situacija takva, da je egipatsko ropstvo uzrok svemu tome i da je neverstvo (neverovanje) uzrok egipatskom ropstvu. Složili ste se i da ne treba da i dalje čekamo, kao što ne treba da čekaju ni drugi, na oslobođenje od egipatskog ropstva. Sad ćemo malo proučiti kako će se to oslobođenje ostvariti, a ključ oslobođenja je u rečima: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu.“ (Otk. 14,12)

Pogledajmo Božje zapovesti, pogledajmo ih za trenutak, u dvadesetom poglavlju Druge knjige Mojsijeve. Ako je potreban još neki dokaz da smo sada pod uticajem egipatskog ropstva, ovo će svakako biti krunski dokaz. Do nedavno ni vi ni ja nikad nismo videli primerak deset zapovesti, izdanih od strane adventista sedmog dana, u kome bi bilo svih deset zapovesti. Ja nisam, tek do nedavno. A govorili smo da držimo zapovesti. Propovedali smo drugima o zapovestima. Ukazivali smo na to kako je Rim promenio zapovesti i izostavio četvrtu, a podelio desetu, dok smo sve vreme sami, iz naših objavljenih primeraka zapovesti, ili onih koje smo kupili a koje je neko drugi izdao, sami izostavili deo zapovesti.

Bog je izgovorio svoj zakon sa neba. Da li je rekao više nego što pripada zapovestima? Da li je rekao previše? Da li je rekao više nego šta je trebalo? Ne. Jer je zakon bio savršen i kad je prestao da govori više nije bilo ništa da se doda. Dakle, pošto više ništa nije bilo dodato kad je prestao da govori, da li je počeo (da govori) pre nego što je trebao? Nije bilo ničega da se doda nakon što je prestao da govori; ali, da li je bilo nečeg pre nego što je počeo da govori i to direktno nama i za naše dobro? Drugim rečima, da li je rekao reč previše ili premalo? Ne, ne, ne!

Da vidimo onda šta je rekao. Evo: „Tada reče Bog sve ove reči govoreći: ... Nemoj imati drugih bogova uza me“. Da li tu počinje? Počinje li rečima: „Nemoj imati drugih bogova uza me“? Ne. Jeste li vi tu počeli? Vi znate da jeste. Dakle, kad tu Bog nije počeo, a vi i ja tu počinjemo, zar ne izostavljamo nešto što je On rekao, a što je bitno i što je za naše dobro? Pročitajmo! „Tada reče Bog sve ove reči govoreći: Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje misirske (egipatske), iz doma ropskog. Nemoj imati drugih bogova uza me.“

Zar ne vidite da smo izostavili upravo ono što ukazuje na oslobođenje (izbavljenje) iz egipatskog ropstva? A zašto smo to izostavili? O, zato što smo smatrali da smo već oslobođeni iz Egipta – i to je to. Smatrali smo da nikad nismo izvedeni iz Egipta – i sa našim neverstvom to je tako. Mislili smo: „Nikad nismo nikome robovali“ (Jovan 8,33). Ali, u suštini jesmo. Bili smo robovi sebi samima, sili greha – duhovnom Egiptu. Međutim, večeras postoji oslobođenje iz egipatskog ropstva i Bog poziva vas i mene na ovo oslobođenje iz egipatskog ropstva. On večeras kaže vama i meni, glasom koji grmi kao što je grmeo sa Sinaja, sa spasenjem Isusa Hrista u njemu: „Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje misirske, iz doma ropskog“. Hoćeš li da izađeš? Hoćeš li dopustiti da te On oslobodi (izbavi) iz Egipta? Iz doma ropskog? Ako ne želiš, zašto ne želiš?

Naši neprijatelji nam to prebacuju: O, ove zapovesti nisu za mene. Nikad nisam izveden iz Egipta. Neprijatelji Božjeg zakona, neprijatelji Božjega pasenja vam to bacaju u lice. To su rekli meni – svima nama – da taj zakon nije obavezan ni za koga osim za Jevreje, jer niko nije izveden iz egipatskog ropstva osim Jevreja. Oni kažu: O, ne treba da mi to propovedate. Ja nikad nisam izveden iz Egipta. To je stvarno istina, naravno, ali nije za pohvalu. Vi i ja treba da stojimo kao oni koji su oslobođeni iz egipatskog ropstva. Hvala Gospodu, ja sam izveden iz Egipta, a ti, moj jadni, nevoljni brate, ako ne budeš izveden iz Egipta, propašćeš u njegovoj pokvarenosti.

Naravno niko ne može da drži zapovesti Božije dok je u Egiptu. Oni nisu mogli. Bog ih je oslobodio iz Egipta da bi mogli da drže zakon. Biti u Egiptu znači biti u grehu, a niko ne može da drži Božji zakon u grehu. Jer greh je sam po sebi prestup zakona. Naravno, ni vi ne možete da držite zapovesti dok ste u Egiptu. Vi ne možete, ja ne mogu. Međutim, dopustimo Gospodu da nas oslobodi (izbavi) i onda možemo držati zapovesti. Ali, ne pre toga. Gospod je to dobro znao. Zato je, kad je hteo da faraon pusti sinove Izraelove da idu, rekao: „Pusti narod moj, da mi posluži“. Naravno, nisu mogli da služe Bogu u Egiptu. On je želeo da ih izbavi, ne samo telesno već i duhovno. A onda, kad im je dao svoj zakon da ga drže, prvo šta im je rekao jeste: „Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje misirske, iz doma ropskog“ da ga možete držati.

Uostalom, kakav je to zakon? To je duhovan zakon. „Jer znamo da je zakon duhovan“ (Rim. 7,14). O kom Egiptu se onda radi u prvom stihu zakona? O duhovnom Egiptu. „Zakon je duhovan.“ Prema tome, Egipat koji je pomenut u zakonu je duhovni Egipat, i to za tebe i mene znači oslobođenje iz duhovnog Egipta, a to je izbavljenje od robovanja grehu.

S. H. Lane: Misliš da kažeš da su već neko vreme bili duhovno izašli iz Egipta?

Teško je to reći. Naravno, Mojsije je izašao za stalno; Halev je izašao za stalno; Isus Navin je izašao za stalno.

E. J. Waggoner: Sedamdeset starešina je videlo Boga.

Da, videli su Boga. Ipak, teško je reći da je narod izašao iz Egipta. Mojsije je izašao za stalno. Čak i dok je fizički bio u Egiptu, duhovno je bio izašao iz njega. Halev i Isus Navin su uvek duhovno bili izvan Egipta. **U pobedničkoj pesmi kod Crvenog mora cela zajednica je, mislim, izašla duhovno iz Egipta, samo da su nastavili da se toga čvrsto drže.** Kao što je Gospod rekao: „O da je moj narod slušao moj glas i hodio po mojim zakonima, ja bih brzo pokorio njihove neprijatelje“. **Međutim, kad se njihova vera našla na ispitu, na prvom koraku koji su učinili, kad su bili kod Merive gde je bila gorka voda, oni su odbacili svoju veru i poželeli da se vrate u Egipat. Kad mi doživimo neko gorko iskustvo, hoćemo li ga uzeti kao dokaz da nas je Gospod zaboravio? Ne. Hvala Gospodu da je to gorko iskustvo za naše dobro, a Bog je u stanju da gorko pretvori u slatko.**

[Glas] Oprosti, brate Jones, ali evo jednog stiha – dvadeset sedmog u jedanaestom poglavlju Jevrejima poslanice – koji pokazuje da se Mojsije odvratio od Egipta dok se nalazi u Egiptu.

Svakako. Dok je telesno bio u Egiptu, duhovno je bio izvan Egipta.

E. J. Waggoner: Gospodnji otkupljeni će doći pevajući na Sion.

Da, i da su nastavili pevati Mojsijevu pesmu, u veri kojom su je onda pevali, oni bi pevajući ušli *u zemlju*. I Bog to želi da imamo na umu. On želi da svoja srca (um, misli) stavimo u tu dobru zemlju. A onda, kad su nam srca tamo, tamo će biti i težnja našeg života. Onda Gospod može ubrzo da ispuni naš život radošću te blagoslovene zemlje. A to je Bog s nama.

Vi i sada dobro znate, umesto da srce bude tamo na onoj zemlji, ono je ovde na ovoj zemlji. Za neke u našem narodu izgleda kao izdaja tražiti da se odvoje od ove zemlje. Tražiti od nekih da se odvoje od ove zemlje, da napuste položaje i politiku na ovoj zemlji i pređu u onu drugu, to im izgleda kao prevara. *Ovaj narod je u Egiptu, ali Bog ga je pozvao da izađe iz Egipta, da svoja srca upravi prema boljoj zemlji, da svoja osećanja usmeri tamo i radi za tu zemlju svom snagom svoga bića, tako da potoci radosti i slave poteku iz te zemlje u njihova srca. Tako da sav svet i cela vasiona sazna da je njihov Bog – Bog istine. Kad to bude učinjeno, neće dugo trebati da se delo dovrši i Gospod dođe.*

Kad su sinovi Izraelovi bili kod Crvenog mora, Božja sila koja se ispoljila toliko je zapanjila narode, da kad su uhode ušle u tu zemlju, Rava je rekla: Strah od vas došao je na sve u ovoj zemlji, jer smo čuli šta je Gospod učinio za vas, i srce u narodu se rastopilo. I to je bilo tačno. Još jedna misao u vezi sa duhovnim Egiptom: Za Isusa je napisano: „Iz Egipta pozvah sina svoga“ (Mat. 2,15 – Čarnić). Zašto je to napisano za Isusa? Zašto je Isus otišao u Egipat? Zašto su ga odneli u Egipat? Mogao je da izbegne pokolj dece pobijene u Vitlejemu da je otišao samo malo dalje od tog mesta i nije morao da ide tako daleko (u Egipat). Nisu sva deca u Palestini pobijena kad je Irod izdao zapovest. Samo ona u Vitlejemu i njegovoj okolini. Vitlejem je bio samo desetak kilometara udaljen od Jerusalima, a deca u Jersalimu nisu bila pobijena. Tako je Isus mogao da to izbegne da su ga odneli dvadeset ili trideset kilometara dalje.

Zašto je onda odnesen u Egipat? Da bi se moglo ispuniti što je bila napisano: „Iz Misira dozvah Sina svog“. On je bio mi, vi i ja. On je bio mi; i kao što je Bog sreo svoj narod u Egiptu i izveo ga, tako je naš Spasitelj došao ovde gde smo mi, i bio kao mi, i bio pozvan iz Egipta; time je pokazao da koji god žele da budu nalik Njemu, moraju isto tako da iziđu iz Egipta. On je bio Sin Božji, i bio je pozvan iz Egipta; time je pokazao da svi koji žele da budu sinovi Božji moraju takođe da iziđu iz Egipta, jer je za sve pisano kao za Njega: „Iz Egipta pozvah sina svog“. Jesi li sin Božji? „Iz Egipta pozvah sina svoga.“

Malopre smo videli da moramo izaći iz Egipta da bi smo mogli da držimo Božje zapovesti. Sada vidimo da moramo izaći iz Egipta da bi smo mogli da sledimo Isusa. Držanje Božjih zapovesti zahteva da izađemo iz Egipta. Vera u Isusa takođe zahteva da izađemo iz Egipta. A oboje je iskazano u Otkrivenju 14,12: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu“.

Tako od početka do kraja vidite da postoji duhovni Egipat i da je ceo plan spasenja jednostavno oslobođenje iz egipatskog ropstva Božjom silom. To znači biti pozvan iz Egipta u slavnu slobodu sinova Božjih. Hoćemo li onda izaći iz Egipta da možemo služiti Gospodu? Hoćemo li tako učiniti da možemo istinski držati Božje zapovesti i veru Isusovu? Šta ćemo učiniti? Hoćemo li sa ove konferencije otići u Egipat? Hoćemo li ostati na ovoj konferenciji i ostati u Egiptu? Zar ne bi trebalo da se potpuno oslobodimo od Egipta i svega što ta reč podrazumeva?

OSLOBOĐENJE (izbavljenje) JE ZA NAS BESPLATNO I ONO NAM VEĆ JE DATO. Neka se onda otvori svako srce i svaka duša okrene Bogu, i traži Ga priznavanjem greha, da se oslobodimo iz tame. I da se tako pre završetka ove konferencije izbavimo u slavnu svetlost i slobodu sinova Božjih, jer: „Iz Egipta pozvah sina svoga“. On to čeka. Hoćemo li Ga pustiti da čeka? I kad to dođe, kad se ispune ove reči, poruka trećeg anđela biće objavljena u sili Svetoga Duha. Gospod će silno delovati sa našim naporima i poplava svetlosti će obasjati ovaj svet. Stanovnici sveta biće uskoro opomenuti, završno delo će se obaviti i Hristos će doći da oslobodi svoj narod. *O, mislim da smo bliže vremenu da nas Bog oslobodi više nego što smo ikada i sanjali. Božje oslobođenje (izbavljenje) je tako blizu. Hoćemo li ući u tu zemlju? Izrael je propustio da to učini zato što nije verovao. U tim obećanjima nisu videli ništa čudesno. Ova obećanja važe i za nas sada. Ona treba da vama i meni budu tako stvarna kao što su bila njemu (Mojsiju) kad ih je dao Izraelu, a kojima obećanja nisu bila stvarna.*

Znate da je napisano:

„I videh kao stakleno more smešano s ognjem, i one što pobeđiše zver i ikonu njenu, i žig njen, i broj imena njenog, gde stoje na moru staklenom i imaju gusle Božije; i pevahu pesmu Mojsija, sluge Božijeg.“ (Otk. 15,2)

O, ta pesma Mojsijeva, sluge Božjeg, bila je pesma oslobođenja iz egipatskog ropstva. A oni koji su pobedili zver i njeno ime i ikonu njenu i broj imena njenog – odakle su oslobođeni? Oslobođeni su iz egipatskog ropstva kao i Mojsije. Oni pevaju Mojsijevu pesmu, jer su i oni izbavljeni iz egipatskog ropstva. Biblija je puna toga. Duhovno smo bili u Egiptu. O, neka nas Bog izbavi iz njega! Onda ćemo pevati ovu pesmu Gospodu:

„Pevaću Gospodu, jer se slavno proslavi; konje i konjanike baci u more. Sila je moja i pesma moja Gospod, koji me izbavi; On je Bog moj, i ja ću mu pripremiti prebivalište.“ (2. Moj. 15,1 – eng. prevod KJV)

Hoćeš li? Hoćeš li? Useliću se u njih, i živeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod.

„Zato iziđite između njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se do nečistote, i ja ću vas primiti, i biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj.“ (2. Kor. 6,17)

Ali: „Iz Egipta pozvah sina svoga“.

„[On je] Bog oca mog, i uzvišavaću Ga. Gospod je velik ratnik; ime mu je Gospod. Kola Faraonova i vojsku njegovu vrže u more; izbrane vojvode njegove utopiše se u crvenom moru. Bezdani ih pokriše; padoše u dubinu kao kamen. Desnica Tvoja, Gospode, proslavi se u sili; desnica Tvoja, Gospode, satire neprijatelja. I mnoštvom veličanstva svog oborio si one koji ustaše na te; pustio si gnev svoj, i proždre ih kao slamu. Od daha nozdrva Tvojih sabra se voda; stade u gomilu voda koja teče; stisnuše se vali usred mora. Neprijatelj reče: Teraću, stignuću, deliću plen; nasitiće ih se duša moja, izvući ću mač svoj, istrebiće ih ruka moja. Ti dunu vetrom svojim, i more ih pokri, i utonuše kao olovo u dubokoj vodi. Ko je kao Ti među silnima. Gospode? Ko je kao Ti slavan u svetosti, strašan u hvali, i da čini čudesa? Ti pruži desnicu svoju, i proždre ih zemlja. Vodiš milošću svojom narod, koji si iskupio.“ (2. Moj. 15,3-13)

Tako stoji: „Vodio si svoj narod koji si iskupio“. Je li te oslobodio (izbavio)? Oslobodio od čega? Oslobodio od greha. A greh je duhovni Egipat.

„Vodiš krepošću svojom u stan svetosti svoje. [Neka to učini!] Čuće narodi, i zadrhtaće.“ (stihovi 13 i 14)

Došlo je vreme da pevamo Mojsijevu pesmu. Hoćemo li je zapevati? Ali, nećemo je pevati u Egiptu. Ne možete da je pevate ako ste u Egiptu. Možete je pevati tek kad ste oslobođeni iz Egipta.

„Čuće narodi, i zadrhtaće; muka će spopasti one koji žive u zemlji filistejskoj (Palestini). Tada će se prepasti starešine edomske, junake moavske spopašće drhat, uplašiće se svi koji žive u hananskoj. Spopašće ih strah i trepet; od veličine ruke Tvoje zamuknuće kao kamen, dokle ne prođe narod Tvoj, Gospode, dokle ne prođe narod koji si zadobio. Odvešćeš ih.“ (stihovi 14-17)

Koga će uvesti? Šta kažete? Koga će Gospod uvesti u svoj stan? Vas? Jeste li izašli iz Egipta? „Iz Egipta pozvah sina svoga.“ „Posadićeš ih na gori nasledstva svoga, na mestu koje si sebi za stan spremio, Gospode, u svetinji, Gospode, koju su Tvoje ruke utvrdile“ (stih 17). Onda ćemo prebivati sa Gospodom i tako ćemo zauvek biti sa Gospodom.

„U svetinji, Gospode, koju su Tvoje ruke utvrdile. Gospod će carovati dovek. Jer udoše konji Faraonovi s kolima njegovim i s konjicima njegovim u more, i Gospod povrati na njih vodu morsku; a sinovi Izrailjevi predoše suvim posred mora. I Marija proročica, sestra Aronova, uze bubanj u ruku svoju; a za njom izidoše sve žene s bubnjevima i sviralama. I otpevaše im Marija: Pevajte Gospodu, jer se slavno proslavi; konja i konjika vrže u more.“ (stihovi 17-21)

„Iz Egipta dozvah te“, rekao je Gospod i iz Egipta smo izašli. A sada kaže: Ja sam vaš Bog, a vi ste moj narod. „Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje misirske, iz doma ropskog“. I: „Iz Egipta pozvah sina svoga.“ To je ono na šta se danas misli kad piše: Ovde su oni, ovde su oni, „ovde [su oni] koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu“.

Verništvo peva:

Otkupljen! Kako to rado objavljujem!
Otkupljen krvlju Jagnjeta;
Otkupljen njegovom beskrajnom milošću,
Njegovo dete, zauvek jesam.

9. IZRAELOV OTPAD – 5. POUKA

(Nedelja večer, 7. mart 1897)

U proučavanju prošle večeri rekao sam da do nedavno nikad nisam video da su adventisti sedmog dana izdali deset zapovesti izvan Svetog pisma, onako kako ih je Bog izgovorio. Drago mi je što je došlo vreme da adventisti sedmog dana imaju primerak Božjeg zakona kao što ga je Bog dao. Drago mi je da je brat Howe izdao primerke Božjeg zakona *kakvog ga je Bog dao*. Kad idemo pred ljude, ne dozvolimo više da nas optužuju kao druge, da izostavljamo deo Božjeg zakona.

Jasno vidite da je čovek, koji je prvi izdao štampani primerak Božjeg zakona kojim se gotovo svi služe, bio Egipćanin. Zapovest glasi: „Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje misirske, iz doma ropskog“. Ali, on je rekao: To se mene ne tiče, niti ikoga ko danas živi, jer mi nikad nismo bili izvedeni iz Egipta. To je važno samo za Jevreje. Zato je to izostavio i štampao samo ostatak zakona. Tako je svetu predstavio osakaćeni primerak zakona koji je dao sam Gospod. Na taj način je učinio da izgleda da je jedini dokument koji je Gospod izgovorio sa neba počeo bez pominjanja ko je njegov autor, bez Njegovog predstavljanja, nego samo grubo i neodređeno: „Nemoj imati drugih bogova uz mene“. Odmah je moglo da se pojavi pitanje: Ko si ti zapravo? Ko to govori? Ako se zakon uzme onako kao što je i dat, Bog kaže ko govori: „Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje misirske (egipatske), iz doma ropskog“. Eto, to je onaj ko govori: Nemoj imati drugih bogova uz mene, „koji sam jedini sposoban da te izvedem iz egipatskog ropstva“.

Druga misao je ovde podjednako važna: Kad su štampali zakon bez uvoda koji je sam Gospod izgovorio, kao što je obično na plakatima ili kartama, našli su za potrebno da u naslov stave reči „Božji zakon“. To pokazuje da su ljudi shvatili potrebu da treba da postoji neka vrsta potvrde o tome čiji je to zakon i ko izgovara ove zapovesti. I kad su videli tu potrebu, ljudi su kao naslov Božjeg zakona stavili *svoju* potvrdu da je to Božji zakon.

Međutim, da su samo štampali zakon onakvog kakvog ga je Gospod dao, onda bi imali Gospodnju potvrdu da je to Božji zakon i da On lično izgovara ove zapovesti. On kaže: „Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje misirske, iz doma ropskog. Nemoj imati drugih bogova uza me“ i tako dalje. Pa kada ljudi već mogu da imaju Gospodnju potvrdu da je to Njegov zakon, onda nema ni potrebe za nekom ljudskom potvrdom da je to Božji zakon.

Zar Božja potvrda da je to Njegov zakon nije bolja od potvrde bilo kog čoveka, ili svih ljudi zajedno? I kad ljudi izostavljaju Gospodnju potvrdu da je to Njegov zakon, i stavljaju tamo svoju potvrdu, zar to nije najjasniji dokaz da se ljudi stavljaju na Božje mesto? O, uklonimo ovaj samovoljni, nespretni posao i prihvatimo sveti zakon onakvog kakvog ga je sveti Autor izgovorio i napisao. „Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje misirske, iz doma ropskog.“ Amin. I neka bude tako.

Imajući sve što je Gospod izgovorio, Božji zakon onda svetu predstavlja Otkupitelja i Stvoritelja. On govori svim ljudima ko je Autor tog zakona, da je Onaj koji poziva čoveka da ga poštuje ujedno i Otkupitelj i Stvoritelj. To se vidi iz samog zakona. A kad izostavljaju deo koji pokazuje Otkupitelja, nije čudo da su voljni i spremni da izostave deo koji otkriva Stvoritelja čoveka. Sotona je uvek želeo da se otarasi tog zakona i da od ljudi sakrije njegovu važnost. Počeo je time što je izostavio Otkupitelja, a sada završava time što je izostavio Stvoritelja. Međutim, Gospod želi da znamo da je On taj koji nas je oslobodio (izbavio) iz Egipta, tako da budemo u stanju da vidimo i Otkupitelja i Stvoritelja u zakonu koji je dao čoveku.

Još nešto. Kada vi i ja možemo da vidimo, i vidimo da Izrael idući u zemlju koju im je Gospod namenio uopšte nije ni ušao u nju, već su svi zajedno to propustili, onda možemo shvatiti koliko je i za Mojsija bilo razočaravajuće da ne ode tamo. Kada nekima izgleda da je Izrael ušao u zemlju koju im je Gospod pripremio, i da je to bilo tačno gde je Gospod želeo da ih povede, a zatim vide da je Mojsije umro i bio uzet na nebo, onda kažu da je Mojsije ipak bolje prošao i da nije predstavljalo neko naročito razočaranje što ga je sa zemlje uzeo na nebo.

Ali, kada razumemo da ga je Gospod želeo uzeti u svoj sveti stan, na mesto koje je sebi pripremio za prebivanje, u svetinju koju su Njegove ruke oblikovale, onda vidimo da je i za Mojsija bilo veliko razočarenje da umre i ode na nebo, a da ne uđe u tu zemlju; jer je mogao videti da je to bio i njegov greh koji je imao uticaja na to što su Izraelci za određeno vreme bili uskraćeni blagoslova obećane zemlje; jer je mogao da vidi da je Izrael propustio da dobije ono što mu je Gospod pripremio; jer je video tu slavnu zemlju sa vrha gore Navav, i bio prisiljen da razmišlja o dugim vekovima lutanja, otpada i nevolja kroz koja će Božje delo i Njegov narod morati da prođu, pa kada je shvatio da je čak i on malo doprineo tom dugom lutanju – onda je lako videti koliko je veliko i bolno bilo njegovo razočarenje što nije mogao da uđe u tu zemlju, a da ne umre – iako je iz groba uzet na nebo.

Još jedan tekst, ako je bilo kome potrebno da shvati činjenicu da Izrael nije izašao iz Egipta dokle god se nalazio u pustinji, nalazimo u knjizi Isusa Navina. Vi se sećate tog teksta – nakon što su prešli Jordan, trebalo je da se obrežu – i piše: „Danas skidoh s vas sramotu misirsku“. Kao što vidite, ovaj narod koji je otišao iz Egipta, nikad nije napustio Egipat dok nisu prešli Jordan: tek tada je sa njega skinuta sramota egipatska. Tek tada su svi bili obraćeni. Ceo narod je verom prešao preko Jordana. To je bio narod koji je verovao Bogu, i nije bilo nijednog glasa protivljenja, nijedne misli sumnje – tek sada su izašli iz Egipta. Tako vidite da je savršeno jasno da je duhovni Egipat zapravo doslovni Egipat iz Biblije.

Sada se okrećemo tekstu za večeras. Nalazimo ga u 4. Mojsijevoj 23,9. Počinjem da čitam od sedmog stiha. Ovde Valam proriče za Valaka, moavskog cara.

„Onda je otvorio svoju priču i rekao: „Iz Arama dovede me Valak, car moavski s planine istočne, govoreći: Hodi, prokuni mi Jakova, hodi, naruži Izraela. Jer svrh stena vidim ga, i s humova gledam ga. GLE, OVAJ ĆE NAROD NASTAVATI SAM, I S DRUGIM NARODIMA NEĆE SE POMEŠATI.“

Ovaj tekst je večeras upućen nama. Ovo je sadašnja istina. Ovo je bila Božja volja za Njegov narod kada se našao na granici zemlje u koju je želeo da ih uvede onda kad ih je pozvao da izađu iz Egipta. Oni su lutali po pustinji četrdeset godina i sada su došli na granicu te zemlje. I to je Njegova volja za njih, *da nastavaju sami i da se ne mešaju s drugim narodima*.

Osnovni razlog za to, ili bolje rečeno jedan od razloga, naći ćete ako otvorite sedmo poglavlje Dela apostolskih. Tog dana govorio je Stefan i rekao da je Gospod izveo narod iz Egipta iz zemlje ropske čudima i znacima, a u 37. i 38. stihu imate ove reči; poseban tekst je u 38. stihu:

„To je onaj Mojsije koji je rekao Izraelcima: ‘Bog će vam između vaše braće podići proroka kao što sam ja’. To je onaj što beše *u crkvi* u pustinji.“ (kombinacija prevoda SSP-Karadžić)

Šta je onda bio Izrael u pustinji? Crkva. Što je onda trebalo da budu kad su prešli reku i ušli u zemlju? Crkva. **Šta to govori osim da treba da postoji odvojenost crkve i države? Isto onako kao što je izveo Avrama iz one zemlje, Gospod je učio svet o razdvajanju crkve i države. I kao što je pokazao Avramu, odvajanje crkve i države mora da započne u srcu pojedinca.**

Ako se u svom srcu nisam odvojio od države, onda će postojati zajednica crkve i države gde god se nalazio. I na taj način, iako nemam nikakav položaj u državi, niti tražim bilo kakav položaj, biću političar u crkvi. Nastojacu da me u njoj biraju za neki položaj i tu ću povlačiti konce. Prema tome, ako se neko nije u srcu odvojio od države, a pripada crkvi, bolje bi bilo da učestvuje u svetovnoj politici nego da bude političar ovde i da svoju politiku uvodi u crkvu.

Dakle, kad je Gospod pozvao Avrama, prvo od svega što je rekao je: „*Idi iz zemlje svoje*“. A pošto se Avram sada namnožio i postao crkva, i ta crkva treba da preuzme posebnu službu od Gospoda pred narodima, On izjavljuje da ta crkva ne treba da se meša s narodima, već da živi sama. Možete videti da je Gospod želeo da se Njegov narod drži toga, jer je znao kakvi su okolni narodi, i znao je kako su ti narodi došli u takvo stanje. Želeo je da Crkva živi sama, da nema vladara osim Njega, ni zakona osim Njegovog zakona, ni nikakvo zakonodavstvo osim Gospodnje reči, nikakve vladavine osim Gospodnje.

Kad ih je uveo u tu zemlju, Bog je nameravao da bude glava Crkvi. Isus Hristos je bio glava Crkvi, naravno, kao što je to i sada. *Poznato vam je iz naših proučavanja kako je narod prešao u carstvo, u monarhiju, i tako dalje. To se dogodilo kada su se odvojili od Njega, kad nisu priznavali Boga kao svog jedinog Vladara, a Njegov zakon kao jedini zakon. Postali su idolopoklonici i tako izgubili Božju vladavinu nad sobom i moć Njegovog zakona nad njima. Pošto su se odvojili od Boga, trebala im je vlast da zadovolji ambicije onih koji su hteli da vladaju nad svojim bližnjima i da ih zaštiti od njih samih u njihovoj okrutnosti, jer su se odvojili od Boga.*

Međutim, Bog je za sebe odvojio Izrael od svih naroda i vlasti. Gospod je počeo sa Izraelom isto kao što je počeo sa Avramom – njihovim odvajanjem od careva i vladara oko njih, odvajanjem od zemaljskih vlasti svih vrsta. Želeo je da Njegov narod živi sam, i da se ne meša ni sa jednim narodom, tako da kad ih narodi posmatraju mogu da vide da Izrael ne mogu smatrati samo kao jednim od njih.

Hteo je da Izrael pred svetom stoji upečatljivo – i to bi ih učinilo drugačijim od svih drugih naroda – tako da bi svi narodi gledajući njih rekli: Ovo je nešto posebno. To nije vrsta vladavine kao što je naša. Oni nemaju cara. Čini se da svako od njih živi bez vladara. Onda bi počeli da se zbog toga raspituju. Rekli bi: Zašto je to tako? Kako možete da živite bez svega toga: bez cara i vojske, i poreza i svega onoga što mi moramo da trpimo? A odgovor bi bio: Zato što je Bog naš car. Nisu ni blizu potrebni takvi troškovi Njegove vladavine kao što su vaši, jer nemamo takvih problema kao vi. Da, nemamo poreze i On je tako dobar da Mu rado dajemo sve šta imamo, da bismo podržali i širili blagoslove Njegove vladavine i izvan naše zemlje.

I kad bi to Njegov narod rekao neznabošcima, oni bi kazali: Ovaj narod je svakako mudar i razuman. Koji veliki narod ima pravedne uredbe i zakone kao što je sav ovaj zakon? Jer koji je veliki narod kome je Gospod blizu kao što je Gospod Bog naš kada Ga god prizovemo? To je bila Božja namera. I On je rekao: Izrael će „nastavati sam, i s drugim narodima neće se pomešati“. Želeo je da sve pouči o odvojenosti crkve i države, ne samo u crkvi, već među narodima, ne samo kad je reč o zemljama nego i o samoj crkvi.

Pogledajte to u Pismu i videćete da je tako. Peta Mojsijeva 4. Nekoliko stihova daju celinu onoga što sam samo kratko opisao. Čitamo od prvog do osmog stiha:

„A sada, Izrailju, čuj uredbe moje i zakone, koje vas učim da tvorite, da biste poživeli i ušli u zemlju koju vam daje Gospod Bog otaca vaših i da biste je nasledili. Ništa ne dodajte k reči koju vam ja zapovedam, niti oduzmite od nje, da biste sačuvali zapovesti Gospoda Boga svog koje vam ja zapovedam. Oči su vaše videle šta učini Gospod s Velfegorom; jer svakog čoveka koji pođe za Velfegorom istrebi Gospod Bog tvoj između tebe. A vi koji se držaste Gospoda Boga svog, vi ste svi živi danas. Gle, učio sam vas uredbama i zakonima, kao što mi zapovedi Gospod Bog moj, da biste tako tvorili u zemlji koju idete da je nasledite. Držite dakle i izvršujte ih, jer je to mudrost vaša i razum vaš pred narodima, koji će kad čuju sve ove uredbe reći: Samo je ovaj veliki narod mudar i razuman. Jer koji je veliki narod kome je Gospod blizu kao što je Gospod Bog naš kad Ga god zazovemo (prizovemo)? I koji je narod veliki koji ima uredbe i zakone pravedne kao što je sav ovaj zakon koji iznosim danas pred vas?“

Da li je onda bilo potrebe za stvaranjem bilo kakvog zakona ili zakonodavstva u Izraelu? „Ništa ne dodajte k reči koju vam ja zapovedam, niti oduzmite od nje.“ Upravo tako je trebalo da postupaju. Njihovo zakonodavstvo je bilo oformljeno i savršeno. I dokle god su ga imali, nije im bilo potrebno drugo. Međutim, čim se pojavila potreba za drugim, to je bio dokaz da su napustili Boga.

Dokle god im je bilo potrebno bilo kakvo drugo zakonodavstvo, njima samima, u njihovoj sredini, to je bio dokaz da su napustili Boga, jer im Njegov zakon kao i Njegova vladavina više nisu bili dovoljni. To je potpuno isto kao i kod svih ostalih neznabožaca. Tako je kod svih naroda. Tako su oni postali neznabošci. I vi znate da je Izrael krenuo istim putem. Napustili su Boga i prešli na idolopoklonstvo, a onda rekli: Moramo imati cara tako da možemo biti kao svi narodi. Ali, ne zaboravite da su morali da odbace Boga pre nego što su mogli da imaju cara. A u odbacivanju Boga, da bi mogli da budu kao ostali narodi, kao neznabošci – to i jeste doslovna misao – u odbacivanju Boga da bi mogli da budu kao drugi narodi, oni su postali kao narodi koji su odbacili Boga. Vama je to poznato iz istorije.

Prema tome, savršeno je jasno da nije Božja volja, da nije u interesu Njegovog naroda, da budu kao ostali narodi. Nije Božja volja i nije dobro za narod, da ima neku vrstu vlasti kao narodi oko njih. Vi znate da se ti narodi nisu pojavili zato što slede Boga, nego zbog otpada. Iz svega toga savršeno je jasno da Bog nije nameravao da Njegov narod postavi svoju vlast (načinjenu) od ljudi između njih samih.

Nije bila Gospodnja namera da postave vlast kao narodi oko njih. Kad On kaže: „Ništa ne dodajte k reči koju vam ja zapovedam, niti oduzimajte od nje“, onda vidite da ih je time sprečio u stvaranju bilo kog zakona, bilo kog zakonodavstva, i tako im zabranio da ne uspostavljaju nikakvu vlast u svojoj sredini.

Iz ovoga je savršeno jasno da je, kad su osetili potrebu za uspostavljanjem nekakve vladavine među sobom, u kojoj mora da imaju druge zakone i pravila osim Božjih, to samo po sebi bilo dokaz da su napustili Boga; da su otišli od Njega; da im Njegova vladavina nije bila dovoljna; da ih Njegova sila nije održavala pa su morali da stvore i uspostave neki oblik svoje vlasti kako bi se zaštitili od sebe samih.

Iz toga vidite da nije bila Gospodnja volja da Njegov narod, koji je *trebalo da živi sam*, ima svoju vlast koju će izabrati od ljudi između sebe. **Nije bila Njegova volja da žive među narodima i imaju vlast kao ostali narodi, jer kad krenu da stvaraju vlast od svojih ljudi koji će njima**

upravljati, ona će biti kao vlasti svih ostalih naroda jer su svi oni bili ljudi, a sve čovečanstvo je isto. Pa kad je Izrael krenuo da postavi one koji će da vladaju nad njima, to je bilo isto kao kod naroda oko njih, i nije mogla da bude ništa drugačije. Bila je to *neznabožačka* vlast. I uvek će biti *neznabožačka*, kad god se tako nešto pokuša.

„Ništa ne dodajte k reči koju vam ja zapovedam, niti oduzmite od nje, da biste sačuvali zapovesti Gospoda Boga svog koje vam ja zapovedam.“ **Bog želi da Njegove zapovesti, Njegov zakon, Njegova vladavina budu dovoljni za Njegov narod. I oni *jesu* dovoljni za Njegov narod. Tu nema dileme. Oni će uvek biti dovoljni za Njegov narod. Ali, nisu dovoljni za one koji ih nemaju. Nisu dovoljni za one koji se odvajaju od Boga i Njegovog zakona i vladavine. Njegova vladavina im nije dovoljna zato što je nemaju. I onda kad stvore svoju, ona je ista kao kod *neznabožaca*.**

„Oči su vaše videle šta učini Gospod s Velfegorom; jer svakog čoveka koji pođe za Velfegorom istrebi Gospod Bog tvoj između tebe. A vi koji se držaste Gospoda Boga svog, vi ste svi živi danas. Gle, učio sam vas uredbama i zakonima, kao što mi zapovedi Gospod Bog moj, da biste tako tvorili u zemlji koju idete da je nasledite. Držite dakle i izvršujte ih, jer je to mudrost vaša i razum vaš pred narodima.“

„Jer je to mudrost vaša i razum vaš pred narodima.“ Ne samo u mojim očima, već ih izvršujte pa će svi *narodi*, *neznabošci*, reći da ste mudri. *Narodi*, *neznabošci*, reći će da ste razumni.

„Gle, učio sam vas uredbama i zakonima, kao što mi zapovedi Gospod Bog moj, da biste tako tvorili u zemlji koju idete da je nasledite. Držite dakle i izvršujte ih, jer je to mudrost vaša i razum vaš pred narodima, koji će kad čuju sve ove uredbе reći: Samo je ovaj veliki narod mudar i razuman. Jer koji je veliki narod kome je Gospod blizu kao što je Gospod Bog naš kad Ga god zazovemo? I koji je narod veliki koji ima uredbе i zakone pravedne kao što je sav ovaj zakon koji iznosim danas pred vas? Samo pazi na se i dobro čuvaj dušu svoju, da ne zaboraviš one stvari koje su videle oči tvoje, i da ne iziđu iz srca tvog dokle si god živ; nego da ih obznaniš sinovima svojim i sinovima sinova svojih. Onaj dan kad stajaste pred Gospodom Bogom svojim kod Horiva.“

Ne zaboravite šta ste videli i čuli, a svakako nemojte zaboraviti ni ono što ste čuli dok ste tog dana bili kod Horiva. Šta su oni čuli? Božji zakon. Tog dana čuli su Božje zapovesti i veru Isusovu. Glas sa neba koji je objavio otkupljenje i stvaranje, da ljudi ne bi grešili. Međutim, Izrael je zaboravio Boga i prešao na idolopoklonstvo, i rekao: Daj nam cara, daj nam cara kao kod svih naroda. Ali u ono vreme, dok se još nisu opoganili, Gospod im je rekao:

„O kad bi narod moj slušao mene, i sinovi Izrailjevi hodili putevima mojim! Brzo bih pokorio neprijatelje njihove, i na protivnike njihove digao bih ruku svoju; koji mrze na Gospoda, bili bi im pokorni, i dobri dani njihovi bili bi dovekа; najboljom bi pšenicom hranio njih, i medom iz kamena sitio bih ih.“ (Psalam 81,13-16)

Gospod sada kaže da nas je oslobodio (izbavio) od sile tame i da nas je preneo u carstvo svog dragog Sina. Ponovo je uspostavljeno Božje carstvo među Njegovim narodom i „carstvo je Božje u

vama“ (Luka 17,21), i ono je među vama tako što je u svakome. Prema tome, Božje carstvo je savršeno carstvo jer je zakon tog carstva savršen zakon. Da li su onda za vas savršen car i savršen zakon i savršeno carstvo dovoljni? Jesu li dovoljni? Jesu li dovoljni za čoveka? Naravno da jesu. Zar ne bi trebalo da su dovoljni za čoveka?

Ako međutim sve to *nije* dovoljno za čoveka, da li je problem u carstvu ili u čoveku? Dobro znate da problem može biti samo u čoveku. Ali, pretpostavimo da taj čovek tvrdi da je hrišćanin. Da li je problem i dalje u čoveku ili u carstvu?

[Glasovi] U čoveku.

Pretpostavimo da on tvrdi da je adventista sedmog dana i da mu Božje carstvo nije dovoljno. Pretpostavimo da se okupi mnoštvo takvih za koje Božje carstvo nije dovoljno, pa onda moraju da uspostave svoje carstvo, jedno drugo carstvo. Moraju da postave vlast, moraju da se oporezuju, moraju da izaberu među sobom one koji će njima upravljati. Jesu li to Božja deca? Da li je za njih dovoljno savršeno Božje carstvo? Spadaju li oni pod Božju vladavinu? Da li im je Božja vladavina dovoljna? Da li je u njima Božje carstvo? Da li je u njima? Kako *može* da bude kad im savršeno carstvo i savršen car i savršen zakon nisu dovoljni?

Vidite onda da razdvajanje crkve i države, čak i među adventistima sedmog dana, počinje u srcu (umu). Ono mora tu da počne u svakom čoveku. U protivnom, ne može biti razdvajanja crkve i države tamo gde se čovek nalazi. Da u četvrtom veku, u Rimskom carstvu, niko u svom sopstvenom srcu nije imao zajednicu crkve i države, u tom veku ne bi ni došlo do formiranja papstva. Da je svako u svom srcu imao samo Crkvu, jedino Crkvu, a ne državu, nikakva načela države, samo Crkvu – Boga, Njegovo carstvo, Njegov zakon, Njegovu pravednost, da jedino On tamo vlada – da li bi ikada bilo papstva?

[Glasovi] Ne bi.

Šta je onda bitno da uvek izbegavamo? Ujedinjenje crkve i države u srcu. Koja je onda jedina sigurna zaštita od papstva? Da ljubimo Boga svim srcem, svom dušom, svim umom i svom snagom. To znači izići „iz zemlje svoje i od roda svog i iz doma oca svog“. To znači okrenuti leđa Egiptu. To znači „nastavati sam, i s drugim narodima ne(će) se pomešati“.

Čitam sada iz „Empires of the Bible“, strana 152 i dalje. Neke citate sam tu umetnuo iz knjige „Patrijarsi i proroci“, zajedno sa biblijskim tekstovima koji su sa tim povezani. Prvo ću citati svoje reči, a reći ću vam kad budem čitao iz knjige „Patrijarsi i proroci“:

„Gle, ovaj će narod nastavati sam, i s drugim narodima neće se pomešati.“ Gospodnja namera nikad nije bila da se Njegov narod oblikuje u carstvo ili državu ili vlast kao narodi ovog sveta. Oni nisu trebali da budu kao okolni narodi. Trebalo je da se razlikuju „od svakog naroda na zemlji“. „S drugim narodima neće se pomešati.“

Ako sada smatram da pripadam nemačkoj državi, da li onda sebe ubrajam među narode? Ako smatram da pripadam vlastima Engleske, deo sam njih, lojalan i patriotski nastrojen građanin koji će se boriti za tu zastavu, da li se onda ubrajam među narode? I ako se borim za tu zastavu, moju zastavu, moju britansku zastavu, a moj brat adventista sedmog dana ovde pripada Sjedinjenim Državama, lojalan je i patriotski nastrojen, i ove dve zemlje zarate, a on mora suzbiti invaziju, pa dolazi do sukoba, onda sam ja na jednoj strani, a moj brat na drugoj pa se brat bori protiv brata. Da li je Bog to odredio? Vi znate da nije. Da li je onda On mislio na nešto drugo kada je rekao da Njegov narod treba da nastava sam i da se ne meša sa drugim narodima?

Čitam malo od onoga što sam napisao u „Empires of the Bible“:

„Njihova vladavina trebalo je da bude čista i jednostavna teokratija – Bog je bio njihov jedini Car, njihov jedini Vladar, njihov jedini Zakonodavac. Bila je to crkvena organizacija koja je počela organizovanjem „crkve u pustinji“, i ona je bila potpuno odvojena od države. Sistem koji je Mojsije organizovao u pustinji, a koji je Isus Navin nastavio u Hananu, trebalo je da trajno ostane.“

Čitam sada iz knjige „Patrijarsi i proroci“:

„Izraelom se upravljalo u ime i pod autoritetom Božjim. Posao Mojsija, sedamdeset starešina, upravitelja i sudija, sastojao se od sprovođenja zakona koje je Bog dao. Oni nisu imali ovlašćenja da uvode zakone za narod.“

Ko nije imao ovlašćenja da uvodi zakone za narod?

[Glasovi] Crkva.

Koliko njih je predstavljalo Crkvu? Da li su se u nju ubrajali jedan, ili dvojica, ili deseterica, ili dvanaestorica ili pedeseterica? Svakako. Da li su oni, ili bilo ko od njih, imali ovlašćenja da uvode zakone za ostale ili čak za sebe same? Ne, nisu.

„A sada, Izrailju, čuj uredbe moje i zakone, koje vas učim da tvorite, da biste poživali i ušli u zemlju koju vam daje Gospod Bog otaca vaših i da biste je nasledili. *Ništa ne dodajte k reči koju vam ja zapovedam, niti oduzmite od nje.*“

Ponovo citiram iz knjige „Patrijarsi i proroci“:

„To je bio i dalje ostao uslov postojanja Izraela kao naroda.“

Prema tome, kad je Izrael odstupio od toga i učinio taj korak – izgubio je pravo na postojanje. Nemojmo to zaboraviti!

Još jedan odlomak koji sam napisao, a želim da ga sada ponovim:

„Principi izraelske vlasti bili su isključivo principi čiste teokratije. U bilo kojoj vlasti samo odanost građana principima te vlasti može je učiniti uspešnom.“

To je svuda prihvaćeno. O kojoj vlasti je ovde reč? O Božjoj vlasti. Pod čijom vlašću su oni bili građani? Pod Božjom vlašću. Prema tome, odanost principima te vlasti bilo je jedino što je tu vlast i tu vladavinu moglo da učini uspešnim, čak i kada se radi o Bogu.

„Samo je stalnom Božjom prisutnošću u Izraelu, tako postavljena vlast mogla biti uspešna. Prema tome, odanost naroda principima te vlasti zahtevala je da svako od naroda treba stalno da nastoji da Bog bude u njemu prisutan kao jedini Car, Vladar i Zakonodavac, u celokupnom njegovom svakodnevnom životu. Ali, „bez vere nije moguće ugoditi Bogu“

(Jev. 11,6). Upravo „verom“ Bog prebiva u srcu i upravlja životom. Zato je osnovno načelo, samo postojanje vlasti u Izraelu zavisilo od te žive, trajne vere izraelskog naroda.

I upravo tu je Izrael pao. U stvar, i to je jedino mesto gde su mogli da padnu. Nisu prebivali (opstajali) u veri. Nisu ostali verni svom Caru i vladi. Narod koji je ušao u zemlju, koji je verom prešao po suvom preko nabujalog Jordana, čijom verom su se srušili zidovi Jerihona nakon što je sedam dana obilazio oko njega i povikao pobedničkim pokličem – taj narod je verovao Gospodu i On je bio sa njima u sili. Ali, došlo je do promene. Taj narod je izgubio čistotu vere i pao u formalizam. Cela ta priča iznesena nam je u nekoliko kratkih stihova u Pismu. „I služi narod Gospodu svega veka Isusovog i svega veka starešina koji živeše dugo iza Isusa koje behu videle sva velika dela Gospodnja što učini Izrailju. Ali umre Isus sin Navin sluga Gospodnji, kad mu beše sto i deset godina. ... I sav onaj naraštaj pribra se k ocima svojim, i nasta drugi naraštaj iza njih, **koji ne poznaše Gospoda ni dela koja je učinio Izrailju**. I sinovi Izrailjevi, činiše što je zlo pred Gospodom, i služiše Valima. I ostaviše Gospoda Boga otaca svojih, koji ih je izveo iz zemlje misirske, i pođoše za drugim bogovima između bogova onih naroda koji behu oko njih, i klanjaše im se, i razgneviše Gospoda. I ostaviše Gospoda, i služiše Valu i Astarotama.“ (*Empires of the Bible*, str. 153, 154)

Upravo to su činili i u Nimrodovo vreme. A šta je bila posledica toga u Nimrodovo vreme? Postavili su sebi cara, kada su odbacili Boga kao kralja. Trebamo li se onda čuditi što će posledice biti iste i kod Izraela u ovo naše vreme?

„Pošto u njihovom srcu nije bilo Boga da ih odvoji čak i od njih samih, i tako ih učini drugačijim od ostalih naroda, oni su postali toliko nalik narodima iz okruženja da je bilo sasvim prirodno da se udruže sa njima u klanjanju njihovim bogovima. I kad bi kao posledica njihovog otpada, teret njihovih sopstvenih postupaka i ugnjetavanje neznabožaca postali tako teški da više nisu mogli da ih podnesu, oni bi se okrenuli Gospodu svim srcem, pouzdali bi se samo u Njega i tako bi u Njemu našli slavno oslobođenje od svojih greha i od svih svojih ugnjetavača. **Međutim, kad bi se na taj način oslobodili (izbavili), propustili bi da neguju i traže prisutnost svoga Gospoda i Izbavitelja, i zato bi njihova religija opet postala formalna i ubrzo bi opet usvojili puteve neznabožaca i klanjali se njihovim bogovima.**

Da su svoja srca usmerili ka Gospodu i *sve vreme* se uzdali u Njega, kao kad su to činili u nastupima reformacije, ustanovili bi da je On *sve vreme* bio uz njih kao što je bio i u tim prilikama. Onda bi ceo smer njihovog života bio onakav kakav je Bog uvek želeo da bude – stalno napredovanje prema napred i prema gore, rastući u blagodati i u poznavanju našega Gospoda i Spasitelja. Onda bi oni bili sjajno i bleštavo svetlo svim narodima.

Umesto da su ih ova ponavljana iskustva dovela do toga da konačno i zauvek nemaju poverenja u sebe i da se uzdaju samo u Gospoda, oni su zapravo došli u stanje da na kraju ukažu nepoverenje Gospodu i odluče da se uzdaju u sebe. U svom neverstvu i otpadu, a kroz stalne napade neznabožaca kojima je zemlja bila pljačkana i narod ugnjetavan, oni su mogli da vide samo dokaz da je u svim praktičnim ciljevima Božja vlast doživela neuspeh.“ (*Empires of the Bible*, str. 154 i 155)

A sada opet citiram iz knjige „Patrijarsi i proroci“:

„Onda su sva zla, koja su bila posledica njihovog greha i ludosti, pripisali Božjoj vladavini.“

Možete onda videti da, kada bilo koji narod koji tvrdi da pripada Gospodu, a potrebna mu je bilo koja druga vlast osim Njegove, oni stvaraju problem. Oni su se odvojili od Boga. Prešli su na zlo. Podnosili su (zbog toga) mnoga zla i onda za to optuživali Božju vladavinu. Božja vladavina za njih nije bila dovoljno dobra, nije učinila dovoljno za njih. Zašto? Jer je nisu imali.

Nastavljam iz knjige „Patrijarsi i proroci“:

„Oni su postepeno izgubili poštovanje prema Bogu i prestali vrednovati čast što su bili Njegov izabrani narod. Privučeni sjajem i raskoši bezbožnih monarha, umarala ih je njihova sopstvena jednostavnost. Među (izraelskim) plemenima se pojavila ljubomora i zavist. Oslabili su ih unutrašnji razdori i neprekidno su bili izloženi napadima bezbožnih neprijatelja, i narod je počeo verovati da se, ako žele zadržati svoj položaj među narodima, plemena moraju ujediniti pod snažnom centralnom upravom. Kada su postali neposlušni Božjem zakonu, želeli su da se oslobode vladavine božanskog Suverena. Tako se širom Izraela proširio zahtev za monarhijom.“

Sada čitam šta sam napisao u „Empires of the Bible“:

„Bila je to iznova ista priča o Vavilonu kao i Egiptu. Arhi-varalica ih je naveo na idolopoklonstvo, a od idolopoklonstva na monarhiju, kako bi mogao da zavlada njima, i da ih pomoću zemaljskih uticaja podstiče, ili im silom zabrani, da ne služe Bogu.“

I vi znate da je Izrael progonio proroke i zabranjivao propovedanje Božje reči, isto kao što su i svi ostali neznabožački narodi na zemlji to činili od Nevrodovog (Nimrodovog) vremena pa sve do večeras, i isto kao što će i svaki drugi neznabožački narod to činiti, pa makar ga uspostavili i adventisti sedmog dana.

Sada ponovo čitam iz knjige „Patrijarsi i proroci“:

„Bog je želeo da njegov narod samo Njega smatra autorom zakona i Izvorom njihove snage. Osećajući se zavisnim od Boga oni bi se neprestano približavali Njemu. Oni bi bili uzvišeni i oplemenjeni, osposobljeni za uzvišeni poziv na koji ih je On pozvao kao svoj izabrani narod. Ali, ako bi na presto postavili čoveka, to bi odvrćalo umove naroda od Boga.“

I nije me briga ako je to adventista sedmog dana. To bi odvrćalo umove naroda od Boga. Čitam dalje iz „Patrijarsi i proroci“:

„Oni bi se više uzdali (imali poverenja) u ljudsku snagu, a manje u božansku silu.“

Da li im je bila potrebna zaštita od neznabožaca? Jeste. Zar ih neznabošci nisu napadali i pljačkali? Jesu. Da li im je bila potrebna zaštita? Da. Zašto su uspostavili vlast? Radi zaštite – radi zaštite od pljačkaških pohoda neznabožaca.

Šta im je Gospod rekao ako Mu budu poslušni i budu poslušni Njegovom zakonu? U vreme održavanja određenih svečanosti svi muškarci mogli su napustiti svoje domove i otići u Jerusalem, i niko im ne bi naneo nikakvu štetu, niti poželeo njihovu zemlju. Međutim, kad su otišli od Boga i nisu imali Njegovu zaštitu, nisu mogli da napuste svoje kuće, jer bi neznabošci došli. I čak dok su svi bili kod kuće, neznabošci bi ih napali. Kad im je pšenica bila zrela i spremna za žetvu, neznabošci bi došli i sve pokupili, čak i kad su ljudi bili kod kuće. I kad je grožđe bilo zrelo i spremno za berbu, neznabošci bi došli i sve pokupili. Zašto? Zato što se narod odvojio od Boga i On nije mogao da ih blagoslovi u tom odvajanju, kao što je mogao da ih blagosloviti da su bili sa Njim, jer tako bi ih samo ohrabrio u njihovom odvajanju tj. otpadu.

Zato:

„Ako bi na presto postavili čoveka, to bi odvrćalo umove naroda od Boga. Oni bi se više uzdali u ljudsku snagu, a manje u božansku silu, zablude njihovih careva navodile bi ih na greh i odvajale narod od Boga.“

U skladu sa tim oni su rekli (proroku) Samuilu: „Postavi nam cara da nam sudi, kao što je u svih naroda.“

Ponovo citiram iz knjige „Patrijarsi i proroci“, jedan odsek koji seže sve do sadašnjosti:

„Težnja da se prilagodimo [Gde nas ovo vodi? – U sadašnjost] svetovnom ponašanju i običajima i danas postoji među onima koji sebe nazivaju Božjim narodom. Kad se odvoje od Gospoda, oni počinju da teže za dobitima i častima ovog sveta. Hrišćani neprekidno nastoje da oponašaju običaje onih koji obožavaju boga ovoga sveta. Mnogi tvrde da se udruživanjem s ljudima ovog sveta i prilagođavanjem njihovim običajima može izvršiti snažniji uticaj na neznabošce.“

Tako je rekao Izrael.

„Ali svi koji idu ovim putem odvajaju se od Izvora sve snage. Postavši prijatelji sveta, oni su neprijatelji Božji. Zbog zemaljske različitosti oni žrtvuju neopisivu čast na koju ih je Bog pozvao, da objave hvalu Njemu koji nas je pozvao iz tame u svoje čudesno svetlo.“ (Patrijarsi i proroci, 59. poglavlje)

Nastavljam da čitam o starom Izraelu:

„Kao što je u svih naroda.“ Izraelci nisu shvatili da je razlikovanje od ostalih naroda bila posebna prednost i blagoslov. Bog je odvojio Izrael od svih drugih naroda da bi ga učinio svojim posebnim blagom. Ali oni su, zanemarujući ovu veliku čast, gorljivo želeli da oponašaju primer neznabožaca.“

I dalje čitam iz „Patrijarsi i proroci“:

„Dani najvećeg izraelskog napretka bili su dani kad su priznavali Jahvea kao svog cara, kad su se zakoni i vladavina koju je On uspostavio smatrali uzvišenijim od zakona i vladavine svih ostalih naroda.“

Kad smatram Božju vladavinu i zakon nadmoćnijim od onih u svim ostalim narodima, kako onda mogu da imam ikakvu vezu sa ovim ostalim narodima? Ako moram da uredim nešto kao kod ostalih naroda da bih vladao sobom, da bih sačuvao sebe ispravnim, a oni oko mene su isti kao i ja, da li onda smatram Božju vladavinu i zakon uzvišenijim od onih koje ja ću stvoriti? Onda kada Njegovi zakoni za mene nisu uzvišeniji od onih koje ću sam postaviti, gde me to stavlja?

[Glasovi] Iznad Boga.

Baš kao papa, baš kao Nimrod – stavljam sebe na Božje mesto. Niko ne može sebe da stavi na Božje mesto, a da se ne uzdigne iznad Boga.

Sa tim u vezi napisao sam ovo što ćete prepoznati kao istinu:

„Ali, sve to je sada zaboravljeno u njihovoj odlučnoj nameri da imaju cara, vladavinu i državu kao svi narodi. Uprkos jasno izraženoj Gospodnjoj volji, Izrael će biti kao i drugi narodi. ... O da je Izrael znao toga dana šta je za njegov mir! O da su verovali Gospodu i dozvolili da On zna bolje od njih i put kojim bi trebalo da pođu za njihovo dobro! Ali uprkos najozbiljnijim molbama i najsvečanijim opomenama oni su zatvorili svoje uši i otvrdnuli svoja srca i krenuli putem koji će, neizbežnom logikom, dovesti do njihovog uništenja kao države i izabranog naroda.“

I došlo je do toga da su se plemena podelila – na deset i dva. Šta je bilo sa onih deset? Išli su stalno putem otpada dok nisu uzviknuli: „Nemamo cara“. Onda im je Gospod prišao preko proroka Osije i rekao: Ja ću biti vaš car; vrati se k meni, Izraele, pošto si pobjegao od mene; ja ću biti vaš car. Ali, oni nisu hteli da se vrate pa su odvedeni u ropstvo i zauvek se izgubili.

Kad se to dogodilo, Osija je pisao o Judi: „Juda još vlada s Bogom i veran je sa svetima“. Međutim, kao što znate, Juda je korak po korak padao u otpad, dok nije došla reč: „Skinu tu kapu i svrzi taj venac, neće ga biti; niskog ću uzvisiti, a visokog ću poniziti. Uništiću, uništiću, uništiću ga, i neće ga biti, dokle ne dođe onaj kome pripada, i njemu ću ga dati“.

Gospod je morao da dovede neznabošce da vladaju Njegovim narodom. I kad ih je Gospod, pomoću neznabožaca, pomoću vladavine neznabožaca sačuvao dok Sam nije došao ka njima, oni su još uvek vikali ono šta su govorili u Saulovo vreme: „Ne, nego car neka bude“. I kad nisu hteli da im Hristos bude car, oni su Ga raspeli i vikali: „Mi nemamo cara osim Cezara“.

„Kada su uprkos Gospodnjem protestu preko Samuila vikali: „Ne, nego car neka bude nad nama“, u tim rečima Gospod je čuo, a sada to svi lako čuju, njihov konačni uzvik protiv Njega – „Mi nemamo cara osim Cezara“. Pošto su odbacili Boga da bi mogli biti „kao svi narodi“, postali su kao svi narod koji su odbacili Boga.“

U uzviku protiv Hrista pred Pilatovom sudijskom stolicom krio se uzvik: „Car neka bude nad nama“, koji su izneli u Saulovo doba, i Bog ih je uslišio. U tome je sva logika i nije je moguće izbeći. A ako vi i ja želimo da je izbegnemo, moramo se vratiti Bogu svim srcem, svom dušom, svim umom i svom snagom. Moramo izaći iz svoje zemlje, svog roda i iz doma svog oca. Moramo okrenuti leđa

Egiptu, iako se nalazimo samo na korak od prestola zemaljske vlasti. Moramo sići odatle, okrenuti ovome leđa, napustiti sve, i vratiti se Bogu živom verom. A onda moramo živeti odvojeno i ne mešati se sa narodima.

Kao što vidite Bog je uvek učio svoj narod i sve narode da večno spasenje Njegovog naroda i bilo koga, zavisi od potpunog odvajanja crkve i države *u srcu (umu)*.

10. IZRAELOV OTPAD – 6. POUKA

(Nedelja večer, 14. mart 1897)

Kao što smo videli u prošlom proučavanju, Izrael je otpao i tražio kralja¹ da bi mogli da budu kao drugi narodi. U ovom proučavanju ćemo videti kako je potpuno postao kao ti narodi. **Izrael je otpao od Boga zato što nije svim srcem verovao Bogu.** Kada su čuli reči (obećanja), one nisu bile pomešane sa verom u njih. Postali su formalisti i onda su ih snašla zla kao i sve druge neznabošce, od kojih bi bili oslobođeni da su bili verni Bogu. I onda, kao što to kaže Duh proroštva, za sva zla koja su bila posledica njihovog otpada, optuživali su Božju vladavinu. Smatrali su da je Njegova vladavina bila promašaj, da nije bila dovoljno dobra za njih, da nije bila dovoljna za njih na ovom svetu, i da moraju imati svoju vladu – koju bi mogli da kontrolišu i kojom bi sami mogli da upravljaju i zaštite sebe.

Onda su rekli Samuili: „Postavi nam cara, kao što je u svih naroda“, „da budemo i mi kao svi narodi“. Iako je Gospod, preko Samuila, svečano protestovao, oni su uprkos Njegovom protestu rekli: „Ne, nego car neka bude nad nama, da budemo i mi kao svi narodi“. Pošto su to hteli, Gospod je udovoljio njihovoj želji. Ne samo da su odlučili i pristali da će da imaju kralja, već su i odlučili ko će da im bude kralj. Bio je to Saul, Kisov sin. Gospod im je i u tome popustio, jer je moralo da bude po njihovom.

Međutim, snašla su ih sva zla za koja im je Gospod rekao da će doći zato što su hteli kralja i kraljevstvo. Neka su počeli da ih žanju još u Saulovo vreme. Međutim, prilično im je pomognuto da se spasu od tih zala Davidovim uticajem i vladavinom. **Iako su odbacili Boga, Bog njih nije odbacio.** I dalje je ostao s njima da vodi sve one koji su se dali voditi, i da ih spasava, ako je moguće, od nevolja koje su morale sigurno doći, i za koje su znali da će doći, i koje kao država nisu mogli da izbegnu. Ali, On je odlučio da spasi sve koji će to kao pojedinci izbeći. Krenuli su putem koji ih je neminovno i nepovratno vodio korak po korak, dok nije, videćemo, došla propast.

Sa Solomunom su došle u najjasnijoj meri nevolje, koje su bile neophodna posledica puta kojim su krenuli uprkos Gospodnjeg protesta. A Egipat je bio stalno u tome. Egipat se uvek pojavljuje. Solomun je uzeo ženu iz Egipta, uprkos Gospodnje reči. Slao je u Egipat po konje, uprkos Gospodnje reči. Slavu koju mu je Gospod dao izopačio je služenjem Egiptu i egipatskom idolopoklonstvu, i idolopoklonstvu okolnih naroda. Breme koje je opteretilo narod izdržavanjem Solomunovih tri stotine žena i sedam stotina konkubina iz svih neznabožičkih naroda, i njihovo idolopokloničko bogoslužjenje, bilo je takvo kakvo nije trebalo da nose, i koje narod nije mogao dugo da podnosi. Radi dobra oba naroda Gospod je odlučio da odvoji deset od dva plemena.

Ne znamo kakvo je dobro Gospod nameravao da učini za deset plemena, ili za ova dva, jer se nikad nije ostvarilo. Jerovoam je bio određen da vlada nad deset plemena. Međutim, zaboravljajući

¹ **Kralj** – u srpskom jeziku je uobičajena upotreba reči car umesto kralj iako to nije precizno ni tačno. Pre svega, u hijerarhiji je car veća titula od kraljevske. Titula car (potiče od imena Caesar koje su svi rimski carevi nosili kao ime, a kao titulu su imali imperator – što se isto prevodi kao car) bila je karakteristična za Rimsko carstvo. Imala je pretenzije prema univerzalnoj vlasti, tj. car/imperator je bio vladar celog sveta.

Zbog tačnosti u ovoj knjizi će biti upotrebljavana reč kralj/kraljevstvo uprkos činjenici da je u srpskom jeziku uobičajena car/carstvo.

Tamo gde se radi o Božijoj univerzalnoj vlasti tj. Njegovoj vlasti nad celim svetom biće korišćena titula Car koja jedino Bogu i može da pripada – *prim. izdavača*.

na sjajan Davidov primer da čeka Gospodnje vreme, da ga On na svoj način dovede na presto nad deset plemena – Jerovoam je još za Solomunovog života podigao svoju ruku protiv kralja i time učinio korak da preuzme presto nad deset plemena i da njima vlada, da se postavi za kralja protiv Solomuna. To je bila izdaja i pobuna. Solomun je nameravao da ga za to kazni, ali je on pobjegao u Egipat i tamo ostao do Solomunove smrti.

Ako pre toga i nije bio Egipćanin u srcu, to je bio nakon što je tamo otišao. Kad je Solomun umro, Jerovoam se vratio iz Egipta. Došlo je vreme da se deset plemena odvoji od ova dva i Rovoam je pošao putem da ih razdvoji. Kad je narod došao i molio da mu olakša bremena koja je njegov otac položio na njih, bio je to razuman i prikladan zahtev. Stari ljudi koji su bili Solomunovi savetnici, savetovali su mu da im udovolji. Ali, Rovoam se nije zadovoljio sa njihovim savetom, jer nije želeo da služi narodu kao što su mu savetovali. Želeo je da gospodari nad njima i zato se posavetovao sa mladim ljudima koji su sa njim odrasli. Njegova majka je bila Amorejka, jedna od najgorih idolopokloničkih žena koje je Solomun imao. Mladi ljudi koji su odrasli sa njim bili su sinovi drugih idolopokloničkih žena koje je Solomun imao za žene. Ovi mladi ljudi odrasli su u svim gadostima neznaštva koje je Solomun praktikovao sa svojim ženama. Rovoam se složio sa njihovim mišljenjem i priklonio njihovom savetu. Time je odbacio Gospodnji savet i savet ljudi koji su imali strah Gospodnji.

Rovoam je narodu odgovorio ono šta svi znamo: Tražili ste da vam olakšam jaram, ali umesto toga ja ću još dodati na vaš jaram. Kada je bio kao vaš mali prst sada ću učiniti da bude kao vaše bedro. Na to su rekli: „U šatore svoje, Izraelu! A ti Davide, sad gledaj svoju kuću“. Videvši šta se dogodilo, Rovoam se vrlo iznenadio. Međutim, to i nije tako neobično za njega, jer je bio toliko slep da nije video da je ono što im je rekao bilo najluđe od svega što je mogao da kaže. Zato i nije čudo da se iznenadio onim što je sledilo kad je to rekao. Poslao im je svog rizničara koji je trebalo da ih umiri, izglati stvar, i vrati ih, ako je moguće. Međutim, oni su rizničara kamenovali na licu mesta, a Rovoam, kad je video šta se događa, uplašio se i požurio do svojih kola i odjurio u Jerusalim, okupio vojsku da krene da ih pokori i prisili da mu služe. Međutim, Gospodnji prorok mu je rekao da to ne treba da radi i da svi oni ostanu u svojim domovima. Tako su i učinili.

I kada su se odvojili od preostala dva plemena Jerovoam je preuzeo carstvo i postavio zlatnu telad koju je doneo iz Egipta, tako da je deset plemena odmah odjednom odveo (vratio) u Egipat, u egipatsko idolopoklonstvo i egipatski sistem vladavine. Tako je Jerovoam pokrenuo bujicu, i primer koji je ostavio sledili su svi naredni kraljevi koji su vladali nad deset plemena. I uvek posle toga ponavlja se: „Jerovoam sin Navatov koji sagreši i navede na greh Izrael“. I taj otpad stalno je vodio nizbrdo, na dole, dok celo kraljevstvo nije propalo i za njega se nikad više nije čulo, niti će se čuti. Otpad niza kraljeva nad deset plemena bio je od lošeg ka sve gore. Jerovoam je bio zao, ali oni koji su ga nasledili bili su isto tako zli. Onda je došao Amrije. On je bio gori od svih prethodnih. Zatim je došao Ahav, i on je bio gori od svih njih pre njega. Tako je to bilo sa celom tim kraljevstvom dok ono nije propalo i nestalo.

Međutim, Gospod je sve to vreme davao sve od sebe ne bi li ih naveo da Mu služe. Slao im je proroka za prorokom. Stalno je pozivao kraljeve da Ga se boje tj. poštuju i da Mu služe. Kad dođemo do poslednjih dana Izraela, imamo Amosa i Osiju koji posebno prorokuju. Amos, Osija i Mihej proricali su za Izrael i Izraelu, u poslednje dane Izraela. Međutim, samo malo od onoga što je objavio Mihej se direktno tiče deset plemena. Gotovo ceo Amos se odnosi na njih i većina Osije. Amos i Osija su uglavnom, gotovo sasvim, proricali o Izraelu, i iznosili Gospodnji poslednji poziv Izraelu da se opet vrte Njemu i tako sačuvaju od potpunog uništenja.

Sva ta proroštva i istorija Izraela stavljani su u Sveto pismo kao upozorenje narodu koji živi u poslednjim danima istorije ovog sveta. Božja uputstva su tu za narod poslednjeg vremena – da se vrate Bogu da bi mogao da ih izbavi od sigurne propasti. Zato su zapisane sve te stvari. Tako su Amos i Osija sadašnja istina za vas i za mene i za svakoga na ovom svetu, kao što su bili za narod tih deset plemena kada su napisana.

Amos je prorokovao, a sveštenik iz Vetilja mu je rekao: Ne prorokuj ovde, ovde je dom carski i carev sud; odlazi u Judu. Onda je otišao i rekao drugom Jerovoamu da Amos proriče zlo za ovu zemlju i da uči pobunu protiv kralja i kaže da će Gospodnji mač pasti na sve i da zemlja ne može podneti sve njegove reči.

Otvorimo ovaj odlomak i čitajmo iz Amosa 7,10-15:

„Tada Amasija sveštenik vetiljski posla k Jerovoamu caru Izrailjevom i poruči mu: Amos diže bunu na te usred doma Izrailjevog, zemlja ne može podneti sve reči njegove. Jer ovako govori Amos: Jerovoam će poginuti od mača, a Izrailj će se odvesti iz zemlje svoje u ropstvo. Potom reče Amasija Amosu: Videoče, idi, beži u zemlju Judinu, i onde jedi hleb i onde prorokuj; a u Vetilju više ne prorokuj, jer je svetinja careva i dom je carski. A Amos odgovori i reče Amasiji: Ne bejah prorok ni proročki sin, nego bejah govedar i brah dudove; a Gospod me uze od stada i reče mi Gospod: Idi, prorokuj narodu mom Izrailju.“

I on im je prorokovao. Ali ne zaboravite, to su bili poslednji dani za Izrael. I kad nisu hteli da Amos prorokuje u toj zemlji, pa su ga oterali i proganjali kao što su to činili i sa mnogim prorocima pre njega, Gospod je podigao Osiju u Judi (Judeji). A on, pošto je bio u Judi gde je ovaj idolopoklonički sveštenih rekao Amosu da ode, mogao je da prorokuje o Izraelu, pa ga oni nisu mogli progoniti i učiniti sa njim šta su hteli.

Samo da još dodam: pogledajte sve ovo! Znaete da su od vremena Samuila pa nadalje, izraelski kraljevi progonili Božji narod, progonili pororoke, ubijali sveštenike kako im se prohtelo. Činili su to zato što su imali moć, kao i duh, da to čine. Međutim, da Izrael nikad nije imao kralja ni kraljevstvo, ni svoju vladavinu, da li bi to mogli? Ne bi. Bilo bi nemoguće. Znaete da su izraelski kraljevi prema Božjim ljudima i Gospodnjim prorocima bili gori od neznabožačkih kraljeva. Dok su izraelski i Judini kraljevi zlostavljali Gospodnje pororoke, neznabožački kraljevi su ih poštovali i cenili. Kao što sam rekao, Osija je o tome takođe prorokovao. Pročitacu nekoliko stihova iz Osije da vidite šta on kaže o tome. Pogledajte prvo deveto poglavlje, samo nekoliko reči:

„Oni neće nastaviti u zemlji Gospodnjoj; nego će se vratiti Jefrem u Misir.“

Jefrem je bilo jedno od deset plemena, ali njegovo ime je ovde uzeto za sve njih. Deset plemena otišlo je u Asiriju. Asirci su ih odveli u ropstvo. Međutim, kad su ih Asirci odveli u ropstvo, šta je Gospod želeo da kaže time što je rekao da će se vratiti u Egipat? Egipat predstavlja najdalji mogući otpad od Boga. Tama koja je potpuno egipatska je tamo gde ljudi vladaju umesto Boga i cela vladavina – vlast, ljudi, sve – postavljeno je protiv Boga i protiv Njegovog naroda, kao što je to bilo protiv Izraela dok je bio u Egiptu pre nego što su Egipat pogodili zla, a Izrael bio oslobođen (izbavljen). I kada Gospod ovde kaže da Jefrem treba da ode u Egipat, iako ih je Asirija – vlast Asirije – odvela u ropstvo, to pokazuje da su se odlučili za potpuni otpad i da zbog toga nisu mogli, jednostavno zato što nisu hteli, da stanuju u „zemlji Gospodnjoj“.

Sećate se da smo čitali šta je Gospod rekao Avramu: „Idi iz zemlje svoje i od roda svog i iz doma oca svog u zemlju koju ću ti ja pokazati“. Prema tome, ta zemlja je Gospodnja zemlja. A kada preko Osije govori da Izrael neće nastaviti u Gospodnjoj zemlji, onda ne misli na mali komad zemlje oko Samarije, već na zemlju koju je pokazao Avramu i u koju je Bog pozvao svoj narod kada ga je izveo iz Egipta. Oni neće stanovati u Gospodnjoj zemlji. Zatim sledi Egipat, potpuni otpad. Videćete to dok budem dalje čitao.

„Oni neće nastaviti u zemlji Gospodnjoj; nego će se vratiti Jefrem u Misir, i oni će jesti nečistotu u asirskoj. Neće prinostiti Gospodu vina, niti će Mu biti ugodne žrtve njihove, nego će im biti kao hleb onih koji tuže, ko ga god jede oskvrniće se, jer im je hleb za žrtve njihove, neće ući u dom Gospodnji. Šta ćete činiti na dan svetkovine i na dan praznika Gospodnjeg? Jer gle, otići će pustošenja radi; Misir će ih pribрати, Memfis će ih pogrepsti; zaklade njihove od srebra naslediće kopriva, trnje će im biti u šatorima.“

Deseto poglavlje:

„Izrailj je prazna loza vinova, ostavlja rod za se; što više roda ima, to više umnožava oltare; što mu je bolja zemlja, to više kiti likove. Srce im je razdeljeno, zato su krivi; On će oboriti oltare njihove, polomiće likove njihove. Jer sada govore: Nemamo cara (kralja).“

U to vreme nisu imali kralja. On je ubijen je pa je postojao interregnum². Drugi kralj još nije zauzeo njegovo mesto. Ali, zapazite šta kaže: „Jer sada govore: Nemamo cara.“ Gospod im je rekao: ako izaberu kralja uprkos Njegovom protestu, oni Njega odbacuju. „Ne, nego car neka bude nad nama“. Da li su imali kralja? Da. A onda je došlo vreme da su bili prisiljeni da kažu: „Nemamo cara.“ Šta im je ovaj put Gospod rekao?

„Jer sada govore: Nemamo cara; ne bojimo se Gospoda; i šta bi nam učinio car? Govore reči kunući se lažno kad ugovaraju veru, i sud kao otrov raste u brazdama na njivi mojoj. Za junice vet-avenske uplašiće se stanovnici samarijski; jer će za njima žaliti narod njihov, i sveštenici njihovi, koji im se radovahu, jer će slava njihova otići od njih.“

U trinaestom poglavlju imate šta Gospod kaže. Deveti stih:

„Propao si, Izraelu; ali ti je pomoć u meni. Ja ću biti tvoj Kralj (Car – Daničić).“ (eng. prevod KJV)

Ali, oni to nisu hteli. Tako vidite da je Gospod sve vreme hteo da bude njihov Car, želeo je da im samo On bude Car i da nemaju nikog drugog. I onda u sledećem stihu kaže: „Dadoh ti kralja u gnevu svom, i uzeh ga u jarosti svojoj“. Evo čitam ceo taj stih:

² *Interregnum* – međuvlada, međuvlašće. Period kada je normalna vlada suspendovana, stanje države u kome nova vlast nije preuzela sve funkcije stare vlasti, tj. nije se osamostalila. Ovo je naročito izraženo u periodima između uzastopnih promena vlada ili režima – *prim. izdavača*.

„Ja ću biti tvoj Car. Gde je? Neka te sačuva u svim gradovima tvojim; gde li su sudije tvoje, za koje si govorio: Daj mi kralja i knezove?“

On ih vraća u vreme kada su rekli: Daj nam kralja da vlada nad nama. A sada kaže: Još u ono vreme sam vam govorio da vam kralj ne treba i rekao sam vam da će doći zlo. Sada sami priznajete da nemate kralja, ali ste sebe upropastili. Ja ću biti vaš Car. Dopustite da vam budem Car. A sada pogledajte jedanaesto poglavlje, prvi stih:

„Kad Izrailj beše dete, ljubih ga, i iz Misira dozvah sina svog.“

Zašto to govori ovde u poslednje dane Izraela, hiljadu godina nakon što ga je izveo iz Egipta? Zbog čega?

„Kad Izrailj beše dete, ljubih ga, i iz Misira dozvah sina svog. Koliko ih zvaše, toliko oni odlaziše od njih; prinosiše žrtve Valima, kadiše likovima. Ja učih Jefrema hoditi držeći ga za ruke, ali ne poznaše da sam ih ja lečio. Vukoh ih uzicama čovečijim, užima ljubavnim; i bih im kao oni koji im skidaju jaram s čeljusti, i davah im hranu. Neće se vratiti u zemlju misirsku, nego će mu Asirac biti car, jer se ne hteše obratiti. I mač će stajati u gradovima njegovim, i potrće prevornice njegove i proždreti za namere njihove. Narod je moj prionuo za otpad od mene; zovu ga ka Višnjem, ali se nijedan ne podiže.“

Gospod sada tuguje nad Izraelom, u trenutku kad se nalazi na ivici propasti. On ga poziva po poslednji put: dolazi poslednje proročanstvo. I sa njim, upravo u to vreme, u Judeji vlada Jezekija. Kada je stupio na presto krenuo je da reformiše kraljevstvo i da ga povрати od Ahazovog otpada. Kada je očistio hram i sve uredio, slavili su pashu dve sedmice. Međutim, pre pashe Jezekija je poslao glasnike u svih deset plemena, ono što je još ostalo od njih, i pozvao ih na pashu u Jerusalim, da se poklone Gospodu Bogu nad vojskama. Ali, izveštaj kaže da su se rugali tim glasnicima i ismevali ih. Međutim, „mnoštvo naroda“ je od Isahara i Zavulona i Neftalima i drugih delova provincije došlo u Jerusalim i praznovalo pashu i pridružilo se Gospodu. I kada je ovaj narod otišao u Jerusalim i zauzeo svoje mesto među judejskim narodom, *upravo u tom trenutku* je došao asirski kralj i zauzeo svu zemlju od deset plemena. Tako su oni koji su poslušali Jezekijin poziv da dođu u Jerusalim da se poklone Gospodu, bili spaseni od asirskog ropstva.

Neposredno pre nego što je Jezekija uputio svoju molbu, Osija ovo piše i Gospod tuguje zbog onoga što je Njegov narod odlučio da učini. Evo šta kaže:

„Ja učih Jefrema hoditi držeći ga za ruke.“

Gospodu je bilo toliko stalo do toga da krenu pravim putem, da ih je uzeo za ruku i poveo. Međutim, oni su povukli svoju ruku i nisu dopustili da ih On vodi. Ali, On nije mogao da ih samo tako preda. Pogledajte:

„Kako da te dam, Jefreme? Da te predam, Izrailju? Kako da učinim od tebe kao od Adame? Da te obratim da budeš kao Sevojim? Ustreptalo je srce moje u meni, uskolebala se

utroba moja od žalosti. Neću izvršiti ljutog gneva svog, neću opet zatrti Jefrema; jer sam ja Bog a ne čovek, Svetac usred tebe; neću doći na grad.“

Tako se Bog povlači od suda koji na njih mora pasti. Zato što je Bog On još ne pušta da sud padne. Čak i onda kada ih već mora snaći. Međutim, oni su i dalje bili buntovni. I dalje su išli svojim putevima. A posledica je zapisana u 2. Carevima 17,5-8:

„A car asirski prođe svu zemlju i dođe na Samariju, i bi je tri godine. Devete godine Osijine uze car asirski Samariju i odvede Izrailja u Asiriju i naseli u Alaju i u Avoru na vodi Gozanu i u gradovima midskim. A to bi što sinovi Izrailjevi grešiše Gospodu Bogu svom, koji ih je izveo iz zemlje misirske ispod ruke Faraona, cara misirskog, i bojaše se drugih bogova, i hodiše po uredbama naroda koji odagna Gospod ispred sinova Izrailjevih, i kako činiše carevi Izrailjevi.“

A onda sve tamo od trinaestog stiha:

„I Gospod opominjaše Izrailja i Judu preko svih proroka i svih videlaca govoreći: Vratite se sa zlih puteva svojih i držite zapovesti moje i uredbе moje po svemu zakonu koji sam zapovedio ocima vašim i koji sam vam poslao po slugama svojim prorocima. Ali ne poslušajte; nego behu tvrdovrati kao i oci njihovi, koji ne verovaše Gospodu Bogu svom. I odbaciše uredbе Njegove i zavet (savez) Njegov, koji učini s ocima njihovim, i svedočanstva Njegova, kojima im svedočaše, i hodiše za ništavilom i postaše ništavi, i za narodima koji behu oko njih, za koje im beše zapovedio Gospod da ne čine kao oni.“

Tako je izgubljeno deset plemena. Kada je o njima prorokovao, Osija je rekao: „Juda još vlada s Bogom i veran je sa svetima“. Juda je još neko vreme ostao. A Jezekija im je bio kralj. Manasija ga je sledio i ponovno odveo kraljevstvo u otpad. Posle njega je došao Josija koji je još jednom reformisao kraljevstvo, a kad je poginuo, kraljevstvo je krenulo pravo u propast. Posle Josije nije bilo ni jednog koji se bojao Gospoda. Čak i u Jezekijino vreme stalno su pozivali Egipat i držali se Egipta, pokušavajući da ih Egipat spasi, pokušavajući da dobiju pomoć iz Egipta onda kada su ih snalazile nevolje koje su bile prouzrokovane njihovim neverstvom i odvajanjem od Gospoda.

Pogledajte kasnije događaje u Judeji. Ahaz šalje poslanike Tiglat-Pilasar, kralju asirskom, i traži od njega da ga oslobodi iz ruke kralja u Damasku. Tiglat-Pilasar je to učinio. Zauzeo je Damask i tako oslobodio Ahaza pritiska. Ahaz mu je dao danak i otišao da se sretne sa njim u Damasku, da mu se pokloni kao njegov podanik. Tu je video idolopoklonički oltar, načinio jedan takav i postavio ga na vratima Gospodnjeg hrama. Tako je odveo Judu u otpad, kao što je to bio slučaj sa Izraelom.

U Judeji je Ahaza nasledio Jezekija. Kad je Jezekija postao kralj, hteo je da se oslobodi od asirske vlasti i plaćanja danka. U Judeji je postojala stranka koja je bila uz Jezekiju, odlučna da se oslobode od Asirije. Ova stranka je smatrala da je jedini način da to ostvare da dobiju pomoć od Egipta. U to vreme je prorokovao Isaija. On im je rekao da se oslone na Gospoda za oslobođenje od Egipta i Asirije. Rekao im je da su bili ugnjetavani zato što su grešili protiv Gospoda. Rekao im je i da je njihov pokušaj da dobiju pomoć od Egipta uzaludan. Jer pokušaj da im Egipat pomogne doneće samo veće ugnjetavanje, pošto će ih Egipat ugnjetavati umesto da im pomogne. Egipat ne može da ih oslobodi.

Pogledajte sada osmo poglavlje proroka Isaije. Koji odlomak Pisma o Gospodnjem dolasku i čekanju na Gospodnji dolazak često koristimo iz Isaijine knjige? Gde se nalazi? Sećate se da je osmo poglavlje Isaije jedno od onih koja govore o onima koji se dogovaraju sa vračarima, koji šapuću i mrmljaju – reč je o spiritizmu? Upravo tu kaže: „Sveži svedočanstvo, zapečati zakon mojim učenicima. Čekaću dakle Gospoda, koji je sakrio lice svoje od doma Jakovljevog, i uzdaću se u Njega“. Govori li to poglavlje o dolasku? Da. Da li to poglavlje seže do Gospodnjeg dolaska? Da.

Pogledajte šta se nalazi u tom poglavlju. Pogledajte šta je na početku ovog poglavlja, počevši od petog stiha:

„I još mi reče Gospod govoreći: Što ovaj narod ne mari za vodu siloamsku koja teče tiho, i raduje se Resinu i sinu Remalijinom, zato, evo, Gospod će navesti na njih vodu iz reke silnu i veliku, cara asirskog i svu slavu njegovu, te će izaći iz svih potoka svojih, i teći će povrh svih bregova svojih, i navaliće preko Jude, plaviće i razlivaće se i doći do grla, i krila će joj se raširiti preko svekolike zemlje tvoje, Emanuilo!“

To se nad njima zaista ostvarilo. Došao je asirski kralj i preplavio celu zemlju. Međutim, zašto je to napisano u vezi sa čekanjem na Gospodnji dolazak, i u vezi sa narodom koji je trebalo da čeka Gospodnji dolazak? To je zapisano na tom mestu i predato nama, da svim ljudima *sada* u naše vreme pokaže da će doći teškoće i oskudica i nemiri na celu Zemlju i sve narode, da će se razliti i dopreti do grla, a ljudi neće znati kako da se oslobode (izbave). Zato je ovaj odlomak sačuvan za nas koji čekamo Gospoda. Nastavimo čitati da vidimo.

„Združujte se, narodi, ali ćete se potrti; čujte svi koji ste u dalekoj zemlji: oružajte se, ali ćete se potrti; oružajte se, ali ćete se potrti. Dogovarajte se, dogovor će vam se razbiti: recite reč, neće biti od nje ništa, jer je s nama Bog. Jer mi ovako reče Gospod uhvativši me za ruku i opomenuvši me da ne idem putem ovog naroda, govoreći: Ne govorite ‘Buna’ kad god ovaj narod kaže ‘Buna’, i ne bojte se čega se on boji, i ne plašite se.“

Da li su ta vremena upravo sada, sada kada čekamo Gospodnji dolazak? Da li se udružuju zato što se boje i plaše? Zato što nevolje dolaze na Zemlju? Da li vidimo da se to svuda događa? Jeste li videli tako nešto? O, da, jeste! Da li je to iko video osim adventista sedmog dana? Jeste, ako postoji neka razlika, gotovo svako to vidi mnogo jasnije od adventista. Ali se vidi. Dovoljno je jasno. A oni se udružuju, povezuju u čete i skupine, i naoružavaju. Zbog čega se naoružavaju? Šta će se dogoditi? Potrće se. Zašto se onda naoružavaju? Da budu potrti. Ali, oni tako ne misle. Naoružavaju se protiv zla koje dolazi. I pokušaji da se sami oslobode (izbave) od zla samo produbljuju problem i dovode ih sve bliže uništenju, potiranju.

„Gospoda nad vojskama svetite (posvećujte); i On neka vam je strah i bojazan. I biće vam svetinja, a kamen za spoticanje i stena za sablazan obema domovima Izrailjevim, zamka i mreža stanovnicima jerusalimskim. I spotaknuće se mnogi i pašće i satrće se, zaplešće se i uhvatiće se. Sveži svedočanstvo, zapečati zakon mojim učenicima. Čekaću dakle Gospoda, koji je sakrio lice svoje od doma Jakovljevog, i uzdaću se u Njega. Evo ja i deca koju mi je dao Gospod jesmo znak i čudo Izrailju od Gospoda nad vojskama, koji nastava na gori Sionu.“

Jasno je da to seže do Gospodnjeg dolaska. To je poziv narodu koji treba da sretne Gospoda. Međutim, zašto donosi nevolje u vreme kad je Asirija ugnjetavala Judeju? Zato što to jednostavno najjasnije pokazuje kakve će sve nevolje doći na svu Zemlju i sav narod u vreme Gospodnjeg dolaska. A pokušaji koje je Judeja činila da izbegne ova zla i da se od njih sama spasi, tačno su isti kao pokušaji koje će učiniti oni koji tvrde da su Božji narod, da bi se izbacili od zala koja dolaze.

Bog sve vreme poziva: Ne oslanjajte se na Asiriju, ne oslanjajte se na Egipat! Oslanjajte se samo na Gospoda! Okrenite leđa Asiriji: to je ispravno. Ali, ne idite u Egipat da izbegnete Asiriju. Tražite Gospoda. Ne idite u Egipat. Idite Gospodu. I ako potražite Gospoda svim srcem svojim, izbavićete se od sve ove nevolje i ugnjetavanja Asirije. Samo nekoliko reči o tome. Trideseto poglavlje Isaije nam otkriva tajnu o tome.

„Teško sinovima odmetnicima, govori Gospod, koji sastavljaju namere koje nisu od mene, zaklanjaju se za zaklon koji nije od mog Duha, da domeću greh na greh; koji silaze u Misir ne pitajući šta ću ja reći, da se ukrepe silom Faraonovom i da se zaklone pod senkom misirskom. Jer će vam sila Faraonova biti na sramotu, i zaklon pod senkom misirskom na porugu“. (Stihovi 1-3)

Njegov ambasador otišao je dole da Egiptu ponudi pregovore. A kada je Judeja poslala ambasadore u Egipat, Egipat ih je postideo.

„Jer knezovi njegovi biše u Soanu, i poslanici njegovi dođoše u Hanes. Ali će se svi posramiti s naroda, koji im neće pomoći, niti će im biti na korist ni na dobit, nego na sramotu i na porugu. Tovar će biti na stoci južnoj: u zemlju gde je nevolja i muka, gde su lavovi i lavići, guje i zmajevi ognjeni krilati, odneće blago svoje magarcima na ramenima i bogatstvo svoje kamilama na grbama, k narodu koji neće pomoći. Jer će Misirci uzalud i naprazno pomagati; zato vičem o tom: jačina im je da sede s mirom.“ (Stihovi 4-7)

Da vidite kako to nije neobično, uzimam ovde i čitam iz jednog svedočanstva od 5. jula 1896:

„Opomene koje su u Božjoj Reči upućene sinovima Izraelovim nisu namenjene samo njima nego svima koji će živeti na zemlji. On im kaže: „Teško sinovima odmetnicima, ... koji sastavljaju namere koje nisu od mene, zaklanjaju se za zaklon koji nije od mog Duha, da domeću greh na greh; koji silaze u Misir ne pitajući šta ću ja reći, da se ukrepe silom Faraonovom i da se zaklone pod senkom misirskom. Jer će vam sila Faraonova biti na sramotu, i zaklon pod senkom misirskom na porugu“. **Ako je Gospod ukorio svoj drevni narod zato što u teškoći nije tražio savet od Njega, zar neće biti nezadovoljan danas ako se Njegov narod, umesto da se osloni na sjajne zrake Sunca pravednosti da mu rasvetli put, odvraća od Njega kad je izložen iskušenju i nevolji, da bi tražio pomoć od ljudskih bića koja su sama pogrešiva i nedelotvorna? Gde je naša snaga? Da li je u ljudima koji su sami bespomoćni i zavisni; kojima je potrebno Božje vođstvo kao i nama? Hristos kaže: „Bez mene ne možete činiti ništa“ (Jovan 15,5) i On je osigurao Svetog Duha kao pomoću svako vreme potrebe.“**

Međutim, poznato vam je da su u teškoćama prošle godine, za koje se mislilo da mogu biti rešene političkom kampanjom, čak i adventisti sedmog dana bili tako poneseni od svoje odanosti Bogu, da su učestvovali u kampanji, pokušavajući da manipulišu sa političkim zbivanjima i kontrolišu izbore u pokušajima da oblikuju stvari. Zbog čega? O, da pomognu izlazak zemlje iz teškoća za koje su bili sigurni da će je snaći. Naravno, teškoće će doći na zemlju. Ali, hoće li se adventisti sedmog dana organizovati u grupe za takvo delo? Neka se oslobode Asirije. Neka se umesto Asirije i Egipta predaju Bogu. U tome je jedino spasenje. U tome je jedino oslobođenje (izbavljenje) u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.

11. IZLAZAK IZ VAVILONA I EGIPTA – 7. POUKA

(Ponedjeljak več, 15. mart 1897)

U našem sinoćnom proučavanju došli smo u istoriji Judeje do tačke kada su nevolje iz Asirije počele da plave zemlju kao potop. Hteli su da ih izbegnu i Gospod ih je pozivao da Ga svim srcem traže da bi mogao da ih oslobodi. Međutim, oni su nastojali da se izbave kombinacijom konfederacije i saveza sa Egiptom.

Tako je u Jezekejinom životu išlo do trenutka kada je sva pomoć iz Egipta prekinuta ne zato što je on to želeo, nego zato što je jednostavno bilo tako. Asirski kralj je prošao između Jerusalima i Sredozemnog mora i postavio se između egipatske vojske i Jerusalima, da bi sprečio udruživanje judejskih i egipatskih snaga. Tako, dok su odvojeni, mogao je da porazi bilo koga od njih.

Kada je Senahirim prvi put došao na Jerusalim, učinio je to isto, a Jezekeja je bio toliko kriv da u Pismu piše da je izišao pred asirskog kralja i rekao: „Zgrešio sam; vrati se od mene, šta god nametneš na me nosiću“. Asirski kralj je Jezekeji nametnuo trideset talanata zlata i trista talanata srebra pa je Jezekeja morao da opljačka Božji dom da plati danak.

Uzrok tog nevolji bio je u pobuni stanovništva u Akaronu protiv Asirije. Međutim, sam akaronski kralj je bio veran asirskom kralju pa nije hteo da se pridruži stanovništvu u pobuni. Zato ga je narod uhvatio i silom odveo u Jerusalim i predao na čuvanje Jezekeji. Jezekeja ga je prihvatio. Naime, on je bio toliko naklonjen njihovoj pobuni protiv asirskog kralja da je bio spreman da im se na taj način pridruži.

Asirski kralj je došao i osvojio Akaron. Onda je krenuo na Jerusalim da uzme akaronskog kralja i da ga ponovno ustoliči na njegov presto u Akaronu. Jezekeja je utvrdio grad, izgradio bedeme i svu potrebnu obranu, ali to nije bilo rešenje, to ih ne bi oslobodilo zato što Bog nije mogao da ih oslobodi na taj način. Pročitaću Senahirimov izveštaj sa tog pohoda, a takođe i biblijski izveštaj. Ova dva izveštaja spojena su u „Empires of the Bible“, str. 322 i tri naredne stranice. Počinjem da čitam od 15. paragrafa. Senahirim priča kako se stanovništvo Akarona pobunilo i kako je njihov kralj zarobljen. On kaže:

„Glavni sveštenici, plemstvo i narod Akarona stavili su Padiaha, svoga kralja (koji je ostao odani poštovatelj Asirije) u gvozdene lance i isporučili ga Jezekeji, judinom kralju i neprijateljski postupali sa božanstvom; ti ljudi su sada bili uplašeni u svojim srcima.“

Kad je zauzeo grad, kralj nastavlja: „Jezekeja, judin car (kralj), nije se pokorio mom jarmu“. A onda Biblija kaže: Zato se podiže „Senahirim, car asirski na sve tvrde gradove Judine, i uze ih“. Na to Senahirim kaže:

„Četrdeset šest ovih gradova, jakih utvrđenja, i gradova na njihovoj teritoriji, kojih je bilo bezbroj, opseo sam sa ratnim mašinama, osvojio, opljačkao i uzeo kao plen. ... Dvesta hiljada sto pedeset ljudi, malih i velikih, muških i ženskih, konja, kobila, magaraca, kamila, volova i ovaca bez broja, iz njihove sredine odveo sam i podelio ih kao plen.“

A onda Sveto pismo kaŹe:

„A kad vide Jezekija gde doĉe Senahirim i gde se okrenu da udari na Jerusalim, uĉini veće s knezovima svojim i s junacima svojim da zaroni izvore vodene, koji behu iza grada, i pomogoše mu. Jer se sabra mnoštvo naroda, te zaroniše sve izvore i potok koji teĉe posred zemlje govoreći: Zašto kad doĉu carevi asirski da naĉu toliko vode? I ohrabri se, te ozida zid oboreni, i podiŹe kule, i spolja ozida još jedan zid; i utvrdi Milon u gradu Davidovom, i naĉini mnogo oruŹja i Źtitova.“

Sada kaŹe Senahirim:

„Zatoĉio sam ga u Jerusalimu kao pticu u kavezu, njegovom kraljevskom gradu. Zatvorio sam ga: izgradio sam opsadne tornjeve protiv njega (jer on je naredio da se obnove bedemi velikih vrata njegovog grada).“

A na to kaŹe Biblija:

„I postavi vojvode nad narodom, i sabra ih k sebi na ulicu kod vrata gradskih, i govori im ljubazno i reĉe: Budite slobodni i hrabri, ne bojte se i ne plašite se cara asirskog ni svega mnoštva Źto je s njim, jer je s nama veći nego s njim. S njim je mišica telesna, a s nama je Gospod Bog naš da nam pomogne i da bije naše bojeve. I narod se osloni na reĉi Jezekije cara Judinog.“

Sve je to bilo istina, samo da je još bio neduŹan u celoj stvari. Ali sa Padiahom, akaronskim kraljem u Jerusalimskom zatvoru tog trenutka, Gospod nije mogao da podrŹi Jezekiju u njegovom naĉinu odbrane grada. Zbog toga Senahirim kaŹe:

„Jezekiju je savladao strah od prilaŹenja mog veliĉanstva; kao i Urbe, i njegove sopstvene vojnike i drugi vojnike koje je uzeo u Jerusalim svoj kraljevski grad.“

Na to Sveto pismo kaŹe:

„A car asirski nametnu na Jezekiju, cara Judinog, trista talanata srebra i trideset talanata zlata. I dade car Jezekija sve srebro Źto se naĉe u domu Gospodnjem i u riznicama carskog dvora. U to vreme car Jezekija raskopa vrata na crkvi Gospodnjoj i pragove koje sam beše okovao, i dade caru asirskom.“

O ovom Senahirim kaŹe:

„Ovom danku, koji se godiŹnje plaćao, dodao sam danak savezniŹtva moje vlasti i poloŹio ga na njega. ... Radnici, vojnici i graditelji koje je zbog utvrĉivanja Jerusalima, svog kraljevskog grada, skupio u njemu, nosili su danak. Trideset talanata zlata, osamsto talanata srebra, satkane tkanine, skerletne, vezene; veliko dragoceno kamenje; divane od slonovaĉe, pokretne prestole od slonovaĉe, bivolje koŹe, dan drvo, ku drvo, svakovrsno veliko blago i

njegove kćeri, evnuhe u njegovoj palati, muške svirače i ženske svirače u Nineviju moj kraljevski grad poslao je za mnom. A da plati danak i iskaže poštovanje poslao je svog izaslanika. Njegove gradove koje sam opljačkao, odsekao sam od njegovog kraljevstva i dao Mitinti, kralju azotskom, Padiahu, kralju akaronskom i Zilli-Belu, kralju Gaze. Umanjio sam njegovo kraljevstvo.“

Ovo je cela priča o tom stihu u Pismu gde piše da je Jezekija poslao poruku kralju asirskom i rekao: „Zgrešio sam; vrati se od mene, šta god nametneš na me nosiću.“

Nešto kasnije Jezekija je poslao poslanike u Egipat i Egipat je sklopio savez sa Jezekijom i poslao svoju vojsku. Senahirim je na vreme to dočuo i postavio je svoju vojsku između Egipta i Jerusalima. Onda je poslao Jezekiji u Jerusalem prvi poziv da se preda, sa porukom da čeka dok se vrati iz Egipta, a onda će doći i sve ih odvesti u ropstvo u zemlju kao njihovu, koja će biti isto tako dobra kao i njihova. Ali, Jezekija im je rekao da mu uopšte ne odgovaraju pa se čovek vratio u Lahis i ustanovio da je kralj otišao u Livnu i tu mu podneo izveštaj.

Onda je Senahirim čuo da se približava egipatska vojska pa je opet poslao pismo u Jerusalem u kome je rekao šta on može da učini, a šta Gospod ne može. I Jezekiji je rekao da se ne uzda u Gospoda, jer ga Gospod nikad ne može osloboditi iz njegovih ruku. I kako će, kad završi sa egipatskim kraljem, doći i Jerusalem će morati da snosi posledice.

Do tada je Jezekija naučio da se uzda u Gospoda, jer nije imao nikog drugog. Na kraju, bio je prisiljen da se uzda u Gospoda. Zato je otišao u hram, razvio Senahirivovo pismo pred Gospodom i rekao Gospodu: Evo, sada je ovako. Mi ne možemo ništa da učinimo. Gospode, preuzmi nešto za nas. I Gospod je preuzeo. Te noći pobijena je Senahirimova vojska i on je otišao kući u Nineviju. Tako su konačno kroz sve te teške trenutke, putem ovih zala koja su ih snašla i koja su ih tako potpuno okružila da nisu mogli dobiti bilo kakvu pomoć od Egipta niti od bilo kog drugog, bili dovedeni do položaja gde je Bog od samog početka i želeo da budu – do položaja iz koga ih je samo On mogao osloboditi.

Da su sve vreme zavisili od (pouzдали se u) Gospoda kao što su sada, Gospod bi sve vreme činio ono što je sada učinio za njih. Nikad ih Asirija ne bi pokorila niti bi imali išta sa Egiptom. Nikad ne bi bili opljačkani i odvedeni u ropstvo. Uvek bi stajali kao Gospodnji narod i Njegovo carstvo, živeli bi sami, ne mešajući se sa drugim narodima.

Nije potrebno da pratim istoriju Jude u detalje. Ponavlja se istorija deset plemena. To bi bilo samo ponavljanje istorije koju smo sinoć videli, dok ne bi došli do mesta gde je Gospod poslao svoga proroka Sedekiji, poslednjem kralju, da kaže: „Skinu tu kapu i svrzi taj venac, neće ga biti; niskog ću uzvisiti a visokog ću poniziti. Uništiću, uništiću, uništiću ga, i neće ga biti, dokle ne dođe onaj kome pripada, i njemu ću ga dati“.

Ubrzo nakon toga ceo narod je odveden u ropstvo u Vavilon – osim najsiromašnijih u zemlji koji nisu ništa imali. Ostali su u zemlji da je zaposednu kako žele. **U to vreme bila je prednost biti siromašan i nemati ništa, i to je bilo zapisano za razumevanje svima koji sada žive na Zemlji. Sada nije blagoslov biti bogat i imati veliki imetak. Uskoro će doći dani kad će siromašni i oni koji nemaju ništa najbolje proći na ovom svetu. Tako je bilo onog dana kad su razorili Jerusalem, a oni (bogati) bili odvedeni u ropstvo u Vavilon ili pobijeni.**

U to vreme oni koji nisu ništa imali mogli su da se nastane bilo gde u zemlji, jer im je pripadala cela zemlja. Svi drugi odvedeni su u ropstvo. Tako će ponovo biti. Oni koji će se držati imetka na ovome svetu, koji budu bogati, otići će u ropstvo uprkos svog bogatstva i propašće na

svetu. Onda će oni koji su siromašni u svetovnim dobrima, i nemaju ništa pošto su sve uložili u Božje Delo – takvi će stanovati u Gospodnjoj zemlji, kada svi koji nastavaju u zemaljskim državama budu odvedeni u ropstvo i cela Zemlja bude uništena.

Ovaj izveštaj o otpadu Izraela i njegovom uništenju nije napisan bez razloga. Osija i proročanstva koja smo sinoć pomenuli nisu napisani bez razloga. Osmo poglavlje Isaije nije napisano bez razloga. Ove reči napisane su za nas i mi moramo da ih poslušamo u naše vreme.

Sada dolazimo do poslednjih dana Judeje. Pročitajte Jeremijinu i Jezekiljevu knjigu. One su sadašnja istina za adventiste sedmog dana, isto kao i knjiga Otkrivenje. Jeremija i Jezekilj su napisani za nas na koje je došao svršetak (kraj) sveta, zato što su te knjige napisane u dane kada je dolazio kraj Jude. I razorenje Jerusalima i vremena koja su usledila jednostavno su zabeleženi da svim narodima sveta ukažu na vreme kada su kraj sveta i njegovo uništenje blizu, i da ih upozore na događaje koji će se desiti i nevolje koje će ih pratiti.

Izrael je izabrao kralja uprkos Gospodnjem negodovanju. Kad su se razdvojili, deset plemena je došlo u situaciju u kojoj su bili prisiljeni da kažu: Nemamo kralja (cara – Daničićev prevod). I Gospod je rekao: Ja ću biti vaš Kralj. Oni su opet rekli: Ne, mi moramo da imamo kralja. I imali su ga i bio je poslednji. Onda više nisu imali ni kralja ni kraljevstvo, bili su odvedeni u ropstvo i zauvek izgubljeni, zato što nisu hteli da Gospod bude njihov Kralj.

Juda je još neko vreme oklevala (odugovlačila), a onda je došlo ono što smo malopre čitali: „Skinu tu kapu i svrzi taj venac“, Juda više ne može da ima kralja. I prisiljen je da kaže: Nemamo kralja. I odlazi u ropstvo u Vavilon. Narod i plemena više nisu imali kraljeve dok nije došao njihov pravi Kralj, koji ima pravo da vlada i upravlja. Čak i tada su bili toliko uporni, toliko ispunjeni istim duhom kao kada su odbacili Boga u Saulovo vreme, da nisu hteli da Gospod vlada nad njima. Odbacili su Ga (Hrista) i izabrali kralja ovog sveta – „Mi nemamo cara (kralja – Bakotić) osim Cezara.“ (Jovan 19,15)

Uvek ista priča. Kada su odbacili Boga, učinili su to uprkos Njegovom negodovanju i izabrali su kralja koji se zvao Saul. Gospod je u tome video njihovo odbacivanje Isusa, njihovog Kralja, a izbor Cezara i Varave. Njihovo odbacivanje Hrista i izbor Cezara bila je samo logična posledica njihovog odbacivanja Boga i izbora Saula. Kada su odbacili Njega i izabrali Saula, Gospod je znao da će odbaciti Njega (Hrista) i izabrati Cezara. Ovaj poslednji korak krio se u prvom.

Zato je Gospod rekao: Samuilo, ne odbacuju oni tebe, već mene da ne vladam nad njima; a to se odnosi i na adventiste sedmog dana. Bog želi da bude Vladar svog naroda, želi da bude Kralj svom narodu. Hoće li to biti? Da li je Njegova vladavina dovoljna? Hoće li Njegova vladavina biti dovoljna Njegovom narodu, pitanje je sad, kao što je i nekad bilo? Božja vladavina im nije bila dovoljna u tadašnje vreme, jer se nisu celim srcem predali Njemu. Prešli su u formalizam i postali toliko kao svet da su prešli u idolopoklonstvo sveta. Morali su da imaju kralja kao i ostali neznabošci. Danas je to ista priča. Ako Bog nije dovoljan vladar za adventiste sedmog dana, to je zato što Mu ne veruju svim svojim srcem. I pošto su toliko nalik neznabošcima, moraju da imaju neznabožačku vlast i neznabožačku silu da bi se sačuvali od sebe samih i vladali sobom. O, kad bi današnji adventisti poslušali šta im Gospod danas govori: **Želim da budem vaš Car!**

Juda je, kao što sam to malopre rekao, odveden u ropstvo u Vavilon, a samo su nekolicina najsiromašnijih ostavljeni u zemlji. **Tu je trebalo i da ostanu. Međutim, oni su svojevolejno otišli u Egipat. Uprkos Božjem negodovanju opet su otišli u Egipat. Tako je sav Božji narod rasut među**

neznabošce, u Vavilonu i u Egiptu. Od tog vremena pa nadalje celo Pismo govori da će Njegov narod biti izveden iz Vavilona i Egipta. I još uvek je tako.

Danas odjekuje glas: „Izidite iz nje, narode moj, ... da vam ne naude zla njena“ (Otk. 18,4). To je Vavilon. A u jedanaestom poglavlju Otkrivenja govori se o onome što se „duhovno zove Egipat“ (stih 8). I oni koji su pobedili zver i njenu ikonu i njen žig i broji imena njenog „pevali su pesmu Mojsija“ (Otk. 15,3 – SSP) – ne nešto nalik njoj – već „pesmu Božijeg sluge Mojsija“. Kakva je bila Mojsijeva pesma? Pesma oslobođenja iz Egipta. Prema tome, kada oni koji su pobedili zver, njenu ikonu, njen žig i broj imena njenog pevaju Mojsijevu pesmu, to je zato što su oslobođeni iz Egipta. Zato što danas a i do kraja sveta, „iz Egipta pozvah svoga Sina“ (Mat. 2,15). Danas postoje Vavilon i Egipat. Danas je Božji narod u Vavilonu i u Egiptu. I danas Gospod poziva: „Izidite iz nje, narode moj“ i „iz Egipta pozvah svoga Sina“.

Pogledajte ponovo: Gde je bio Nevrod (Nimrod)? U Vavilonu. Upravljaio je oblašću Vavilona. Gde je bio Avram? U zemlji u kojoj je vladalo kraljstvo koje je Nevrod osnovao. Ali, Bog ga je pozvao iz te zemlje. Ta zemlja je bila Vavilon, duhovno i fizički. Šta više: Nevrod je bio sin Husov, a Hus je bio Hamov sin – Egipat je Hamova zemlja. Prema tome, Nevrod je bio i u Egiptu i u Vavilonu. I kad je Bog pozvao Avrama, pozvao ga je i iz Egipta i iz Vavilona. „A kad ste vi Hristovi, onda ste seme Avraamovo, i po obećanju naslednici“ (Gal. 3,29). I vi ste pozvani iz Egipta i Vavilona.

O, posvetimo se *proučavanju Biblije*, i čitajmo ono što ona kaže, tražimo u njoj duhovno značenje. Onda će cela Biblija, od prvog do poslednjeg stiha biti živa, svetla stvar za svakog od nas.

Posle toga smo Izrael našli u Egiptu; i Gospod ih je ponovo pozvao iz Egipta. Zatim su odbacili Gospoda, te su na kraju otišli u vavilonsko ropstvo, da bi potom ponovo otišli i u Egipat. A kad je došao Isus, oni su Ga odbacili i izabrali Cezara. Zatim se pojavila hrišćanska crkva i došlo je do otpada i u njoj, pa je ona postala još jedan Vavilon. I Bog je pozvao narod da izađe iz tog Vavilona. U vreme reformacije pozvao ih je da iziđu iz tog Vavilona. Onda je došao protestantizam, reformisano hrišćanstvo, pa je i ono otpalo, i sada čini ikonu zveri, što će opet doneti Vavilon, majku i kćeri, povezane sa vlastima sveta. A Bog još uvek poziva: Izidite iz Vavilona. „Izidite iz nje, narode moj“.

Filozofija koja je dovela do otpada u hrišćanskoj crkvi, lažno, pagansko učenje koje je uneseno u hrišćanske škole i dovelo do otpada, *došla je iz Egipta*. Egipatska filozofija izopačila je hrišćanske škole, dovela do otpada i stvorila Rimsku crkvu, koja je danas i Vavilon i Egipat. I tako danas, u skladu sa sadašnjom istinom, Gospod poziva svoj narod da iziđe iz Vavilona i Egipta.

Ali, Gospod želi sve. On želi da vlada svima. Želi da Njegovo carstvo bude nad svima. On želi da to bude u Crkvi, želi da to bude u školi, želi da to bude u izdavačkim ustanovama, želi da to bude svuda gde god se pominje Njegovo ime. Hoćete li Mu to dopustiti?

Ako dopuštate, vi, svako od vas za sebe, mora da to započne dozvoljavajući Gospodu da poseduje celo srce. Neka ovaj Car vlada u svome carstvu, u svome carstvu Duha. Ovo carstvo i vladavina moraju da budu potpuni i apsolutni tako da ne priznajete nikakvog kralja, niti ikakvog drugog vladara osim Boga, pa ni jedan drugi zakon osim Božjeg.

Tada, i ne pre toga, bićemo oslobođeni iz Egipta i Vavilona. I onda, kad smo tako oslobođeni iz Egipta i Vavilona, može biti stvarno rečeno, i Gospod će reći celoj vasioni: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu“ – ali ne oni koji su učinili najbolje što su mogli –

nego će to biti Božja potvrda pred vasionom, ukazujući na narod na zemlji koji *drži* Božje zapovesti i veru Isusovu. **Ovo je vreme blizu i Bog poziva svoj narod iz Vavilona i iz Egipta da bi to moglo biti učinjeno, da On može da posvedoči: Ovde je narod koji dozvoljava da vladam njime i kome ne treba nikakav drugi vladar, nikakav drugi zakon i nikakva druga vlast osim Božje.**

Bacimo još jedan pogled na sve to. Bog je počeo sa čovekom da prva od svih zapovesti bude prisutna sa njim i da živi sa njim: „I ljubi (voli – SSP) Gospoda Boga svog svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim i svom snagom svojom“. Čovek je krenuo drugim smerom, poslušao onog drugog koji je govorio i tako izgubio sve. Bog ga je ponovo postavio na noge i opet mu dao prednost da voli Boga svim svojim srcem, dušom, umom i snagom. Ubrzo su njegovi potomci otišli tako daleko od Boga da za Gospoda uopšte nije bilo mesta u njihovom životu, pa je ljude morao potopom da izbriše sa lica Zemlje. Samo je osam duša bilo voljno da ima Gospoda u svom životu.

Gospod je sa osam osoba ponovo počeo svoje delo na Zemlji. Za njih je prva od svih zapovesti bila: „Ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim i svom snagom svojom.“ Međutim, oni su to zanemarili, imali su druge bogove i od idolopoklonstva prešli u monarhiju. Organizovana je država – prva država na svetu. Ona je bila plod otpada.

Iz te pokvarene države Bog je ponovo pozvao svoj narod i počeo sa novom rasom. Bog je pozvao Avrama iz te zemlje (domovine, države), iz njegovog roda i iz doma njegovog oca u zemlju koju će mu pokazati. A u toj zemlju mu nije dao ni pedalj (stopu), ali je obećao da će je dati njemu i njegovom semenu (potomstvu) nakon njega, dok još uopšte nije imao dete. Tako ga je Bog pozvao da izađe iz zemlje u kojoj je živeo, a nije mu dao neku zemlju na svetu. Zato je Avram, prijatelj Božji, crkva Božja, ostao bez zemlje na ovome svetu i ako „ste vi Hristovi, onda ste seme Avraamovo, i po obećanju naslednici“.

Mi treba da idemo stopama vere našeg oca Avrama, vere koju je imao dok je još bio neobrezan. Jeste li vi bez zemlje (domovine) na ovom svetu? Gospod vas poziva da izađete iz svoje zemlje u zemlju koju će vam pokazati. To je nebeska domovina. Hoćete li je uzeti?

Avramovi potomci otišli su u Egipat i Bog ih je odvojio od *te* zemlje. Mojsije je u to doba bio veliki primer. Bio je naslednik prestola. Ali, okrenuo je tome leđa i pošao sa Bogom. A *morao je* da mu okrene leđa *da bi mogao ići sa Bogom*.

Bog je oslobodio svoj narod i rekao mu: „Gle, ovaj će narod nastaviti sam, i s drugim narodima neće se pomešati“. No, oni su otpali od Boga i postavili sebi kralja i državu kao neznabošci oko njih. I šta je od toga bilo? Da li im je to donelo neko dobro? Ipak, Gospod ih nije zaboravio. Međutim, da li im je to donelo neko dobro? Bio je to put neprestanog padanja nizbrdo, dok se nisu podelili, pa su oba naroda otišla u propast. Od toga dana do danas skitaju se „po narodima“. No, nisu se pomešali sa drugim narodima, iako su to pokušavali.

Kada je Hristos došao, ponovo je podigao duhovnu porodicu. Ali, opet je došao otpad i crkva je otišla u idolopoklonstvo i neznaboštvo, i ponovo postavila vlast – crkvu i državu. To je bilo papstvo. I šta će iz toga proizaći? Zna da će „otići u propast“ (Otk. 17,8). Onda je Bog opet podigao duhovnu porodicu u hrišćanskom protestantizmu. Međutim i on je otpao i pridružio se majci bludnica i postavio ikonu zveri – državu na zemlji koja tvrdi da je Božje carstvo. I šta će biti od svega toga? Poznato vam je da će to biti uništeno večnim uništenjem.

Šta je bilo sa Nevrodovim kraljevstvom? Uništeno je. Šta je bilo sa egipatskim kraljevstvom? Uništeno je. Šta je bilo sa asirskim kraljevstvom? Uništeno je. Šta je bilo sa kraljevstvom deset plemena? Uništeno je. Šta je bilo sa Judinim kraljevstvom? Uništeno je. Šta je bilo sa vavilonskim

kraljevstvom? Uništeno je. Šta je bilo sa medopersijskim kraljevstvom? Uništeno je. Šta je bilo sa grčkim kraljevstvom? Uništeno je. Šta je bilo sa rimskim carstvom? Uništeno je. Šta je bilo sa onih deset koja su sledila? Uništena su. Šta će biti sa papstvom koje se podiglo na ruševinama Rima? Biće uništeno. Šta će biti sa carstvom koje je načinjeno kao ikona Rima u Sjedinjenim Državama? Biće uništeno.

Gospod je hteo da nam pokaže da ne želi da Njegov narod bude povezan sa ovim stvarima. Zar u tome nema pouke? Da li On želi da Njegov narod posveti svoja osećanja onome što će propasti? Od Adama do sada Bog je pozivao ljude da Mu dopuste da vlada, da bude njihov Car. Da bi narod mogao da izađe iz svoje zemlje, iz svoga roda, iz doma svoga oca i prebiva sam, da se ne meša sa (drugim) narodima. Hoće li ikad naći narod koji će Mu dozvoliti da On ima svoj sopstveni put?

[Glasovi] Hoće.

Da, mi znamo da će imati takav narod, jer tako kaže Božja Reč. Međutim, hoće li imati taj narod među onima koji sada tvrde da su Njegov narod, pitanje je sad? Da li ćeš i ti biti jedan od njih? Kažeš: da. Onda ćeš izaći iz svoje zemlje, od svoga roda i iz doma oca svoga. Hoćeš li sam da stanuješ i da se ne mešaš sa narodima? Hoće li Bog biti tvoj Car i niko drugi? Hoće li tvoja vlast biti Božja, pa neće biti potrebe za drugom vlašću? Ne da ćeš se pobuniti protiv bilo koje druge vlasti. Jednostavno nećeš imati potrebu za bilo kojom drugom vlašću, jer ćeš imati najbolju – savršenu vlast. Pa ako ona vlada u tvom životu, neće biti potrebe da neka vlast na zemlji upravlja tobom, i ona neće imati problema ni teškoća sa tobom. To je sve što Gospod traži. Hoćeš li Mu dopustiti da ona vlada tvojim životom?

Upravo u poruci trećeg anđela, preko nje i kroz nju, Bog nastoji da „uspostavi hrišćanstvo na večnoj osnovi“. I onda, kao što i kaže poruka trećeg anđela, kada Bog uspostavi hrišćanstvo na večnoj osnovi, to će biti hrišćanstvo koje neće biti povezano ni sa čim na ovoj zemlji. Ono će biti povezano samo sa Bogom, samo sa Njegovom večnom reči, prosvetljeno Njegovim večnim Duhom, izneseno od Onoga čiji su izlasci od večnih vremena. I tako će ono voditi do večnoga Boga, da bi On mogao da njime vlada, a podupiraće ga i večne ruke.

Znam, a i vi znate, da ima neke braće koja ne misle da je to ispravno. Pre dve godine se to propovedalo i bilo je objavljeno u *Biltenu*. Mnogi to nisu prihvatili. A neki to još uvek ne prihvataju. Smatraju da je potpuno pogrešno. Međutim, na poslednjoj Generalnoj konferenciji pročitana su nam dva svedočanstva – napisana posebno za tu konferenciju. Jedno od njih, nalazim, objavljeno je u *Biltenu* br. 4. Ono drugo još nije štampano, ali biće, pretpostavljam, ubrzo, i ono ukorava adventiste sedmog dana zbog toga što se angažuju u političkim pitanjima. Pročitaću jedan odlomak koji će vam pokazati o čemu se radi:

„Gospod Isus je razočaran sa svojim narodom. On je njegov Zapovednik; oni treba da se svrstaju pod Njegovu zastavu. Oni nemaju vremena, mudrosti ni snage da ih troše u podupiranju političkih stranaka. Ljude podstiče na snažnu aktivnost snaga odozdo, a Božji sinovi i kćeri ne trebaju svoj uticaj da posvete ovom političkom sukobu. No, kakav to duh zahvata naš narod, kada se oni koji veruju da smo pod porukom trećeg anđela, poslednjom porukom milosti svetlu, braća po istoj veri, pojavljuju noseći značke protivničkih političkih stranaka, objavljujući suprotna osećanja i svoja podeljena mišljenja?“

Postaviću vam pitanje u obliku predloga: Da je ovo, što se propovedalo pred dve godine o predmetu vlasti i crkve bilo prihvaćeno i da li bi se, da su to sledili svi adventisti sedmog dana, uopšte ukazala potreba za takvim svedočanstvom? Naravno da ne. Prema tome, da li ova predavanja predstavljaju nešto pogrešno kada pozivaju Božji narod da zauzme stav za koji bi bilo nemoguće da mu se nešto prigovori? Mislim u vezi sa tim. Mislim reći da, kada se iz Božje Reči iznosi neka istina koja bi Njegov narod kad bi je on prihvatio pred Bogom i svetom stavila u takav položaj da Bog na njemu ne bi mogao da nađe mane u odnosi na tu istinu, zar onda ona ne treba da se prihvati kao istina? Kako bi uopšte i mogla da bude pogrešna?

Ali, ovo je samo jedno od svedočanstava. Drugo ima stranicu za stranicom ukora iste vrste, upućenih Njegovom narodu, zato što se upliće u političke rasprave ove poslednje kampanje, tako da je Gospod u dva svedočanstva koja su sledila jedno za drugim bio prisiljen da pošalje ukor svom narodu jer čini upravo ono od čega je hteo da ih spase, da su prihvatili poruku koja im je poslata osamnaest meseci pre početka ove kampanje. **Zašto je onda Gospod poslao ovu poruku svom narodu pre osamnaest meseci, pre nego što je bilo ikakve prilike da krenu suprotnim smerom? Zar nije hteo da Njegov narod bude spreman kad bude izložen vremenu zabune i rasprave, da bi znao pravi put i da se ne zbuni sa ostalima koji su bili zbunjeni, da ne bi učestvovao u stvarima zbog kojih On mora da izrekne ukor?**

Ni od koga ne tražim da to prihvati zato što je ovde izneseno. Tražim da to prime, proučavaju, mole se za to, razmotre i prihvate to zato što je istina. Tako će se Božji narod osloboditi od mogućnosti da mora da bude ukoren ili ispravljen u pogledu stvari kao što je ova. **Ali znam da ima braće koja još uvek misle da je sve ovo pogrešno i kažu da je ovim naš narod pozvan da zauzme ekstreman stav, i da je već zauzeo ekstreman stav. Može li biti ekstreman stav onaj koji stavlja Božji narod tamo gde On želi da bude, tako da bude potpuno oslobođen svih tih zbunjujućih stvari koje uznemiruju svet?**

Ove godine je ista misao došla na drugi način. Biblijski tekstovi, koje smo navodili pre dve godine u predavanjima, ove godine se uopšte nisu pojavili. U ono vreme je to bilo jevanđelje, a ono je jevanđelje i sada, jer jevanđelje prožima celu Bibliju i vi ne možete da otvorite Bibliju bilo gde, a da ona to ne kaže.

Ima još nešto što moramo da uzmemo u obzir. Ako učestvujemo u političkim poslovima i raspravama, pojedinci će se opredeliti za različite strane, za suprotne političke stranke, oglašavajući suprotna osećanja i iznoseći svoja suprotna mišljenja, *sve vreme tvrdeći da su braća*. Koji je poslednji korak u političkom delovanju? Rat, naravno. Šta je onda na početku? Jednostavno ono šta je na kraju – rat. Upravo taj *duh* je od početka do kraja. Mogu li braća u Hristu, koji su jedno u Hristu, da učestvuju u nečemu što dovodi do toga da među njima vlada duh neprijateljstva? Mogu li? Ne, ne mogu, a da i dalje ostanu jedno u Hristu. Oni treba da traže jedinstvo, **DA TRAŽE JEDINSTVO DUHA**, „starajući se da svezom mira održite duhovno jedinstvo (jedinstvo Duha – Karadžić).“ (Efe. 4,3 – Čarnić)

Neki su bili spremni da slede ovu logiku pa su zaključili da je hrišćanima, svakom hrišćaninu, adventistima sedmog dana ili drugima, dozvoljeno da se bore. Naravno, ne da se bore jedan protiv drugog, već da se bore za svoju zemlju, da krenu u rat kako bi sačuvali građansku vlast. Ali, gde je hrišćaninova zemlja? Gde je hrišćaninova vlast? Možete li da kažete?

[Glasovi] „Nije od ovog sveta“ (Jovan 18,36).

Nije od ove zemlje i nije od ovog sveta. Naše carstvo i domovina nisu od ovog sveta.

Mogu li se hrišćani boriti za svoju zemlju oružjem telesnog ratovanja? Car te zemlje je radije dozvolio da Ga razapnu, usmrte i uklone iz vida nego da podigne ruku da se bori za svoju zemlju. Može li onda po toj logici da od početka to bude u redu?

Ali, to nije sve. Ako mi kao adventisti sedmog dana treba da propovedamo ova načela, i da ih držimo, onda moramo da učinimo važan korak, jer je to pošteno prema vlastima Sjedinjenih Država, prema saveznoj državi Mičigen i nekoliko drugih država, da možemo da se pokažemo u pravom svetlu.

Ponoviću to tako da možete da razumete o čemu govorim. Ako dođe do toga da treba da prihvatimo princip da hrišćani mogu da se bore, da mogu dići desnu ruku u odbranu zemlje i vlasti i svega toga, onda to sama Crkva mora, iz poštenja prema sebi, a posebno prema vlastima Sjedinjenih Država i nekoliko saveznih država, javno da objavi i odbaci i promeni stav koji je Crkva nekad zauzimala.

Imam ovde dva mala dokumenta štampana 1865. godine, ali ono što je zapisano u njima dogodilo se 1864. Jedan od njih ima naslov „Stajališta adventista sedmog dana u odnosu na nošenje oružja, kako su iznesena guvernerima nekoliko država i šefu vojne policije, sa delom zakona o registraciji (upisu).“

U to vreme adventisti sedmog dana su, preko Odbora Generalne konferencije, izneli vladi Sjedinjenih Država, vladi savezne države Illinois, Mičigen, Pensilvanija, Viskonsin i još jedne ili dve druge savezne države, da adventisti kao hrišćani, i zato što jesu hrišćani, ne mogu pristati da hrišćani, bez obzira na okolnosti, nose oružje ili se bore. Drugi dokument predstavlja izvode iz spisa i izdanja adventista sedmog dana, da vlastima potkrepe istinitost ove molbe Crkve.

Ako ovo treba da se opovrgne i da mi prihvatimo gledište po kome hrišćani mogu da se bore u svakoj prilici za vladu ili koga god, onda smo dužni vlastima Sjedinjenih Država, da Odbor Generalne konferencije, koji predstavlja Crkvu, ode pred vladu Sjedinjenih Država i kaže da smo promenili mišljenje. I da ode guvernerima tih država i kaže im da smo promenili svoja gledišta tako da postoji zapis o našim novim i revidiranim gledištima po tom pitanju.

Ne verujem ni za trenutak da treba da se držimo nečega što je učinjeno samo zato što je učinjeno. Ali, ako je to što je učinjeno bilo ispravno, onda se držimo toga. I kažem, ako naša gledišta o tome treba da se promene, dužni smo ovim vlastima da ih obavestimo o toj činjenici, tako da ne misle o nama drugačije nego što jesmo. To je pošteno prema vlastima, jer smo kao verska zajednica službeno stavili sebe u izveštaj da zastupamo suprotno mišljenje.

Pre dve godine, kad su iznesena ova predavanja, nisam znao da postoje ovi dokumenti. Nisam znao za njihovo postojanje sve do početka 1897. Meni ih je neko poslao u kovrti i to je sve što znam. Štampani su 1865. u adventističkoj izdavačkoj kući u Batl Kriku. Imena članova Odbora Generalne konferencije nalaze se u potpisu dokumenata predatih vladi Sjedinjenih Država, a imena članova Odbora konferencija u saveznm državama nalaze se u potpisu dokumenata predatih guvernerima tih država.

Pročitacu vam neke izvode koji su u to vreme štampani iz dokumenata, publikacija i časopisa Adventista sedmog dana, kao dokaz vladi Sjedinjenih Država i kao dokaz guvernerima saveznih država, da je ovaj stav Odbora Generalne konferencije Crkve bio njihov stav, i to ne stav učinjen za određenu priliku, da se izbegne registracija ili izbegnu posledice koje će doći na zemlju zbog rata. Ovaj predmet je izdat kao dokaz ovim vladama da je to princip adventista sedmog dana i da se oni drže tog principa zato što je to hrišćanstvo.

Pročitacu nekoliko izvoda iz ovoga i videćete ono šta sam ja video kad sam to čitao – da sam imao ovaj dokument pre dve godine u ovom šatoru (gde se održavaju predavanja), ne bih mogao

jasnije da iznesem principe koji su u njemu nego što sam ih izneo u predavanjima, a koja su objavljena u *Biltenu*. Evo izvoda iz nečega što je u *Znacima vremena* napisao starešina Džems Vajt 1852. godine:

„Crkva koja tvrdi da je Hristova ostavila je ruku svog pravog supruga i sada se oslanja na jaku ruku zakona. Ona traži zaštitu i da je održavaju iskvarene vlasti sveta; ispravno je prikazana kćerima bludnicama stare majke, a ona je simbol Katoličke crkve. Kao što žena treba da se prilepi (priljubi) uz svog muža, tako crkva treba da se prilepi uz Hrista, i umesto da traži zaštitu od ruke zakona, treba da se oslanja samo na moćnu ruku svoga Dragog. Crkva je u nezakonitom braku sa svetom. To se može videti u različitim odeljenjima građanske vlasti. Čak se i u ministarstvu rata navodni propovednik Isusa Hrista ruga Bogu mira svojim molitvama za uspeh u borbi.“

Evo i citata iz *Pregleda i glasnika* (Review & Herald) od 9. maja 1854:

„Da li je to blizu ili nije [a reč je o Gospodnjem dolasku] činjenica ostaje, da vlada duh rata, duh mržnje i obmane. Mi se bojimo tog zaraznog uticaja – tog obeshrabrujućeg uticaja familijarnosti (prisnosti) sa idejama o ratu i krvoproliću, tog zlog nezdravog uzbuđenja, ogorčenog stranačkog duha, koji čini da se zlo širi.

Ne govorimo da za Hristove učenike nema opasnosti od tih stvari. Postoji opasnost jer ‘i zato što će se bezakonje umnožiti, ohladneće ljubav mnogih’ (Mat. 24,12 – Sinod SPC). Takve su tajanstvene i neobjašnjive simpatije koje povezuju čoveka sa čovekom, koje zabranjuju odvojeni i izolovani interes, da nesvesno prihvatamo preovlađujući ton, a toga nismo svesni dok um ne bude iskrivljen i nesređen; a pošto je u takvom nezdravom stanju, spreman je da prihvati i smisli zlo. Moralna pošast je razornija od kuge.“

Drugi izvod uzet je iz *Pregleda i glasnika* od 31. jula 1856:

„Isus je rekao: „Ti hajde za mnom“ (Jov. 21,22). Šta je, dragi brate, draga sestro, merilo tvoje vere? Zar nije Sveto pismo? Kažeš: Da. Onda ćemo doći da vidimo da li sledimo Isusa ili ne. Staću pred vas na vašem putu i raspravljati sa vama; a taj put je svaki naš postupak u životu. Izvršićemo temeljan pregled, prvo, i pitaćemo: Da li postupate kao svet? Ali vi pitate: Šta misliš pod time? Pokušaću da vam kažem. Da li imate udela u svetu, u njegovim principima i zakonima? Ako imate, onda to nije put kojim je Isus hodao. Isus je rekao: Od sveta nisu [učenici], kao ni ja što nisam od sveta. Kada smo videli Isusa u Cezarovoj sudnici? Nikad, osim kad je bio vođen kao jagnje na klanje.

Ali, mi želimo dobre zakone i naša je dužnost da dobijemo dobre ljude koji će ih načiniti i sprovoditi.

Istina je da želimo dobre zakone, a Isus nas nije ostavio da Ga sledimo bez njih. On kaže: ‘A Reč koju slušate nije moja, nego Oca, koji me je poslao.’ (Jovan 14,24 – SSP)

Psalmista kaže: ‘Zakon je Gospodnji savršen, krepí dušu’ (Psalam 19,7). Pavle kaže: ‘Sve Pismo je od Boga nadahnuto i korisno za poučavanje, za prekorevanje, za popravljanje, za odgajanje u pravednosti, da Božiji čovek bude savršen, potpuno pripremljen za svako

dobro delo' (2. Tim. 3,16.17 – SSP-Čarnić). Šta bi više hteo? Ili šta bi manje hteo, dragi brate?

Sledeći korak koji zahtevaš od svog posrednika je da donese zakone, koji se, ako se ne poštuju, sprovode silom mača, nehrišćanskim oružjem. Takvi zakoni su bitni, vitalni, pošto ih je donela vlast čiji su oni sastavni deo, a koji mogu da podupiru njenu državnost samo raznim arsenalom ili pretnjom smrću, velikom mornaricom i vojskom opremljenom smrtonosnim oružjem. I onda stavljaš svog dobrog hrišćanskog brata, sledbenika Kneza mira, pored stratišta da donosi smrt; ili na čelu vojne jedinice, sa *habeas corpus*¹ pismenom naredbom da vratiš svog jadnog brata u ropstvo zbog zločina što želi da udiše besplatan nebeski vazduh. Ili, ako je on tvoj glavni sudija u zemlji, staviš svog dobrog biskupa na ratnog konja naoružanog od glave do pete, za vrhovnog generala svih snaga smrti u zemlji.

Pitam te, dragi Isusov sledbeniče, može li čovek uzeti pravo da ubija, ako je Bog rekao: 'Ne ubij'? Zar celo tkivo ljudske vlasti ne počiva na maču? Zar oni neće biti razbijeni na delove kad dođe Onaj koji ima pravo da vlada po pravdi?

Međutim, ja nisam u ratu sa ljudskim vlastima. Ne, ne. David kaže u himni hvale Bogu: 'I gnev ljudski obraća se u slavu Tebi, kad se jednom opašeš gnevom' (Psalam 76,10). 'Jer, vladari ne ulivaju strah zbog dobrog dela, nego zbog zlog. Ako hoćeš da se ne bojiš vlasti, čini dobro pa će te ona hvaliti. Ona je Božji sluga za tvoje [hrišćaninovo] dobro.' (Rim. 13,3.4 – SSP)

Ako, braćo moja, imate na umu da su hrišćani drugačije društvo, malo stado, odvojeno, izabrano od sveta, da bude svetlo u svetu i za svet, da bi svet posmatrajući njihova dobra dela (svetlo) bio naveden da se pridruži tom malom stadu, i sve vreme određeni za klanje, da bi tako proslavili svog nebeskog Oca, onda ćete moći shvatiti biblijske tekstove kao što su Rimljanima 13 i 1. Timotiju 1,2 koje ću pomenuti kasnije. 'Crep s drugim crepovima neka se svađa' (Isa. 45,9), **ALI NEKA HRIŠĆANI IMAJU (POSEDUJU) UM ISUSOV, PA ĆE ONDA SLEDITI ISUSA.**

Jesmo li videli neke od posledica kad su nazovi hrišćani sledili svet? Neka nas to pripremi da steknemo dostojanstvo kao Valam kad ga je Valak pozvao da prokune Izrael, kad je izneo svoju priču i rekao: „Kako bih kleo onog koga ne kune Bog? Ili kako bih ružio onog koga Gospod ne ruži? Jer svrh stena vidim ga, i s humova gledam ga. Gle, ovaj će narod nastaviti *sam*, i s drugim narodima *neće* se pomešati (4. Moj. 23,8.9).“

Pročitacu još jedan izvod, reprint iz *Pregleda* od 14. avgusta 1856:

„Da li vam je Isusovo jevanđelje dalo pravo da koristite mač, da se naoružate telesnim oružjem, da uzmete mač 'da se pobrinete za svoju kuću,' da oslobodite

¹ *Habeas Corpus* (srpski *imaj telo*) – ovako glasi prvi član zakona o nepovredivosti čovekove ličnosti. Ovo je najvažniji zakon o pravima čoveka u anglosaksonskom pravu. Drugim rečima, to je zakon u kaznenom pravu koji štiti ličnu slobodu od samovolje izvršne vlasti. On između ostalog podrazumeva načelnu zabranu hapšenja bez sudskog naloga, zabranu dužeg zadržavanja u pritvoru bez ozbiljnih dokaza o krivici kod teških kaznenih dela i nalaže brzo izvođenje pred sud, te zabranjuje maltretiranje u istrazi.

Prvobitni dokument doneo je 1679. engleski Parlament, a trebao je da pruži zaštitu od kraljevske samovolje. U američki Ustav unesen je 1789.

ugnjetavane iz vlasti tlačitelja kršenjem šeste Božje zapovesti: ‘Ne ubij’? Isus je rekao: ‘Ljubite (volite) neprijatelje svoje.’ (Mat. 5,44)

Misliš li da ti, kao hrišćanin koji živi pod jevanđeljem, imaš biblijsku dozvolu da se mešaš u političke sukobe na bilo koji način? Bilo zakonodavstvom, ili izvršenjem zakona ljudske vlasti? Ako tako misliš, onda si u velikoj zabludi.“

To je Crkva govorila 1864. To su izneli vladi Sjedinjenih Država kao dokaz da ne veruju u rat i da ne mogu da nose oružje, i da se od njih, ako budu regrutovani, ne može očekivati da se bore. I vlada Sjedinjenih Država saslušala je njihovo izlaganje i donela zakonsku odredbu da oni treba da budu dodeljeni bolnicama gde mogu da rade kao propovednici jevanđelja i da se brinu za bolesne i da donose spasenje umirućima. Ako to treba da se promeni, onda treba da pošteno izađemo pred vlast i da kažemo da je promenjeno.

Nastavljam da čitam :

„Svaki tekst koji mislite da citirate ili prihvatljiv razlog koji možete da iznesete, mora biti proveren jasnim, doslovnim tekstom Pisma. Možda ćemo primetiti sve takve biblijske tekstove ili razloge koje želimo da iznesemo u pravo vreme, ali ćemo pre svega slušati jevanđelje. Za hrišćane koji su spremni da slede Isusa, to treba da bude dovoljno.

Isus kaže: ‘Ko meni služi, za mnom nek ide’ (Jovan 12,26). A da li vi kažete: Mogu ja to, ali mogu i da služim kao veran građanin svoje zemlje, u njenoj nacionalnoj politici i vlasti. Stanite. Isus kaže: ‘Niko ne može dva gospodara služiti.’ (Mat. 6,24). ‘Da ste od sveta, svet bi vas voleo kao svoje. Ali, pošto niste od sveta, nego sam vas ja izabrao iz sveta, zbog toga vas svet mrzi.’ (Jovan 15,19 – SSP).

Kako možete da učestvujete u politici sveta, ako ‘niste od sveta’ već vas svet mrzi, a vi ste izabrani ‘od sveta’? Ali vi kažete: Zar da predamo vlast u ruke zlih? Tu sebi ne možete pomoći. A zli ljudi i varalice napredovaće na gore; i u vreme svršetka sveta ‘bezbožnici će raditi bezbožno, niti će koji bezbožnik razumeti’ (Dan. 12,10). Razlog tome je što svet nije voljan da poslušá Boga i da sledi Isusa, nepriznavajući da postoji **Zakonodavac. (Jak. 4,12)**

‘Zato reče Gospod: Što se ovaj narod približuje ustima svojim i usnama svojim poštuje me, a srce im daleko stoji od mene, i strah kojim me se boje zapovest je ljudska kojoj su naučeni, zato ću evo još raditi čudesno s tim narodom, čudesno i divno, i mudrost mudrih njegovih poginuce i razum razumnih nestaće’ (Isa. 29,13.14). Kako se ovo predivno pokazalo u životu mnogih velikih profesora teologije, koji su, ne tako davno, stajali na čelu verskih buđenja, moralnih reformi i društava mira, vodeći Hristovu crkvu, naoružani jevanđeljem koje iznosi na svetlost život i besmrtnost; koji su se služili molbama, molitvama i suzama, suočeni sa jevanđeljem u kome je Isus rekao: ‘Čuli ste da je kazano: Ljubi bližnjeg svog, i mrzi na neprijatelja svog. A ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone; da budete sinovi Oca svog koji je na nebesima; jer On zapoveda svom suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd (kišu) pravednima i nepravednima’, ‘Budite dakle milostivi kao i Otac vaš što je milostiv’ (Mat. 5,43-45; Luka 6,36). Bez obzira na ove tekstove Svetog pisma, mi vidimo bedno stanje hrišćanskih crkava dok razvijaju svoj moralni pad i usklađivanje sa svetom. Citiraćemo nekoliko od mnogih slučajeva.“

Ovde sledi nekoliko izjava poznatih propovednika koji odišu „oružjem“, „borbom“, „bitkom“, „ratom“ i tako dalje. A zatim nastavlja:

S obzirom na ove činjenice koje pokazuju promenu od najčišćeg zlata u nešto gore od troske, potpuno zanemarivanje Hristovih svedočanstava i njihovog ranijeg ispovedanja, tako da moramo uzviknuti: ‘Putem Kainovim pođoše i za platu upadoše u Vaalamovu zabludu (prevaru).’ (Juda 1,11 – Karadžić-SSP)

Da li ovi ljudi slede Isusa? Naoružavaju li sebe i sledbenike oružjem jevandělja? Da li pokazuju bezuslovno poverenje u savršeni Božji zakon? Priznaju li da za hrišćanina postoji samo jedan Zakonodavac? Da li čuju kako Pavle govori: „Jer oružje našeg vojevanja nije telesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova’ (2. Kor. 10,4). Uostalom, da li obraćaju pažnju na Pismo koje navodno podučavaju?

Obucite se u sve oružje Božje, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskog. Zašto? ‘Jer naša borba nije protiv ljudi od mesa i krvi’ (Efe. 6,12 – Čarnić). Nije. To nije posao Isusovih sledbenika. Mi se borimo ‘protiv poglavarstva, protiv vlasti, protiv vladara ovog mračnog sveta, protiv zlih duhova na nebesima’ (stih 12). ‘Zato uzmite sve oružje Božije, da biste mogli da se oduprete u zli dan i da se održite - pošto sve svršite.’ (stih 13)

Pavle u Efescima 6,14-18 nabraja hrišćansko oružje i kaže: Uzmite ‘mač duhovni [ne čelični] koji je reč Božja. Svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu u Duhu svakom prilikom.’ Imajući na sebi nebeski oklop (pravednosti), i noge obuvane spremnošću (pripravnošću) na jevandělja mira, nastojeći da uživaju Hristov *blagoslov*: ‘Blago milostivima, jer će biti pomilovani. ... Blago onima koji mir grade [a ne ruše], jer će se sinovi Božji nazvati’ (Mat. 5,7.9). Poslušajte Jovana koji se obratio vojnicima kad su ga pitali šta da rade. On odgovara: ‘Ne činite nasilje nikome (ne zlostavljajte nikoga – Čarnić).’ (Luka 3,14 – eng. prevod)

Setite se da je Isus rekao Petru, kada je i velika praktična doktrina izrečena za sve hrišćane, šta da rade sa mačem: ‘Vrati svoj mač na njegovo mesto; jer svi koji se maše za mač - od mača će poginuti.’ (Mat. 26,52 – Čarnić)

Neka hrišćani hodaju u svetlosti ovih istina i onda neće biti više od samo nekoliko hrišćanskih generala i vojnika da koriste „dvadeset pet pušaka časnog Beechera“, iako je na svaki njihov zatvarač licemerno pričvrstio Bibliju.

Oni čuju Isusove reči: ‘Carstvo moje nije od ovog sveta; kad bi bilo od ovog sveta carstvo moje, onda bi se sluge moje borile ...’ (Jovan 18,36). Tako naoružani ovim jevandeoskim oružjem, a potpuno razoružani od telesnog oružja i potpuno odvojeni od vlasti ovoga sveta, hrišćani mogu da puste svet, da naoružan smrtonosnim oružjem juri širokim putem, namećući svoje nehrišćanske zakone i to uz pretnju smrtne kazne.

Neiskazana je prednost Crkve ostatka, kad se osvrnu na istoriju i vide, iako su kao Hristovi učenici sa Pavlom uzvikivali: ‘Radi tebe nas povazdan ubijaju, smatraju nas ovcama za klanje’ (Rim 8,36 – SSP); dok je njihov put bio nakvašen suzama, natopljen krvlju i prekriven njihovim raskidanim trupovima i izbeljenim kostima; da je njihova prednost da mogu da uzviknu sa Valamom, kada vide da će Božji „narod nastaviti sam,

i s drugim narodima neće se pomešati': „Da bih ja umro smrću pravedničkom, i kraj moj da bi bio kao njihov!” (4. Moj. 23,9.10).“

Ima još dosta toga u tom traktatu, ali više nije potrebno da čitam iz njega. Pročitacu još jedan ili dva pasusa od Gospoda, koji su za nas u ovom našem vremenu. To smo pre četiri godine dobili od Duha proroštva i pročitano nam je u ovom šatoru:

„Jer Jakova izabra sebi Gospod, Izrailja za dostojanje (nasledstvo) svoje. Jer poznah da je velik Gospod, i Gospod naš svrh svih bogova.' Imajte na umu, moja braćo i sestre, da Gospod ima narod, izabran narodu, svoju Crkvu, da bude Njegova, da bude Njegova tvrđava koju drži u grehom pogođenom, pobunjenom svetu, i *da u njoj ne bude nikakve vlasti, niti da ona priznaje ikakve zakone osim Njegovih.*“

Još jedna poruka došla nam je u Generalnu konferenciju ove godine. Ona nas vraća tamo gde je otpad i počeo i dovodi nas lice u lice sa Bogom i sa istinom i sa celim ovim predmetom kao što je od Gospoda. A On želi da danas bude sa svojim narodom.

„Razgraničavajuća linija između Božjeg naroda koji tvrdi da drži zapovesti i sveta nije tako jasna kao što je nekad bila. Oni koji žive u skladu sa Bogom neće učestvovati na političkim skupovima. Oni koji to čine dokazuju da nisu Isusove verne sluge. Oni su tako dugo rukovali sa običnim ognjem (upotrebljavali ga) da je njihovo rasuđivanje izgubljeno. Postoji narod koji se svrstao pod Isusovu zastavu. To je Hristova vojska. Oni su se obavezali da će izaći iz sveta i odvojiti se. Obavezali su se da će koristiti mač Duha, Božju Reč, da odlučno ratuju protiv greha i svakog bezakonja. Mi treba da pokažemo svoju odanost.“

Postoji državnički izraz, izraz koji se odnosi na državljanstvo. Kome mi treba da budemo odani, pitanje je sad?

„Trebalo da pokažemo svoju odanost našem Caru, Gospodu Isusu Hristu. Apostol Jakov izjavljuje: 'Ko, dakle hoće da bude prijatelj svetu, postaje neprijatelj Božiji' (Jak. 4,4 – Čarnić). A voljeni Jovan, učenik koji je duhom najviše bio kao Isus, dao je upozorenje: 'Nemojte da volite svet ni ono što je u svetu. Ako neko voli svet, u njemu nema Očeve ljubavi' (1. Jov. 2,15 – SSP). Niko neće naći sreću ako bude sledio Adamov primer i odlutao od svog Tvorca.“

Prema tome, ova predavanja završavaju tamo gde smo počeli – sa Adamom i njegovim Tvorcem i prvom od svih zapovesti u vasioni: „Voli Gospoda, svoga Boga, svim svojim srcem, svom svojom dušom, svim svojim umom i svom svojom snagom“ (Marko 12,30 – SSP). Onda nećeš odlutati od svoga Tvorca. Onda neće biti otpada. Onda neće biti idolopoklonstva. Onda neće biti uspostavljanja vlasti po primeru neznabožaca, a koji su otišli od Boga, već će Bog biti sve u svemu i On će voditi svoj narod u onu slavnu zemlju koju je pokazao našem ocu Avramu kada ga je odvojio od svih vlasti na svetu i držao ga odvojenog dok je živeo na zemlji.

Onaj koji nas poziva da sledimo i hodamo stopama vere koju je imao naš otac Avram, dok je još bio neobrezan, dovešće nas u tu zemlju slavniju od svih zemalja. I tamo ćemo biti u prisutnosti Gospoda i pod slavnim krilima Svemogućega, zauvek – voleći Boga svim svojim srcem, svom svojom dušom, svim svojim umom i svom svojom snagom. I On može sada, onda i zauvek pred celom vasionom da pokaže na nas i kaže: „Ovde je trpljenje (istrajnost – Čarnić) svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu.“ (Otk. 14,12)

I sav narod neka kaže: „Amin, amin!“